

Ezt az oldalt gépi fordítással [\[Link\]](#) fordították le. A gépi fordításokban előfordulhatnak az egyértelműséget és a pontosságot potenciálisan csökkentő hibák; az ombudsman nem vállal felelősséget az esetleges eltérésekért. A legmegbízhatóbb és jogilag korrekt tájékoztatásért olvassa el a fenti linken található, angol nyelvű forrásverziót. Bővebb információért tekintse meg [nyelvi és fordítási politikánkat \[Link\]](#).

Eljárásbeli hibák egy versenyügyben - 1935/2008/FOR. sz. ügyben hozott határozata

Határozat

Ügy 1935/2008/FOR - **Vizsgálat megindítása** 22/07/2008 - **Határozat** 14/07/2009

2008. július 10-én az Ombudsmanhoz panasz érkezett az Inteltől. A panaszos állítása szerint a Bizottság eljárásbeli hibákat követett el az Intellel szemben, az EK szerződés 82. cikke alapján, piaci erőfölénnyel való visszaélés miatt indított vizsgálata során.

A panaszos szerint a Dell-lel 2006. augusztus 23-án folytatott megbeszélésen a Bizottság nem vett fel jegyzőkönyvet, annak ellenére, hogy a megbeszélésen elhangzottak közvetlenül érintették a Bizottság Intellel szemben indított vizsgálatának tárgyát.

2009. július 14-i határozatában az Ombudsman úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a vizsgálat tárgyára vonatkozóan gyűjtött információt a 2006. augusztus 23-án lezajlott megbeszélésen. Azt is hozzátette, hogy a Bizottság nem készített megfelelő feljegyzést a megbeszélésről és a Bizottság vizsgálati aktája nem tartalmazta a megbeszélés napirendjét. Az Ombudsman arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság hivatali visszasságot követett el. Azonban arra vonatkozólag nem talált bizonyítékot, hogy a Bizottság megsértette volna az Intel védelemhez való jogát.

Ezen túlmenően a panaszos azt állította, hogy a Bizottság a Dellt egy információcserére irányuló megállapodás megkötésére ösztönözte az AMD-vel. A panaszos szerint a megállapodás lehetővé tette az AMD számára, hogy az Intellel kapcsolatos, a Bizottság vizsgálati aktájában található bizalmas információkat megszerezze. A panaszos érvei szerint a Bizottság ezzel megkerülte azokat a szabályokat, amelyek korlátozzák az AMD hozzáférését a vizsgálati aktához.

A második állítással kapcsolatban az Ombudsman úgy vélte, hogy a megfelelő ügyintézés elvének ellentmondott volna, ha a Bizottság a Dellt egy ilyen információcserére irányuló megállapodás megkötésére ösztönözte volna az AMD-vel. Azonban megjegyezte, hogy a

Bizottság nem felelős egy ilyen megállapodásért, és nincsen hatásköre sem megakadályozni azt.

Az Ombudsman megállapította, hogy annak lehetősége, hogy a Dell információcserére irányuló megállapodást kötne, először 2007. augusztus 30-án, a Dell és a Bizottság magas beosztású képviselői közötti telefonbeszélgetésen vetődött fel. Ugyanakkor, mivel a Bizottság nem készített feljegyzést a telefonbeszélgetés tartalmáról, a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek ahhoz, hogy az Ombudsman álláspontot tudjon kialakítani arra vonatkozólag, hogy a Dell vagy a Bizottság javasolta-e először a megállapodás megkötését. Ezért az Ombudsman a panaszos második állítását illetően nem talált hivatali visszasságra utaló bizonyítékot. Ugyanakkor az Ombudsman azt javasolta, hogy a jövőben készítsenek a fontos eljárásbeli kérdéseket érintő, harmadik felekkel folytatott megbeszélések, illetve telefonbeszélgetések tartalmáról megfelelő belső feljegyzést.

A PANASZ HÁTTERÉRŐL

1. A panaszos az Intel Corporationt (a továbbiakban: Intel) képviseli, amely mikroprocesszorokat gyárt.
2. Amikor a panaszt benyújtották az ombudsmanhoz, az Európai Bizottság az Intel egyik versenytársától, az AMD-től kapott panasz alapján vizsgálta az Intelt. A Bizottság vizsgálata (COMP/37.990 ügy) azt kívánta ellenőrizni, hogy az Intel megsértette-e az EK 82. cikket [1] azáltal, hogy versenyellenes magatartásokat alkalmazott annak érdekében, hogy egyes központi feldolgozóegységek piacán kizárja a versenytársakat. Vizsgálata során a Bizottság kiterjedt információkat szerzett az eredeti berendezések gyártóitól, akik központi feldolgozóegységeket vásároltak az Inteltől és/vagy az AMD-től. Az egyik ilyen OEM a Dell volt.
3. 2009. május 13-án, vagyis az ombudsman vizsgálata során a Bizottság határozatot hozott, amelyben megállapította, hogy az Intel megsértette az EK 82. cikket.

A VIZSGÁLAT TÁRGYA

4. A panasz tárgya a Bizottság által a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálatainak során elkövetett állítólagos eljárási hibákra vonatkozik. Az ombudsman úgy értelmezte a panaszost, hogy a következőket állítja:
 - i) A Bizottság nem készített jegyzőkönyvet a Dell képviselőivel 2006. augusztus 23-án tartott találkozóról, annak ellenére, hogy a találkozó közvetlenül érintette az Intellel kapcsolatos vizsgálatának tárgyát, így a Bizottság nem készített feljegyzést a potenciálisan mentő bizonyítékokról.
 - (II) A Bizottság arra ösztönözte a Dell-t és az AMD-t, hogy olyan információcsere-megállapodást

kössenek, amely lehetővé tette az AMD számára, hogy megkerülje azokat a szabályokat, amelyek korlátozzák az AMD azon jogát, hogy hozzáférjen a Bizottság vizsgálati aktájához.

5. Az ombudsman megértette, hogy a panaszos eljárása keretében nem kért más jogorvoslatot vagy jogorvoslatot.

A VIZSGÁLAT

6. A panaszt 2008. július 10-én nyújtották be. 2008. július 22-én az ombudsman vizsgálatot indított a panaszos első állításával, vagyis azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság nem készített jegyzőkönyvet a Dell képviselőivel 2006. augusztus 23-án tartott találkozóról, annak ellenére, hogy a találkozó közvetlenül érintette az Intel vizsgálatának tárgyát. Következésképpen a Bizottság nem készített feljegyzést az ülésből származó, potenciálisan mentő bizonyítékokról. Az ombudsman felkérte a Bizottságot, hogy 2008. november 30-ig nyújtson be véleményt.

7. A panaszos által az első állítással és a kapcsolódó állítással kapcsolatban felvetett kérdések teljes tisztázása érdekében az ombudsman a vizsgálatot megindító levelében azt javasolta, hogy a Bizottság véleményében foglalja bele véleményét a következő konkrét kérdésekkel és kérdésekkel kapcsolatban:

véleményének kidolgozásakor a Bizottságnak különösen a TACA 358. pontját kell szem előtt tartania. [2] Ebben az összefüggésben az ombudsman megjegyzi, hogy a 2008. július 10-i panasz VII. melléklete és a 2008. július 10-én kelt kiegészítő levél I. melléklete, összefüggésben a 2008. július 10-i panasz VI. mellékletével, úgy tűnik, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó bizonyos olyan kérdésekkel foglalkozott, amelyeket a panaszos potenciálisan felmentőnek tart.

(II) A Bizottság „A Dell 2006. augusztus 23-i ülésével megvitatandó témák indikatív listája” című dokumentum szerzője [3] Az ombudsman megérti, hogy a panasz VII. melléklete úgy tűnik, hogy a Dell által a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitatott kérdésekkel kapcsolatban a Bizottság által feltett kérdésekre adott válasz részét képezi. Helyes ez a megértés?

(III) Az ülésen jelen lévő bizottsági tisztviselők elkészítették-e a 2006. augusztus 23-i találkozóról szóló személyes feljegyzéseiket?

iv. Ahhoz, hogy egy találkozó feljegyzése az 1/2003/EK rendelet 19. cikke értelmében „nyilatkozatnak” minősüljön, azokat a meghallgatott félnek alá kell írnia. Felkérte-e a Bizottság a Dell képviselőit, hogy írják alá az ügyintéző csoport tagjai által készített feljegyzéseket? Ellenkező esetben meg tudja-e erősíteni a Bizottság, hogy amennyiben az ülésen jelen lévő bizottsági tisztviselők feljegyzései alapján továbbra is lehetséges, felkérheti-e a Dell-t, hogy írja alá az ülés jegyzőkönyvét?

8. Ami a második állítást illeti, az ombudsman a vizsgálatot megindító levelében megjegyezte, hogy a panaszos nem szolgáltatott semmilyen bizonyítékot azon állításának alátámasztására, hogy a Bizottság aktívan ösztönözte az AMD-t és a Dell-t egy információcsere-megállapodás

megkötésére. Így a vizsgálatot megindító 2008. július 22-i levelében az ombudsman arról tájékoztatta a panaszost, hogy nincs elegendő indok a második állításra vonatkozó vizsgálat megindítására.

9. 2008. szeptember 19-én a panaszos levelet intézett az ombudsmanhoz. Levelében szerepelt a Dell külső tanácsadójának 2008. szeptember 18-i levelének másolata, amelyben a Dell külső tanácsadója kijelenti, hogy *„a titoktartási kérelmekkel kapcsolatos hosszadalmas vita elkerülése érdekében a Bizottság azt javasolta a Dellnek, hogy kössön titoktartási megállapodást az AMD tanácsadóival és közigazdásaival a [kifogásközlésben] használt Dell-dokumentumok megosztására vonatkozóan”*. A levél a Bizottság és a Dell ügyvédje közötti levelezés másolatait is tartalmazta. Ezen információk fényében a panaszos felkérte az ombudsmant, hogy vizsgálja felül a 2008. július 10-i panaszában foglalt második állítással kapcsolatos álláspontját.

10. Tekintettel a panaszos további leveleire, az ombudsman 2008. szeptember 26-án úgy határozott, hogy vizsgálatát kiterjeszti a panaszos második állítására. A Bizottságnak a vizsgálat hatályának kiterjesztéséről szóló levelében az ombudsman azt kérte, hogy a Bizottság az ombudsmanhoz intézett véleményében kifejezetten tegyen észrevételt a Dell tanácsadójának azon nyilatkozatával kapcsolatban, amely szerint a Bizottság azt javasolta a Dellnek, hogy kössön információcsere-megállapodást az AMD-vel. Azt is kérte a Bizottságtól, hogy fejtse ki észrevételeit a meghallgató tisztviselő 2007. október 18-i, a panaszosnak címzett levelével [4] kapcsolatban, amelyben kijelenti, hogy a szóban forgó megállapodást semmilyen formában nem „bejelentették” az ügyintézőnek.

11. 2008. szeptember 30-án a Bizottság levélben tájékoztatta az ombudsmant arról, hogy mivel 2008. szeptember 26-i levele kiterjesztette a vizsgálat hatókörét, további időszakot, azaz 2009. január 15-ig tartott ahhoz, hogy véleményt nyújtson be az ombudsmannak. 2008. október 15-én az ombudsman elfogadta ezt a kérést.

12. 2008. október 13-án a panaszos levelet intézett az ombudsmanhoz, hogy tájékoztassa őt két olyan kérelemről, amelyeket az Intel 2008. október 10-én nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz. 2008. november 5-én az ombudsman levelet intézett a Bizottsághoz e levéllel kapcsolatban.

13. A panaszos 2008. december 30-án, 2009. január 12-én és 2009. január 26-án levelet küldött az ombudsmannak a panasszal kapcsolatban. Az ombudsman tájékoztatás céljából továbbította ezt a levelet a Bizottságnak.

14. Az ombudsman 2009. január 20-án megkapta a Bizottság véleményét, és azt észrevételezés céljából továbbította a panaszosnak. A panaszos 2009. február 3-án küldte meg észrevételeit.

15. 2009. február 16-án az ombudsman további véleményt kért a Bizottságtól. 2009. március 20-án a Bizottság további véleményt küldött az ombudsmannak, amelyet észrevételezés céljából továbbított a panaszosnak. A panaszos 2009. április 14-én és 2009. április 16-án további észrevételeket küldött.

16. 2009. április 16-i észrevételeiben a panaszos új bizonyítékokat nyújtott be az ombudsmannak. Ennek eredményeként 2009. április 23-án az ombudsman felkérte a Bizottságot, hogy 2009. május 31-ig nyújtsa be számára az ezzel az új bizonyítékkal kapcsolatos esetleges észrevételeit, illetve az azokkal kapcsolatos releváns információkat. Azt is kérte a Bizottságtól, hogy engedélyezze szolgálatai számára a Bizottság azon belső dokumentumainak ellenőrzését, amelyeket az ombudsman a jelen vizsgálat szempontjából relevánsnak ítélt.

17. 2009. május 28-án, 2009. május 29-én és 2009. június 10-én az ombudsman a Bizottság helyiségeiben megvizsgálta a dokumentumokat. Az ellenőrzésről szóló feljegyzést 2009. július 6-án tájékoztatás céljából megküldték a panaszosnak és a Bizottságnak.

18. 2009. június 10-én a Bizottság elküldte az ombudsmannak a 2009. április 23-i levelére adott válaszát. Ezt a további véleményt továbbították a panaszosnak, aki 2009. június 15-én további észrevételeket küldött. Az ombudsman 2009. június 29-én megkapta a panaszos 2009. június 15-i további észrevételeinek mellékletét.

AZ OMBUDSMAN ELEMZÉSE ÉS KÖVETKEZTETÉSEI

Előzetes megjegyzések

A panasz elfogadhatósága

19. 2008. október 13-án a panaszos levélben tájékoztatta az ombudsmant arról, hogy 2008. október 10-én az Intel a Bizottság határozatainak megsemmisítése iránt kérelmet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz: i) 2008. október 17-i határidőt állapít meg az Intel számára, hogy válaszoljon a Bizottság 2008. július 16-án kiadott kiegészítő kifogásközlésére; és ii. az Intel azon kérésének elutasítása, hogy a Bizottság további dokumentumokat szerezzen be az AMD-től, amelyeket az Intel ésszerűen felmentőnek vélt. 2008. október 13-i levelében a panaszos arról tájékoztatta az ombudsmant, hogy a két kérelem nem kapcsolódik az 1935/2008/FOR panasszal kapcsolatos vizsgálat tárgyát képező ügghöz. A panaszos leveléhez csatolta két dokumentum másolatát, amelyek „A kérelem összefoglalása” címet viselik.

20. 2008. november 5-én az ombudsman levelet küldött a Bizottságnak. Megjegyzi, hogy az európai ombudsman alapokmánya 1. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy az ombudsman nem avatkozhat be a bíróságok előtti ügyekbe, és nem kérdőjelezheti meg a bírósági ítélet megalapozottságát. A 2. cikk (7) bekezdése továbbá kimondja, hogy ha az előterjesztett tényekre vonatkozó, folyamatban lévő vagy lezárt bírósági eljárás miatt a panaszt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, vagy az ilyen panasz vizsgálatát meg kell szüntetni, az általa az említett időpontig folytatott vizsgálatok eredményét véglegesen be kell nyújtani. Az ombudsman megjegyezte, hogy gondosan megvizsgálta a panaszos 2008. október 13-i levelét annak értékelése érdekében, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kérelmek tárgya

megegyezik-e az 1935/2008/FOR. sz. panaszban szereplő állítások tárgyával. Az ombudsman megjegyezte, hogy az 1935/2008/FOR panaszban szereplő első állítás az volt, hogy a Bizottság nem készített jegyzőkönyvet a Dell-lel való találkozásiról. Ezzel szemben az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset olyan határozatra vonatkozott, amelyben a Bizottság elutasította az AMD-től további dokumentumok beszerzésére irányuló kérelem elfogadását. Az ombudsman tehát arra a következtetésre jutott, hogy a hozzá benyújtott információk alapján az 1935/2008/FOR panaszban szereplő első állítás nem az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset tárgyára vonatkozott. Ami a második állítást illeti, az ombudsman a rendelkezésére bocsátott információk alapján arra a következtetésre jutott, hogy a 2008. október 10-i kérelmek nem a panaszos által az 1935/2008/FOR. sz. panaszban előadott tényekre vonatkoznak. A fentiek fényében az ombudsman arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem indokolt az 1935/2008/FOR panasz első vagy második állításával kapcsolatos vizsgálata lezárása.

21. Az ombudsmanhoz 2009. január 20-án eljuttatott véleményében a Bizottság azzal érvelt, hogy az Intel az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott mindkét kérelmét az ombudsmanhoz benyújtott panaszhoz kapcsolta. A Bizottság rámutatott, hogy az Intel az Elsőfokú Bíróság előtti keresetlevél mellékleteként csatolta az 1935/2008/FOR panaszt, valamint az ombudsmannal folytatott teljes levelezést. Az Intel többek között azt állította az alapkérelemben, hogy a Bizottság vizsgálata „*diszkriminatív és részleges*” volt. Ezen állítás alátámasztása érdekében az Intel a Bizottság vizsgálatában olyan példákra hivatkozott, amelyeket hátrányos megkülönböztetésnek és részrehajlásnak tekintett. Ezek a példák külön utalást tartalmaztak arra a két állítólágyos elfogultságra, amellyel kapcsolatban az ombudsman az 1935/2008/FOR. sz. panaszban vizsgálatot indított. Az Intel bizonyítékként belefoglalta az ombudsmannal folytatott teljes levelezést. Ennek alapján a Bizottság azzal érvelt, hogy az 1935/2008/FOR. sz. panaszban hivatkozott valamennyi tény jelenleg az Elsőfokú Bíróság előtti bírósági eljárásban van folyamatban. A Bizottság azt is jelezte, hogy amikor az Intel 2008. október 13-án tájékoztatta az ombudsmant a kérelmekről az Elsőfokú Bírósághoz, az Intel csak e kérelmek összefoglalását nyújtotta be. A Bizottság megjegyezte, hogy az összefoglalók nem hivatkoztak az Intel által az 1935/2008/FOR. sz. panaszban említett érvekre. A Bizottság ezért felkérte az ombudsmant, hogy vizsgálja felül a 2008. november 5-i levelében foglalt értékelést azáltal, hogy a Bizottság 2009. január 20-i véleményében felvázolt tényekre támaszkodik, és az 1935/2008/FOR panaszt teljes egészében elfogadhatatlannak nyilvánítja.

22. 2009. február 3-i észrevételeiben a panaszos kijelentette, hogy nem fogadja el a Bizottság érveit. Kifejtette, hogy az 1935/2008/FOR panasz tárgya és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás tárgya a T-457/08. R. és T-457/08. sz. ügyben meglehetősen eltérő. Kifejtette, hogy míg az Intel az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott írásbeli beadványaiban hivatkozott az 1935/2008/FOR panaszra annak érdekében, hogy megismerje az Elsőfokú Bíróságot az Intellel kapcsolatos bizottsági vizsgálat teljes eljárási előzményeiről, valamint hogy olyan háttérrel szolgáljon, amely alapján az Intel keresete tárgyát képező határozat értékelhető, az Intel nem fellebbezett az 1935/2008/FOR panasz tárgyát képező két hivatali visszasság ellen. Előadta, hogy az Intel keresetleveleiben arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem készített teljes körű felvételt a Dell magas rangú képviselőivel folytatott interjúról, és b) a Bizottság elfogultságára és objektivitásának hiányára vonatkozó példaként az AMD számára a Dell aktájába tartozó bizalmas anyagokhoz való hozzáférés biztosításában játszott szerepe nem értelmezhető úgy,

hogy e jogi aktusok maguk is az Intel fellebbezésének és ideiglenes intézkedés iránti kérelmének tárgyát képezték. Azzal érvelt, hogy álláspontját megerősíti az a tény, hogy a Bíróság elnöke az Intel ideiglenes intézkedés iránti kérelmét elutasító 2009. január 27-i végzésében [6] kizárólag a fellebbezés tárgyát képező két határozatra összpontosított, és sehol sem hivatkozott az 1935/2008/FOR panasz tárgyát képező két hivatali visszásságra. Így a panaszos szerint az 1935/2008/FOR panasz tárgyát képező két hivatali visszásság nem képezte a T-457/08. és T-457/08. R. sz. ügyben benyújtott fellebbezés és ideiglenes intézkedés iránti kérelem tárgyát.

23. A panaszos azzal is érvelt, hogy a Bizottság azon állítását, amely szerint az Intel hivatali visszásságokkal kapcsolatos állítása jelenleg az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban volt, az események megelőzték és elkeserítették. A panaszos lényegében azt állította, hogy az Intel nem kíván fellebbezni az Elsőfokú Bíróság elnökének 2009. január 27-i végzésével szemben. Továbbá 2009. február 3-án az Intel hivatalosan visszavonta a T-457/08. sz. ügyben benyújtott keresetét. Mivel az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás, amelyre a Bizottság úgy hivatkozott, mint amely állítólag kizárja az ombudsman által az 1935/2008/FOR panasszal kapcsolatos vizsgálatot, már nem volt folyamatban, ezért a Bizottság e tekintetben megfogalmazott kifogásai vitathatatlanok voltak.

24. Az ombudsman megjegyzi, hogy az EK-Szerződés 195. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban az ombudsman nem folytathat vizsgálatot, ha az állítólagos tények bírósági eljárás tárgyát képezik vagy képezték. Az európai ombudsman alapokmánya 1. cikkének (3) bekezdése azt is kimondja, hogy az ombudsman nem avatkozhat be a bíróságok előtti ügyekbe, és nem kérdőjelezheti meg a bírósági ítélet megalapozottságát. Ezenkívül az európai ombudsman alapokmánya 2. cikkének (7) bekezdése kimondja, hogy ha az ombudsmannak az előterjesztett tényekre vonatkozó bírósági eljárások miatt vagy lezárt eljárás miatt a panaszt elfogadhatatlannak kell nyilvánítania, vagy meg kell szüntetnie annak vizsgálatát, az e pontig általa végzett vizsgálatok eredményét véglegesen be kell nyújtani.

25. Az ombudsman hangsúlyozza, hogy fontosnak tartja annak biztosítását, hogy vizsgálatai semmilyen módon ne sértsék a bíróságok szerepét. Ha a tényeket bírósági határozatban állapították meg vagy értelmezték, az ombudsman nem fogja újraértékelni az ilyen tények fennállását vagy értelmezését.

26. Az ombudsman megjegyzi, hogy 2009. január 27-én az Elsőfokú Bíróság elnöke végzést adott ki a T-457/08. R. sz. ügyre vonatkozóan [7]. Az Elsőfokú Bíróság elnöke végzésében arra a következtetésre jutott, hogy a T-457/08. R. sz. ügyben benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. Az Elsőfokú Bíróság elnökének végzésének alapos vizsgálatát követően az ombudsman megjegyzi, hogy a végzés nem állapítja meg a jelen vizsgálat tárgyát képező állítólagos tények fennállását, és nem értékeli azokat a tényeket sem. Az ombudsman ebből arra a következtetésre jut, hogy az Elsőfokú Bíróság elnökének végzése nem kérdőjelezi meg az 1935/2008/FOR. sz. panasz elfogadhatóságát.

27. Ezenkívül 2009. február 3-án, mielőtt az Elsőfokú Bíróság állást foglalhatott az e kérelemmel kapcsolatban elé terjesztett bármely állítólagos tényről vagy tényről, az Intel

visszavonta keresetét a T-457/08. sz. ügyben. Így az ombudsmannak most nem kell állást foglalnia arról, hogy az Elsőfokú Bíróság által e kereset keretében tudomására hozott állítólagos tények megegyeznek-e a jelen vizsgálat tárgyát képező állítólagos tényállással.

28. A fentiek fényében az ombudsman úgy véli, hogy a jelen ügy elfogadható. [8]

A Bizottság állítólagos késedelmei

29. 2009. február 3-i észrevételeiben a panaszos jelezte, hogy aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság szándékosan próbálta késleltetni az ombudsman 1935/2008/FOR panasz kivizsgálását. Összefoglalva azt állította, hogy nehéz elhinni, hogy a Bizottság nem volt abban a helyzetben, hogy az eredeti, 2008. november 30-i határidőn belül, vagy legalábbis a meghosszabbított, 2009. január 15-i határidő lejártá előtt benyújtsa öt oldalas, nem ténybeli véleményét, amely egyetlen eljárási érven alapult (a panasz elfogadhatatlan volt). Megjegyzi, hogy a T-457/08. R. és T-457/08. sz. ügyeket 2008. október 10-én nyújtották be, és azokat 2008. október 14-én (az ideiglenes intézkedés iránti kérelem esetében) és 2008. október 27-én (az alapkérelmet) közzétették a Bizottsággal. Tekintettel a 2009. január 20-i beadványának nagyon korlátozott jellegére, a Bizottságnak röviddel azután kellett volna benyújtania beadványát, hogy 2008. október 27-én, de mindenképpen az eredeti, 2008. november 30-i határidőn belül megkapta az Intel T-457/08. sz. ügyben benyújtott fő kérelmének másolatát.

30. Az ombudsman megjegyzi, hogy az ombudsman véleményezésének eredeti határideje 2008. november 30. volt. 2008. szeptember 30-án a Bizottság levélben tájékoztatta az ombudsmant arról, hogy mivel 2008. szeptember 26-i levele kiterjesztette a vizsgálat hatályát, a Bizottság további időszakot, azaz 2009. január 15-ig tartott, hogy véleményt nyújtson be az ombudsmannak. Tekintettel az 1935/2008/FOR sz. panaszban szereplő állítások összetettségére és érzékenységre, az ombudsman egyetértett ezzel a kéréssel.

31. Az ombudsman megjegyzi, hogy mivel a Bizottság 2008. szeptember 30-i kérelmét az Elsőfokú Bírósághoz 2008. október 13-án benyújtott kérelmek előtt terjesztették elő, a Bizottság a meghosszabbítás iránti kérelem benyújtásakor szándékában állt véleményt adni az ombudsmannak az 1935/2008/FOR sz. panaszban szereplő állítások lényegéről.

32. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy a Bizottság eleget tenne azon kötelezettségének, hogy együttműködjön az ombudsmannal a vizsgálat lefolytatása során, ha abban az esetben, ha a meghosszabbítás nem lenne szükséges az ombudsmannak való válaszadáshoz, úgy határoz, hogy nem alkalmazza a számára biztosított meghosszabbítást.

33. A Bizottság 2009. január 20-i véleménye kizárólag a fenti 19–28. pontban tárgyalt elfogadhatóság kérdésén alapult. A vélemény valóban csak öt oldalból állt. Az ombudsman azonban nem zárhatja ki annak lehetőségét, hogy a Bizottság nem jutott el gyorsan a 2009. január 20-i véleményében kifejtett álláspontra. Összefoglalva, az ombudsman nem zárhatja ki annak lehetőségét, hogy a Bizottság nem volt biztos a panasz elfogadhatóságával kapcsolatos érveinek megalapozottságában a 2008. október 27. és 2009. január 15. közötti időszakban, és ezért 2009. január 15-ig az ügy érdemi megválaszolását is mérlegelte. Ezt az álláspontot

megegerősíti az a tény, hogy amikor az ombudsman 2009. február 16-án nagyon rövid határidőt tűzött ki a Bizottság további véleményének benyújtására az állítások érdeméről, a Bizottság képes volt betartani ezt a nagyon rövid határidőt. [9] A Bizottság e határidő betartására való képessége azt jelzi, hogy a Bizottság valóban (legalábbis részben) a 2008. október 27. és 2009. január 15. közötti időszakot használta fel a jelen vizsgálat során tett állítások érdemi vizsgálatára. A Bizottság továbbá haladéktalanul válaszolt az ombudsman 2009. április 23-i, második vélemény iránti kérésére. Végezetül az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság haladéktalanul és rugalmasan reagált az ombudsmannak a dokumentumok megvizsgálására irányuló kérésére.

34. Az ombudsman ezért nem ért egyet a panaszos azon állításával, hogy a Bizottság „szándékosan” próbálta késleltetni az ombudsman 1935/2008/FOR panasz kivizsgálását.

A. Az állítás és az ahhoz kapcsolódó állítás, amely szerint a Bizottság nem készített jegyzőkönyvet a Dell képviselőivel 2006. augusztus 23-án tartott találkozóról, annak ellenére, hogy a találkozó közvetlenül az Intel vizsgálatának tárgyát érintette, és ennek következtében a Bizottság nem készített feljegyzést a potenciálisan mentő bizonyítékokról

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek

35. A panaszos azt állítja, hogy 2006. augusztus 23-án a COMP/37.990 ügy kezeléséért felelős bizottsági ügycsoport a Dell magas rangú képviselőivel találkozott a COMP/37.990. sz. ügghöz kapcsolódó kérdések megvitatása céljából. A panaszos azzal érvel, hogy a Bizottság nem rögzítette az ülés részletes feljegyzését, és azt nem csatolta az ügy irataihoz. Ez a panaszos véleménye szerint nagyon súlyos hivatali visszasságnak minősül.

36. A panasz arra hivatkozik, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó során A-nak (a Dell egyik felsővezetőjének) tájékoztatnia kellett volna a Bizottságot azokról a tényekről, amelyek a COMP/37.990. sz. ügyben az Intel mentőakcióját jelentik. Ezen érv alátámasztására a panaszos átadta az ombudsmannak egy dokumentum másolatát, amely a panaszos szerint a 2006. augusztus 23-i ülés napirendje (a továbbiakban: napirend). A panaszos azt állítja, hogy a napirendet a Bizottság ügyekkel foglalkozó csoportja készítette el. A panaszos szerint a napirend egyértelművé teszi, hogy a 2003. augusztus 23-i ülés célja többek között a következő kérdések megvitatása volt:

- A Dell állítólagos *de facto* kizárólagossága az Intellel szemben;
- Az Intel és az AMD közötti teljesítménykülönbségek;
- A 2001 végén bevezetett Intel diszkontrendszer és a *Dell által* adott esetben nyújtott ellentételezés;
- A. úrnak az Egyesült Államok Szövetségi Kereskedelmi Bizottságának (a továbbiakban: FTC) tett tanúvallomása a Dell azon érdekéről, hogy biztosítsa az Intel teljesítményelőnyét az AMD-vel szemben;
- A Dell „egységes beszerzés” üzleti modellje, amely arra készítette, hogy kizárólag az Inteltől

szerezze be a beszerzést;

- Az Intel „megtorlásra való képessége”, ha a Dellnek meg kellene kezdenie mikroprocesszorok beszerzését az AMD-től;
- A Dell bizonytalanságai az AMD „ütemtervével kapcsolatban”;
- [Az Intel által a Dellnek nyújtott kedvezmények 2004 áprilisa óta].

37. A panaszos véleménye szerint egyértelmű, hogy a napirend követése esetén [10] a 2006. augusztus 23-i ülés A. FTC tanúvallomásának kulcsfontosságú területeire összpontosított. A panaszos azt állítja, hogy A. FTC vallomása felmenti az Intelt, és ellentmond a kifogásközlésben [11] szereplő, a Dell és az Intel közötti kapcsolatra vonatkozó állításoknak. Összefoglalva, A. által az FTC-nek 2003-ban tett eskü alatt tett tanúvallomás [12] ugyanazon tényekre vonatkozó információkból állt, amelyeket a Bizottság a COMP/37.990. sz. ügyben vizsgált. A panaszos azt állítja, hogy a Bizottságnak legkésőbb 2006. július 18-a óta tudomása volt erről a tanúvallomásról.

38. A panaszos véleménye szerint a 2006. augusztus 23-i találkozó néhány olyan új anyagra is kitért, amelyek nem szerepeltek A. F. FTC vallomásában, de hasonlóan központi jelentőségűek voltak a Dellre vonatkozó kifogásközlésben szereplő állításokhoz. Például a kifogásközlés **[nyilatkozatot tett arról, hogy a Dell miért csak az Inteltől vásárolt]**. A panaszos véleménye szerint egyértelmű, hogy ennek az állításnak a pontossága a napirend központi témája volt.

39. A panaszos álláspontja szerint az is észszerűen feltételezhető, hogy A. által szolgáltatott bizonyítékok alapján és a Bizottság állításainak alátámasztása mellett a Bizottság a kifogásközlésben támaszkodott volna rá. Mivel nem ez volt a helyzet, észszerűnek tűnik azt feltételezni, hogy A. bizonyítékai vagy semlegesek, vagy felmentették az Intelt.

40. A panaszos azzal érvel, hogy az ügyekkel foglalkozó csoport nem készített részletes feljegyzést egy olyan tanúval folytatott meghallgatásáról, aki a) tudta, vagy a már birtokában lévő dokumentumokból tudnia kellett volna, és amelyek ellentmondanak a Bizottság számos kulcsfontosságú feltételezésének, amelyeket később belefoglaltak a kifogásközlésbe, és b) akikkel úgy tűnik, hogy a Bizottság ügyének központi kérdéseit vitatták meg.

41. Mindezek alapján a panaszos azzal érvel, hogy az, hogy a Bizottság nem rögzítette és nem csatolta az ügy irataiba A. által az ügycsoport kérdéseire adott válaszok részletes feljegyzését, nagyon súlyos hivatali visszasságnak minősül, és valójában megkérdőjelezi a Bizottság teljes vizsgálatának integritását.

42. A panaszos azt állítja, hogy a panaszossal folytatott levelezésében a Bizottság kezdetben tagadta az ülés meglétét. [13] Ezt követően kijelentette, hogy találkozóra került sor, de arról nem készült jegyzőkönyv. [14] Még egy későbbi időpontban közölte, hogy az említett találkozóra vonatkozó aktához feljegyzést készítettek, és hogy a feljegyzést most a hivatalos ügyiratba helyezik. A Bizottság meghallgató tisztviselője azonban arról tájékoztatta az Intelt, hogy nem fér hozzá ehhez a feljegyzéshez, mivel ez egy „*belső dokumentum*” és nem minősül az ülésről elfogadott jegyzőkönyvnek [15].

43. A panaszos azzal érvel, hogy az ülésekről készült írásbeli jegyzőkönyvek létrehozása helyes közigazgatási gyakorlat, amely tiszteletben tartja a közigazgatási eljárások átláthatóságának elvét. Biztosítja továbbá a pártatlanságot a vizsgálati folyamatban. A panaszos véleménye szerint hivatali visszasszágnak minősül az, hogy a Bizottság elmulasztotta jegyzőkönyvet készíteni a találkozóról.

44. A panaszos hivatkozott a helyes hivatali magatartás európai kódexének 24. cikkére, amely előírja a Bizottság számára, hogy „*megfelelő nyilvántartást vezessen a beérkező és a kimenő levelekről, a kézhez kapott dokumentumokról és az általuk hozott intézkedésekről.*”

Következésképpen a megfelelő nyilvántartások vezetésére vonatkozó kötelezettségnek a panaszos véleménye szerint a felmentő tanú kihallgatására is vonatkoznia kell. A panaszos véleménye szerint az ügygel foglalkozó csoport mulasztása szintén ellentétes a Bizottság széles körű hatáskörével rendelkező intézményre háruló helyes közigazgatási gyakorlattal.

45. A panaszos az állítással kapcsolatban azt is állítja, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a közigazgatási eljárások átláthatóságának elvét. A petíció benyújtója kifejti, hogy az ügygel foglalkozó csoport tagadta, hogy kulcsfontosságú tanúvallomást hallgatott volna meg, és hogy először tagadta, hogy a találkozóról írásos feljegyzést készítettek volna – később a meghallgató tisztviselő azt a kijelentést fogalmazta meg, hogy „*az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti meghallgatásra nem került sor [...], és az ülés során vagy azt követően sem készült jegyzőkönyv, amely az ügyirat részét képezi*” – összeegyeztethetetlen a véglegesen megállapított tényekkel és a közigazgatási eljárások átláthatóságának szükségességével. A panaszos véleménye szerint az ügyintéző csoport magatartása nyilvánvalóan sérti a helyes hivatali magatartás európai kódexének 11. [16] és 12. cikkét [17], amelyek megkövetelik a Bizottság tisztviselőitől, hogy tisztességes és helyes magatartást tanúsítsanak, és „*a lehető legteljesebben és legpontosabban válaszoljanak a feltett kérdésekre*”.

46. Az állításával kapcsolatban a panaszos továbbá azzal érvel, hogy a Bizottság nem volt pártatlan a vizsgálati eljárás során. Megjegyzi, hogy a Bizottság az 1/2003/EK rendelet értelmében széles körű és széles körű hatáskörrel rendelkezik, továbbá azzal érvel, hogy versenyjogi ügyekben a Bizottság „*vizsgálóként, zsűriként és bíróként*” jár el, és csak a határozat elfogadását követően van bírósági felülvizsgálat tárgya. Különösen, ellentétben az egyes tagállamokban, például Franciaországban alkalmazott rendszerrel, ahol a vizsgálati és az ítélkező feladatok két ügynökség között oszlanak meg, a Bizottság hatáskörrel rendelkezik mind a tények kivizsgálására, mind pedig a versenyszabályok megsértésének megállapítására vonatkozó határozat elfogadására. A panaszos véleménye szerint a Bizottság hatásköreinek kiterjedtsége megköveteli, hogy a Bizottság vizsgálati és ítélkező feladatainak ellátása során különös figyelmet fordítson az elfogultságra, az objektivitás hiányára vagy a túlzott vádemelésre irányuló tendenciákkal szemben. E tekintetben a panaszos véleménye szerint az ügyekkel foglalkozó csoport egyértelműen megsértette a helyes hivatali magatartás európai kódexének 7., 8. és 9. cikkét azáltal, hogy 1) megpróbálta leplezni a 2006. augusztus 23-i interjút; 2) megkísérli tagadni, hogy bármilyen írásos feljegyzés készült; 3) a meghallgatás tartalmának a jegyzőkönyvbe történő felvételének elmulasztása; és 4) nem dokumentálja részletesen A. úr kérdéseit és az általa adott válaszokat [18].

47. Az ombudsmanhoz intézett 2009. március 20-i további véleményében a Bizottság megállapítja, hogy a COMP/37.990 ügyben vizsgálatot végző ügycsoport tagjai 2006. augusztus 23-án találkoztak a Dell két felsővezetőjével, A-val és B-vel, valamint a Dell két külső tanácsadójával. A Bizottság szerint a találkozó célja számos olyan dokumentum megvitatása volt, amelyet a Dell a közelmúltban nyújtott be a Bizottsághoz [19], és előkészítette az ügy Bizottság általi további vizsgálatát.

48. A Bizottság kifejti, hogy a találkozó során a Dell képviselői több kérdést is megvitatottak a Bizottsággal. A Bizottság szerint a Dell ezt követően 2006. szeptember 22-én kelt levelében hivatalosan válaszolt ezekre a kérdésekre.

49. A Bizottság azt is megjegyzi, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó és az Intelnek 2007. július 26-án az első kifogásközlés megküldése között a Dell nyolc további beadványt nyújtott be a Bizottsághoz a vizsgálat kulcsfontosságú kérdéseivel kapcsolatban. A Bizottság szerint az Intel teljes körű hozzáférést kapott ezekhez a válaszokhoz, amikor 2007. július 29-én hozzáférést kapott az iratokhoz, és így ezen időpont óta tudott a találkozó létezéséről. A találkozó meglétét az ügyintéző csoport 2008. február 21-i e-mailben is megerősítette.

50. Ami a találkozó tényleges tartalmát illeti, a Bizottság megjegyzi, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzésen kívül a Bizottság aktájában nincs más feljegyzés vagy feljegyzés. A Bizottság szerint a 2006. augusztus 29-i feljegyzés összefoglalja a találkozó egyik ügyintézőjének benyomásait. Magában foglalja az egyéb forrásokból származó információkat, a személyes nézeteket és az ügyintéző véleményét a további vizsgálati stratégiáról. Ezért a Bizottság véleménye szerint a feljegyzést nem azzal a céllal készítették, hogy az ülés bármely más résztvevője ellenjegyezze vagy elfogadja azt (és az ülés többi résztvevője soha nem ellenjegyezte, illetve nem állapodott meg arról). Nem volt célja, hogy a vizsgálatból eredő tények (gyanús vagy felmentő) részévé váljon. A 2006. augusztus 29-i feljegyzés inkább az ügyintézőnek a további vizsgálati intézkedések előkészítésére szolgáló segédmemóriája volt.

51. A Bizottság megjegyezte továbbá, hogy a Dell-lel való találkozó célja a Dell-lel kapcsolatos további vizsgálati intézkedések feltárása volt. A cél nem az volt, hogy az ellenjegyzett jegyzőkönyv vagy a 19. cikk szerinti nyilatkozatok formájában információkat gyűjtsenek.

52. A Bizottság kifejti, hogy bár azt állítja, hogy nem volt kötelezettség a 2006. augusztus 29-i feljegyzésnek az Intel részére történő megküldésére, 2008. december 19-én megküldték az Intelnek az említett feljegyzés betekintheső változatát, amely kizárta a Dellre és a Bizottság stratégiai megfontolásaira vonatkozó bizalmas információkat.

53. A Bizottság megjegyzi, hogy bár az ügy irataihoz való hozzáférése miatt [20] az Intel tudott a találkozóról, a Bizottság kezdetben nem tájékoztatta az Intel a 2006. augusztus 29-i feljegyzés létezéséről, mivel az ügygel foglalkozó csoport úgy ítélte meg, hogy az nem szerepel a COMP/37.990. sz. ügy hivatalos aktájában. A meghallgatási tisztviselő 2008. május 7-i határozatával felülbíráltta ezt az eredeti álláspontot, és kérte, hogy a 2006. augusztus 29-i iratot vegyék fel a COMP/37.990. sz. ügy hivatalos ügyiratába. Ugyanakkor a meghallgatási tisztviselő megtagadta az Intel hozzáférését a 2006. augusztus 29-i feljegyzéshez azzal az

indokkal, hogy a feljegyzés „*belső dokumentum*”, és ezért az Intel számára nem hozzáférhető.

54. Ami azt a tényt illeti, hogy az Intel egy olyan dokumentumot nyújtott be az ombudsmanhoz, amely „*úgy tűnik*” [21], hogy az az ülésen megvitatandó témák felsorolása, a Bizottság úgy vélte, hogy magából a dokumentumból nem lehet meghatározni, hogy kitől származik ez a dokumentum. A Bizottság kijelenti, hogy nem tudta megtalálni ezt a dokumentumot, és ezért nem tudja biztosan megállapítani, hogy honnan származik. A szóban forgó dokumentum valószínűleg egy ügykezelő személyes feljegyzése, amelyet vagy e-mailben küldtek el a Dellnek az ülés előtt, vagy átadták a Dellnek az ülés során. Ezek a feljegyzések általában mind az ügyintéző csoport, mind az ülésen részt vevő többi fél számára előkészítésként szolgálnak annak érdekében, hogy megismerjék az ülésen megvitatandó lehetséges témákat. Az ülés során azonban a megbeszélések gyakran eltérnek az ilyen feljegyzésekben felvázolt témáktól, az ilyen ülésekre rendelkezésre álló korlátozott időtől és az azokban felmerülő témáktól függően.

55. A Bizottság megjegyezte, hogy az Intel azzal érvel, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó Bizottság általi kezelése hivatali visszasságnak minősül. A Bizottság úgy értelmezi, hogy az Intel érvelése három különböző indokon alapul. Először is az Intel azt állítja, hogy az e találkozón megvitatott témák mentő jellegűek voltak, és ezért a Bizottságnak azokat rögzítenie kellett volna. Állításának alátámasztása érdekében az Intel olyan dokumentumot terjeszt elő, amely szerint „*úgy tűnik, hogy az ügyintéző csoport által az ülésre készített napirend*”, és úgy véli, hogy az említett dokumentumban felsorolt témákat ténylegesen megvitták az ülésen. Ezenkívül az Intel hivatkozik A úrnak (a 2006. augusztus 23-i találkozó egyik résztvevőjének) az FTC előtti, 2003. március 26-i tanúvallomására, és azt állítja, hogy 1) e tanúvallomás tartalma felmentő lenne az Intel számára, és 2) A-nak hasonló nyilatkozatokat kellett volna tennie, mint az FTC vallomásaiban. Másodszor az Intel azt állítja, hogy a Bizottság elrejtette azt a tényt, hogy a Dell képviselőivel találkozóra került sor, és hogy e találkozóról feljegyzés készült. Végül az Intel arra a következtetésre jut, hogy a Dell-lel folytatott találkozó kezelésével a Bizottság a hatásköreit olyan célokra használta fel, amelyek jogilag nem megalapozottak, és amelyeket nem közérdek indokol, és hogy a Bizottság nem volt pártatlan és független azáltal, hogy figyelembe vette az összes releváns tényezőt, és megfelelő súlyt biztosított számukra.

56. A fentiek tekintetében a Bizottság kifejti, hogy az iratbetekintésről szóló közlemény [22] 12. §-a kimondja, hogy:

„A Bizottság szervezeti egységei nem kötelesek jegyzőkönyvet készíteni bármely személlyel vagy vállalkozással tartott találkozókról. Ha a Bizottság úgy dönt, hogy feljegyzéseket készít ezekről a találkozókról, az ilyen dokumentumok a Bizottság saját értelmezését képezik az üléseken elhangzottakról, ezért belső dokumentumoknak minősülnek.”

57. A Bizottság megállapítja, hogy a közlemény fenti bekezdésének alapjául szolgáló ítélkezési gyakorlatot a TACA -ítélet 349–359. pontja tartalmazza. [23] Megjegyzi, hogy a TACA -ítélet 351. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy „*a Bizottság nem köteles jegyzőkönyvet készíteni a panaszosokkal a Szerződés versenyjogi szabályainak alkalmazása során folytatott megbeszélésekről vagy telefonbeszélgetésekről*”. A Bizottság ezt követően megállapítja, hogy az

Elsőfokú Bíróság megerősítette ezt a megállapítást a *Group Danone* ügyben [24] .

58. A Bizottság ezt követően hozzáteszi, hogy a TACA 358. pontjában, amelyre az ombudsman a vizsgálatot megindító levelében hivatkozott, valamint a *Group Danone* 67. pontjában a Bíróság kimondta, hogy „*az ítélezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog megsértését az egyes ügyek sajátos körülményeire tekintettel kell vizsgálni*”. Az Elsőfokú Bíróság azonban mindkét ítéletben a következőket mondja ki:

„ha a Bizottság határozatában egy másik fél által szóban szolgáltatott terhelő bizonyítékokat kíván felhasználni, azokat az érintett vállalkozás rendelkezésére kell bocsátania annak érdekében, hogy ez utóbbi hatékonyan kifejtthesse észrevételeit a Bizottság által az említett bizonyítékok alapján levont következtetésekkel kapcsolatban. Szükség esetén írásos dokumentumot kell létrehoznia, amelyet az aktába kell helyezni.

59. Az Intel azon állításait illetően, amelyek szerint a szóban forgó találkozón mentő információkat továbbítottak a Bizottságnak, és az ilyen információk rögzítésére vonatkozó kötelezettség áll fenn, a Bizottság kifejti, hogy a találkozó tartalma részben olyan dokumentumokra vonatkozott, amelyek már szerepeltek a Bizottság ügyiratában, részben pedig azt a célt szolgálták, hogy további információkéréseket fogalmazzanak meg, amelyekre a Dell 2006. szeptember 22-i levelében válaszolt. Az Intel azon állításait illetően, amelyek szerint a találkozó felmentő, a Bizottság aktájában nem szereplő információkkal kellett foglalkoznia, a Bizottság megjegyzi, hogy állításának alátámasztása érdekében az Intel a 2006. augusztus 23-i találkozó előtt több mint három évvel tett FTC tanúvallomására, valamint egy olyan dokumentumra hivatkozik, amely állítólag bemutatja a találkozón megvitandó indikatív témákat. A Bizottság azt állítja, hogy e dokumentumok egyike sem tartalmaz bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy valójában mit is vitattak meg a találkozón. Annak sérelme nélkül, hogy a három évvel korábban A. által az FTC-nek tett nyilatkozatok mentő jellegűek-e, az a tény, hogy az ilyen nyilatkozatokat A. az FTC-nek tette, nem bizonyítja, hogy A olyan információkat szolgáltatott, amelyek felmenthetik a Bizottságot. A Bizottság szerint ugyanis A úrnak az FTC előtt tett nyilatkozata nagyrészt a Bizottság által a 2007. július 26-i kifogásközlésében kifogásolt magatartásokat megelőző időszakra vonatkozik [25] Ezt megerősítik a találkozó során feltett kérdések is, amelyekre a Dell írásban válaszolt, és amelyek nagyrészt egy AMD termék (Hammer) 2002-es teljesítményére vonatkoztak. Hasonlóképpen, a témák indikatív listája [26] nem jelenti azt, hogy ezeket a témákat valóban (részben vagy teljes egészében) kezelték volna az ülésen, és ha foglalkoztak velük, milyen részletességgel. Ezért a Bizottság „előzetes értékelése” az, hogy a találkozó nem tartalmazott mentő információkat. [27] A Bizottság véleménye szerint az Intel nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely érvénytelenítené ezt az előzetes értékelést. A Bizottság megjegyezte, hogy a felmentő vagy terhelő információk végleges meghatározására csak akkor kerülhet sor, ha a Bizottság lezárta az eljárás vizsgálati szakaszát.

60. Végül a Bizottság hangsúlyozta, hogy a vonatkozó ítélezési gyakorlat, amely kivételesen kötelezettséget állapít meg arra vonatkozóan, hogy az ügy irataihoz írásos dokumentumot kell készíteni a terhelő bizonyítékok tekintetében, nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel a találkozó nem olyan információkra vonatkozott, amelyeket a Bizottság „[bármely lehetséges]

határozatban kíván felhasználni. ” Megjegyezte, hogy a jelen ügyben megküldött két kifogásközlés egyike sem támaszkodik a 2006. augusztus 23-i találkozó tartalmára. Ami azt a kérdést illeti, hogy a találkozó tartalmaz-e mentő információkat, erre csak akkor lehet végleges választ adni a jövőben, ha a Bizottság birtokában lesz minden olyan információnak, amely a jelen ügyben a határozathozatalhoz szükséges [28] .

61. A Bizottság megjegyezte, hogy az a tény, hogy az ügyintéző úgy döntött, hogy feljegyzést készít az ügyirathoz, amely összefoglalja *többek között* a találkozóval kapcsolatos benyomásait, nem teszi ezt a tisztán belső dokumentumot olyan hozzáférhető dokumentummá, amelyet a Bizottság köteles volt az Intel rendelkezésére bocsátani. Ezt a meghallgató tisztviselő is megerősítette, ezért a dokumentumot 2008. december 19-én „*csak udvariasságból*” bocsátották az Intel rendelkezésére.

62. A Bizottság ezt követően foglalkozott az ombudsman által a jelen vizsgálat megindításakor felvetett kérdésekkel (lásd a fenti 7. pontot). Ami az ombudsman által felvetett első kérdést illeti, a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy teljes mértékben tiszteletben tartotta az aktához való hozzáférésről szóló közleményt, valamint a Bíróság TACA [29] és *Groupe Danone* ügyben hozott ítéleteit [30] , amikor a Dell képviselőivel 2006. augusztus 23-án tartott találkozóról nem készített jegyzőkönyvet, mivel ezek a rendelkezések és ítéletek a jelen ügyben nem kötelezték a Bizottságot erre.

63. Ami az ombudsman által felvetett második kérdést illeti, a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy nem állapítható meg, *hogy ki volt az „Indikatív lista a megvitatandó témákról” című* dokumentum szerzője, de nagy valószínűséggel ezt a dokumentumot egy bizottsági ügykezelő az ülés előtt vagy alatt benyújtotta a Dellnek. Az ilyen feljegyzések jellemzően az ülések előkészítésének megszervezésére szolgálnak, és nem feltétlenül követik szigorúan az ülés során. A Bizottság megerősíti továbbá, hogy azokat a kérdéseket, amelyekre a Dell írásban válaszolt (az ülés írásbeli nyomon követése) a 2006. augusztus 23-i ülésen „*minden valószínűség szerint*” megvitatták.

64. Ami az ombudsman által felvetett harmadik kérdést illeti, a Bizottság megállapítja, hogy a 2006. augusztus 23-i ülésről nem készült jegyzőkönyv. A 2006. augusztus 29-i feljegyzés nem minősül „jegyzőkönyvnek”, mivel azt nem a találkozó tartalmának teljes összefoglalása céljából, hanem a Dell-lel kapcsolatos további vizsgálati intézkedések előkészítése céljából készítették. Ezenkívül nem állapítható meg, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzés mely tartalma származik a találkozóból, és amely más forrásokból származik. A 2006. augusztus 29-i feljegyzést a Dell sem kívánta ellenjegyezni. Az e feljegyzést követő vizsgálati intézkedések nyomán a Dell terjedelmes beadványokat nyújtott be, amelyeket teljes mértékben az Intel rendelkezésére bocsátottak.

65. Ami az ombudsman által felvetett negyedik kérdést illeti, a Bizottság megállapítja, hogy a Dell képviselőit nem kérték fel jegyzőkönyv aláírására, mivel a 2006. augusztus 23-i találkozó célja nem a 19. cikk szerinti nyilatkozat benyújtása volt. Ezenkívül a fenti szakaszokban tárgyalt ügyirathoz csatolt feljegyzés célja nem az volt, hogy az ülés jegyzőkönyvét képezze, és nem az a célja, hogy pontosan vagy teljes mértékben tükrözze az ülés tartalmát. Következésképpen

ebben a szakaszban nem lehet megkérni a Dell-t az ülés jegyzőkönyvének aláírására, mivel ilyen jegyzőkönyv nem létezik.

66. A Bizottság azzal érvelt, hogy nem rejti el azt a tényt, hogy találkozóra került sor. Az Intel a szokásos iratbetekintési eljárás második szakaszában értesült a meghallgatásra vonatkozó iratanyaghoz fűzött feljegyzésről, amelynek során a hozzáférésről szóló határozatokat először a Versenypolitikai Főigazgatóság hozza meg, és azokat a meghallgató tisztviselő felülvizsgálatnak veti alá.

67. A fentiekben ismertetett tények alapján a Bizottság előadja, hogy a fenti találkozó kezelése teljes mértékben megfelelt az alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseknek, és semmiképpen sem kérdőjelezi meg a Bizottság vizsgálatának objektivitását és kiegyensúlyozottságát. Azzal érvel, hogy az Intel beszámolója az eseményekről pontatlan és hiányos. A Bizottság szerint vannak olyan elemek, amelyek alátámasztják ezt a következtetést, nevezetesen magát a 2006. augusztus 29-i feljegyzést.

68. A Bizottság 2009. március 20-i véleményére válaszul benyújtott 2009. április 14-i és 2009. április 16-i észrevételeiben a panaszos kijelentette, hogy a Bizottság által a 2006. augusztus 23-i ülés előtt elkészített menetrend kulcsfontosságú témákat vázolt fel. Megjegyzi, hogy e témák közül sok a Bizottság 2007. július 26-i kifogásközlésében szereplő állítások alapját képezi majd. A panaszos azt állította, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó előtt a Bizottság megvizsgálta A. 2003. évi vallomását az FTC előtt. Amint azt a napirend is jelzi, a Bizottság a találkozót megelőzően tudta, hogy A. úr előzetes tanúvallomásának nagy része szorosan kapcsolódik a napirenden szereplő témákhoz. Ezenkívül a Bizottság teljes mértékben tudatában volt annak, hogy **A. a Dell vezető tisztségviselője**, és hogy ő volt **a felelős a Dell és az Intel közötti kapcsolatért**. Következésképpen egyszerűen nem hihető, hogy a Bizottság nem számított arra, hogy A. a találkozó során fontos bizonyítékokat fog szolgáltatni, és tekintettel A-nak az FTC előtti 2003. évi vallomására, hogy ezek a bizonyítékok valószínűleg az Intel mentőakciói.

69. A panaszos kifejti, hogy észrevételeiben a Bizottság arra törekszik, hogy elterelje azt a nyilvánvaló következtetést, hogy az A-val folytatott interjú a Bizottságnak a Dellre vonatkozó főbb állításaira összpontosított. A Bizottság megpróbálja elutasítani az ülés napirendjének megbízhatóságát, kijelentve, hogy *„ezek a feljegyzések az ülések előkészítésének megszervezésére szolgálnak, és azokat az ülés során nem feltétlenül követik szigorúan”*. Az ombudsmanhoz intézett véleményében azonban a Bizottság azt is elismeri, hogy *„az Intel panaszának VII. mellékletében a Dell által megválaszolt kérdéseket minden valószínűség szerint megvitatták a 2006. augusztus 23-i ülésen”* Ezenkívül maga a 2006. augusztus 29-i feljegyzés is egyértelműen megerősíti, hogy az ülés szorosan nyomon követte a javasolt napirendet. Így például a 2006. augusztus 29-i feljegyzés egyértelműen kimondja, hogy *„A. úr FTC-be történő beterjesztésére összpontosító kérdés”* és különösen *„a Dell termékstratégiája”, „a Dell döntése az Inteltől való beszerzésről és az Intel diszkontprogramjához való viszonyáról”* és az *„Intel válasza, amennyiben a Dell megváltoztatja megközelítését”*. Mindezeket a témákat a napirend határozza meg.

70. A panaszos előadja, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzés és A úrnak az FTC előtt 2003-ban tett következetes tanúvallomása, valamint az AMD által az Intellel szemben **2009**-ben indított polgári per egyértelműen bizonyítja, hogy A-nak a találkozó során bizonyítékot kellett szolgáltatnia arról, hogy a Bizottság akkor elismerte, hogy az Intel felmentője volt. A feljegyzés egyik nem szerkesztett része ugyanis **egyértelműen** alátámasztja az Intel egyik központi védelmi érvét, és ezért egyértelműen felmentő.

71. A panaszos azt állítja, hogy az Intel megállapította, hogy A. a 2003. évi tanúvallomásában a 2006. augusztus 23-i találkozón pontosan ugyanazokra a témákra vonatkozóan nyújtott be igen mentő bizonyítékokat az FTC előtt. A Bizottság előterjesztése arra irányul, hogy eloszlassa A. FTC tanúvallomásának bizonyító erejét, amely egyrészt rendkívül felmentette az Intellel, és amely a Bizottság saját bevallása szerint a 2006. augusztus 23-i találkozó „célpontját” képezte, azzal érvelve, hogy „A úrnak az FTC előtt tett nyilatkozatai nagyrészt a Bizottság által a kifogásközlésben kifogásolt gyakorlatokat megelőző időszakra vonatkoznak”. Ami a Bizottság azon javaslatát illeti, hogy A úr 2006. augusztus 23-i találkozóán adott válaszai eltérhettek volna az FTC tanúvallomásától, a panaszos azt állítja, hogy: i) A. FTC tanúvallomását eskü alatt tették; és ii. **2009-ben A. ismét eskü alatt tett vallomást tett, amelyben megerősítette, hogy a 2003. évi FTC tanúvallomásában szereplő kulcskérdések, amelyek szerint a Dellnek nem volt kizárólagos kapcsolata az Intellel, és hogy az Intel nem „fenyegetett” vagy „büntetett” Dell-t** a kettős forrású stratégia megfontolása miatt, az állítólagos jogsértési időszak során egyformán alkalmazandók.

72. A panaszos azt állítja, hogy ebben az összefüggésben egyszerűen nem hihető, hogy A. 2003-ban és 2009-ben egy eskü alatt tett tanúvallomást tett volna, de 2006-ban ugyanezekkel a kérdésekkel kapcsolatban ellentétes bizonyítékokkal szolgált volna a Bizottságnak. Közelebbről, az FTC 2003. évi tanúvallomása nem hagy kétséget afelől, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó során a Bizottság rendelkezésére bocsátott információk aláásták a Bizottságnak a Dellre vonatkozó főbb állításait, és így rendkívül felmentették az Intellel.

73. A panaszos azt állítja, hogy mivel a találkozó középpontjában az Agenda és A úr FTC tanúvallomása állt, a Bizottság az ülés időpontjában tudta volna, hogy az A által az FTC-nek benyújtott bizonyítékok az Intel mentőakciói voltak. Ennek eredményeként a Bizottságnak vagy az ülés során átiratot kellett készítenie, vagy ezt követően megfelelő jegyzőkönyvet kellett készítenie a benyújtott mentő bizonyítékokról. A panaszos azonban azt állítja, hogy a Bizottság egyértelműen elismerte, hogy nem készített megfelelő nyilvántartást. Ezenkívül a Bizottság hivatali visszasságának közvetlen következménye az a tény, hogy még a 2006. augusztus 23-i találkozó során elhangzottakat is meg kell vitatni. Ha a Bizottság a 2006. augusztus 23-i ülés teljes körű feljegyzését vagy átiratát rögzítette volna, amint azt a helyes közigazgatási gyakorlat megköveteli, nem lenne kétséges, hogy A. úr pontosan mit mondott, és ebből következően nem vita arról, hogy A úr nyilatkozatai relevánsak-e a Bizottság állításai és/vagy az Intel felmentése szempontjából.

74. Ami a Bizottság jogi érveit illeti, a panaszos azt állítja, hogy a Bizottság arra törekszik, hogy elkerülje annak súlyosságát, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozóóról teljes körű jegyzőkönyvet nem készített, azzal érvelve, hogy „az, hogy a találkozó kiterjedett volna-e mentő

információkra, csak akkor válaszolhat véglegesen, ha a Bizottság minden információval rendelkezik ahhoz, hogy a jelen ügyben határozatot hozzon”. Másként fogalmazva, úgy tűnik, a Bizottság úgy véli, hogy egyedül ő rendelkezik a kizárólagos mérlegelési mozgástérrel a következők eldöntésére: i) hogy a bizonyítékok valóban felmentőek-e, és ezért részletes írásos feljegyzés tárgyát kell-e képezniük; és ii. amikor, ha valaha is, ilyen mentő bizonyítékot fog közölni egy folyamatban lévő nyomozás alperesével. Ez nem lehet elfogadható közigazgatási eljárás helyes megfogalmazása. Először is, ha csak a vizsgálat lezárását követően lehet megállapítani, hogy a bizonyítékok mentő jellegűek-e, a Bizottság soha nem tudhatná, hogy mikor volt szükség a találkozó teljes jegyzőkönyvének elkészítésére. Másodszor, ha elfogadnánk a Bizottság megközelítését, a Bizottság a jelen ügghöz hasonlóan eltitkolhatná az alperes előtt a mentő bizonyítékok létezését. A panaszos véleménye szerint nyilvánvaló, hogy az ilyen értelmezés az alperes védelemhez való jogának súlyos megsértését eredményezné. A panaszos azt állítja, hogy jól megalapozott ítélkezési gyakorlat, hogy „az EK 81. és EK 82. cikk alkalmazására vonatkozó rendeletek által létrehozott kontradiktórius eljárásokban nem lehet egyedül a Bizottság feladata eldönteni, hogy mely dokumentumok használhatók fel a versenyszabályok megsértésével járó eljárásokban a vállalkozások védelmére”. [31] Különösen a „fegyverek egyenlőségének” általános elvére tekintettel nem elfogadható, hogy a Bizottság önállóan döntse el, hogy felhasználja-e a dokumentumokat a felperessel szemben, ha a felperes nem fér hozzá azokhoz, és ezért nem tudja eldönteni, hogy azokat a védekezése során felhasználja-e vagy sem.

75. A panaszos azt állítja, hogy a Bizottság azt a benyomást kívánja kelteni, hogy felhívta az Intel figyelmét arra, hogy az A-val való találkozót az iratbetekintés részeként rendelkezésére bocsátott dokumentumokban foglalta össze. Valójában a panaszos azt állítja, hogy az A-val való találkozóra való hivatkozás egyetlen Dell-dokumentumban jelent meg, az Intel rendelkezésére bocsátott több százezer oldalnyi iratanyag között. Az Intel nem értesült arról, hogy ez a dokumentum az A-val való találkozóra vonatkozó utalást tartalmaz valamikor 2008. január közepéig, miután az Intel benyújtotta a kifogásközlésre adott válaszát. A panaszos előadta, hogy amennyiben a Bizottság álláspontjának hitelességének értékeléséhez további információra van szükség, elegendő emlékeztetni arra, hogy a találkozóval kapcsolatos kérdések során a Bizottság kezdetben tagadta, hogy A-val interjúra került volna, és hogy e meghallgatással kapcsolatos feljegyzéseket készítettek volna. A panaszos véleménye szerint ezekből az eseményekből egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság megpróbálta elrejteni és elnyomni a mentő bizonyítékokat. A panaszos véleménye szerint ez a kötelességszegés (valamint az ülés teljes feljegyzésének elmulasztása, amely megszüntette volna az A úr által elmondottakkal kapcsolatos vitát) súlyos hivatali visszásságnak minősül.

76. Összefoglalva, a panaszos kijelenti, hogy a közösségi bíróságok ítélkezési gyakorlatának fényében egyértelmű, hogy a Bizottság azon érve, miszerint egyedül a Bizottság feladata, hogy „véglegesen” döntsön arról, hogy az anyagi elemek mentő jellegűek-e, és hogy azokat az alperes rendelkezésére kell-e bocsátani, tarthatatlan, és azt a közösségi bíróságok elutasították.

77. Végül a panaszos azt állítja, hogy a Bizottság azzal érvel, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzésre nem volt alkalmazandó a Bizottság számára megfelelő nyilvántartást előíró

ítélkezési gyakorlat, „ *mivel a találkozó nem olyan információkra vonatkozott, amelyeket a Bizottság [bármilyen lehetséges] határozatban fel kíván használni* ”. Ez az érv csak arra szolgál, hogy feltárja a Bizottság alapvető félreértését a releváns kérdésekkel kapcsolatban. A Bizottság beismerése, hogy nem szándékozik végleges határozatban felhasználni az A-val való találkozóra vonatkozó információkat, hangsúlyozza a panaszos első állításának lényegét. Ellenkező esetben éppen azért, mert a Bizottság nem kívánja felhasználni az Intel védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó mentő bizonyítékokat. Az alperes számára hozzáférést kell biztosítani a mentő bizonyítékokhoz annak érdekében, hogy ezeket a bizonyítékokat saját védelmében felhasználhassa. A Bizottság álláspontja teljes mértékben aláásná az Intel védelemhez való jogát, és gyakorlatilag megakadályozná, hogy az Intel és a versenyjogi ügyben más alperesek a Bizottság rendelkezésére álló, meglévő mentő bizonyítékokat használjanak fel. Ez az eredmény nem elfogadható és nem áll összhangban a közösségi joggal. Összefoglalva, az ítélkezési gyakorlat egyértelműen megállapítja, hogy a mentő bizonyítékokat illetően elegendő, ha a vállalkozás bizonyítani tudja, hogy a mentő dokumentumokat felhasználhatta volna az ellenkérelmében, abban az értelemben, hogy ha azokra a közigazgatási eljárás során hivatkozhatott volna, olyan bizonyítékokat tudott volna előterjeszteni, amelyek nem értenek egyet a Bizottság e szakaszban tett megállapításaival, és így befolyásolhatta volna a Bizottság értékelését az általa elfogadott bármely határozatban. A Bíróság mentő dokumentumokra vonatkozó megközelítése tükröződik a Bizottság azon kötelezettségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban is, hogy megfelelő nyilvántartást kell készítenie a találkozókról, amelyeken mentő információkat szolgáltatottak.

78. A panaszos szerint a TACA -ítélet (amelyre a Bizottság az ombudsmanhoz intézett véleményében kíván támaszkodni) megerősíti és támogatja az Intel azon állítását, hogy a Bizottság köteles volt megfelelően dokumentálni az A. In TACA -val való találkozót, az alperesek azon jogalapját, amely szerint a Bizottság nem hozta nyilvánosságra a panaszossal tartott találkozó jegyzőkönyveit, az ügy konkrét tényállása alapján elutasították. Összefoglalva, a TACA- ban az alperesek nem tudták pontosan meghatározni a kért mentő bizonyítékokat, és a legcsekélyebb jelet sem szolgáltatni arra vonatkozóan, hogy ilyen bizonyítékok léteznek, és ennél fogva azok relevánsak voltak az ügy szempontjából. Ezenkívül az alpereseknek a TACA –ügyben előterjesztett második jogalapját, nevezetesen azt, hogy a Bizottság nem készített jegyzőkönyvet egy harmadik személlyel való találkozóról, szintén elutasították, mivel az alperesek nem tudták azonosítani a szóban forgó mentő bizonyítékokat, és nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot azok létezésére és következésképpen az ügy szempontjából való hasznosságára vonatkozóan. A panaszos azzal érvelt, hogy nem kétséges, hogy a TACA -ban fennálló helyzettel ellentétben az Intel kellően pontosította a kért mentő bizonyítékokat, és azt is kellőképpen bizonyította, hogy ezek a bizonyítékok léteznek, valamint hogy azok relevánsak és hasznosak a Bizottság vizsgálata szempontjából. A panaszos ezért előadta, hogy a TACA -ítélet semmilyen módon nem változtat azon a következtetésen, hogy a Bizottság egyértelműen köteles volt i. megfelelő nyilvántartást készíteni az A-val folytatott interjúról, tekintettel az A. úr által az ülés során szolgáltatott információk nyilvánvaló mentő jellegére, és ii. ezt a feljegyzést az Intel rendelkezésére kell bocsátani.

79. Az ombudsmanhoz 2009. június 10-én benyújtott második véleményében a Bizottság azzal érvel, hogy – amint azt a Bizottság 2009. március 20-i véleményében hangsúlyozta – azt a

kérdést, hogy A. által 2006. augusztus 23-án esetlegesen tett nyilatkozatok mentő jellegűek-e, csak bizonyossággal lehet eldönteni, tekintettel a Bizottságnak az Intel gyakorlatára vonatkozó, végleges határozatban kifejtett végleges következtetéseire. Az ilyen határozat meghozatala előtt a Bizottság az általa folyamatosan fejlődő ügy előzetes értékelése alapján értékeli, hogy mely információk relevánsak az ügy szempontjából. Ennek alapján a Bizottság mindenkor előzetes véleményt alkot az információk mentő vagy terhelő jellegéről. Ez az álláspont azonban csak a végleges határozat pillanatában válik véglegessé. Következésképpen a Bizottság nem a végleges határozat tervezete előtt vizsgálta meg véglegesen, hogy az A által 2006. augusztus 23-án tett nyilatkozatok mentő jellegűek-e. A végleges határozat [32] valójában részletesen foglalkozik A. Egyesült Államokban tett állításaival, amennyiben azok az Intelnek a Dellnek nyújtott engedményekhez kapcsolódó feltételekre vonatkoznak. E tekintetben a Bizottság lényegében arra a következtetésre jut, hogy A. a tanúvallomásai során nem változtatta meg álláspontját azon releváns kérdéssel kapcsolatban, hogy az Intel által a Dellnek nyújtott engedmények feltételesek-e. A Bizottság továbbá arra a következtetésre jut, hogy A. tanúvallomásai során tett nyilatkozatok egyike sem mond ellent a Bizottságnak az Intel visszaélészerű magatartására vonatkozó megállapításainak. Erre tekintettel nem hihető az a feltételezés, hogy A. a 2006. augusztus 23-i találkozón – amely még nem szerepelt a Bizottság aktájában – minden releváns dolgot hozzátett volna az ügghöz. Semmi nem utal arra, hogy 2003 márciusa és 2009 februárja között A.-nek oka lett volna arra, hogy megváltoztassa álláspontját, és hogy a tényállásnak a Bizottság számára az FTC és a Delaware-i bíróság előtt bemutatott változatától eltérő változatot nyújtson be. Nem lehet azt feltételezni, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta azokat a további tényeket, amelyek az Intel védekezése szempontjából jelentőséggel bírnak, és amelyeket az említett találkozó során közöltek vele.

80. A Bizottság fenntartotta az ombudsmanhoz intézett 2009. március 20-i észrevételeinek 22–30. pontjában vázolt és a 2009. május 13-i határozat (39)–(49) preambulumbekkezdésében kifejtett jogi álláspontját, amely szerint nem volt köteles az A-val folytatott interjú rögzítésére vagy feljegyzésére. Ez a kérdés azonban a jelen ügy szempontjából nem bír jelentőséggel, mivel az Intel nem tudja bizonyítani, hogy az A. által 2006. augusztus 23-án állítólagosan bemutatott tények hogyan cáfolták volna meg a Bizottság által a határozatban tett megállapításokat.

81. A Bizottság 2009. június 10-i további véleményére vonatkozó 2009. június 15-i észrevételeiben a panaszos kijelentette, hogy a Bizottság nagyrészt megismételte a Bizottság előző, 2009. március 20-i beadványában kifejtett érveket. A Bizottság különösen megismételte, hogy kizárólagos mérlegelési jogkörrel rendelkezik a következők eldöntésére: a bizonyítékok mentő jellegűek-e, és ezért részletes írásos feljegyzést kell-e róluk készíteni; és ii. amikor, ha valaha is, ilyen mentő bizonyítékot fog közölni az alperessel. A Bizottság szerint a 2006. augusztus 23-i meghallgatás során tett nyilatkozatok mentő jellege csak „*bizonyossággal állapítható meg a Bizottságnak az Intel gyakorlatára vonatkozó végleges következtetéseinek fényében, amint azt egy végleges határozat tartalmazza*”, így „*a Bizottság nem a végleges határozattervezet előtt vizsgálta véglegesen, hogy az A. által 2006. augusztus 23-án tett nyilatkozatok mentő jellegűek-e*”. A panaszos azt állítja, hogy – amint azt 2009. április 14-i észrevételei részletesen kifejtik – a Bizottság álláspontját a közösségi bíróságok elutasították. [33] A panaszos ismét kijelentette, hogy a közösségi bíróság egyértelmű megállapítása szerint

az alperesnek „a közigazgatási eljárás során” fel kell tudnia használni a mentő anyagokat, és azokra hivatkoznia kell annak érdekében, hogy a Bizottság megállapításait „ebben a szakaszban” megválaszolja, és azzal a céllal, hogy „bizonyos befolyást gyakorolhasson a Bizottság értékelésére a végleges határozatban”, közvetlenül ellentmond a Bizottság azon érvének, amely szerint a végleges határozatig visszatarthatja a potenciálisan mentő elemeket. A panaszos megismételte azon érvét, miszerint nem kizárólag a Bizottság feladata annak eldöntése, hogy mely bizonyítékok használhatók az Intel védekezéséhez. Megismételte azon érvét, miszerint ha a Bizottság (megfelelő) feljegyzést tett volna a 2006. augusztus 23-i találkozóról, az Intel az ellenkérelmében hivatkozhatott volna erre a feljegyzésre.

Az ombudsman értékelése

82. Előzetesen általános észrevételként az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottságnak a Szerződés őreként betöltött szerepe, és különösen az EK 81. és EK 82. cikk tiszteletben tartásának biztosításában betöltött szerepe megköveteli, hogy – amint úgy határoz, hogy vizsgálatot indít az EK 81. cikk vagy az EK 82. cikk megsértésének gyanúja miatt – törekednie kell arra, hogy megfelelően tájékoztassa magát az összes releváns tényről. [34] Míg a Bizottság ésszerű mérlegelési mozgástérrel rendelkezik [35] a releváns tény értékelése tekintetében, a Bizottság a releváns tények vizsgálata során nem tehet különbséget az EK 81. cikk vagy az EK 82. cikk (a továbbiakban: terhelő bizonyítékok) és az EK 81. cikk vagy az EK 82. cikk (felmentő bizonyítékok) megsértésére utaló bizonyítékok között. Összefoglalva, a Bizottságnak kötelessége, hogy független, objektív és pártatlan maradjon [36], amikor releváns információkat gyűjt az EK 81. és EK 82. cikk szerinti vizsgálati jogköreinek gyakorlása keretében.

83. A Bizottságnak az EK 81. és EK 82. cikkel kapcsolatos vizsgálati jogköreit az 1/2003/EK rendelet határozza meg. [37] Az 1/2003 rendelet 2004. május 1-jén [38] hatálybalépése a Bizottság vizsgálati hatásköreinek az 1/2003 rendelet elődjében, azaz a 17/62 rendeletben [39] előírtakhoz képest történő megerősítését eredményezte/eredményezte. [39] Az 1/2003 rendelet (25) preambulumbekzdése a nyilatkozattételt illetően a következőképpen szól:

„A versenyszabályok megsértésének felderítése egyre nehezebbé válik, és a verseny hatékony védelme érdekében ki kell egészíteni a Bizottság vizsgálati hatáskörét. A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen arra, hogy meghallgassa azokat a személyeket, akik hasznos információkkal rendelkezhetnek, valamint hogy rögzítse a tett nyilatkozatokat.”

84. Az 1/2003/EK rendelet 19. cikke (nyilatkozattételi jogkör) képezi a jogalapot, amely felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információk gyűjtése céljából meghallgatásokat folytasson. A 19. cikk (1) bekezdésének szövege a következő:

„Az e rendelet által ráruházott feladatok ellátása érdekében a Bizottság meghallgathat minden olyan természetes vagy jogi személyt, aki hozzájárul ahhoz, hogy a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információk gyűjtése céljából meghallgatásra kerüljön.”

85. Az ombudsmanhoz intézett véleményeiben [40] a Bizottság azzal érvel, hogy nem köteles „

jegyzőkönyvet ” készíteni bármely személlyel vagy vállalkozással való találkozóról (kiemelés tőlem). Azzal érvel, hogy az ügy irataihoz való hozzáférésről szóló saját közleményének megfelelően, amennyiben a Bizottság *úgy dönt* , hogy feljegyzéseket készít a találkozóról, az ilyen dokumentumok a találkozókön elhangzottak saját értelmezésének minősülnek, ezért azok belső dokumentumoknak minősülnek. [41] A Bizottság kifejti, hogy álláspontja összhangban van az Elsőfokú Bíróság *TACA* [42] és *Group Danone* ügyben hozott ítéletével. [43] A Bizottság különösen azt állítja, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó nem minősül az 1/2003 rendelet 19. cikke szerinti „*meghallgatásnak*”.

86. Az ombudsman megjegyzi, hogy valamely jogi aktus minősítésének vizsgálata során az elemzés nem korlátozódhat valamely jogi aktus hivatalos címének vizsgálatára, hanem olyan objektív tényezőkön kell alapulnia, amelyek alkalmasak a bírósági felülvizsgálatra. E tényezők közé tartozik többek között a jogi aktus célja és tartalma. [44] Mivel a forma megválasztása nem változtathat valamely intézkedés jellegén, meg kell vizsgálni, hogy valamely intézkedés tartalma teljes mértékben összhangban áll-e az érintett intézmény által neki tulajdonított formával [45] .

87. Az ombudsman úgy véli, hogy a meghallgatás [46] csak akkor tartozik az 1/2003/EK rendelet 19. cikkének hatálya alá, ha célja a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információk gyűjtése. Így például az a találkozó, amelynek célja és tartalma annak meghatározása, hogy a már összegyűjtött információkat bizalmas üzleti titoknak kell-e minősíteni, vagy olyan találkozó, amelynek célja és tartalma egy eljárási lépés megszervezése a vizsgálat keretében, nem minősül az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti „kihallgatásnak ” (a továbbiakban: a 19. *cikk szerinti meghallgatás*). Továbbá az a találkozó, amelynek célja és tartalma, hogy egy harmadik fél számára tájékoztatást *nyújtson* a Bizottság álláspontjáról, nem minősül „a 19. *cikk szerinti interjúnak* ”. Továbbá az a találkozó, amelynek célja és tartalma olyan információk gyűjtése, amelyek nem kapcsolódnak „a vizsgálat tárgyához” (például általában a versenypolitika értékeléséhez felhasználandó információk gyűjtése [47]), nem minősül „a 19. *cikk szerinti meghallgatásnak* ”. [48]

88. Az ombudsman megjegyzi továbbá, hogy a Bizottság ésszerű mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a „19. *cikk szerinti meghallgatás* ” lefolytatását illetően. [49] Mindazonáltal, amikor a Bizottság gyakorolja ezt a mérlegelési jogkört, és úgy dönt, hogy a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információgyűjtés céljából harmadik személyt kérdez ki, az ezt követő meghallgatás minősítésének nem önkényesnek kell lennie, hanem a meghallgatás célján és tartalmán kell alapulnia.

89. Az ombudsman alaposan megvizsgálta a 2006. augusztus 23-i üléssel kapcsolatos bizonyítékokat, és a következőket jegyezte meg:

a 2006. augusztus 23-i ülés napirendje jelzi, hogy az említett ülésen megvitatandó kérdések a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához kapcsolódtak. Mint ilyen, egyértelmű, hogy a Bizottság e menetrend meghatározásával a 2006. augusztus 23-i találkozón kívánt információkat gyűjteni.

B. A 2006. augusztus 29-i feljegyzés összefoglalja a 2006. augusztus 23-i találkozó egyik ügyintézőjének benyomásait. Bár a feljegyzés összefoglaló jellegű, az A. úr (a Dell egyik felsővezetője) által szolgáltatott, legalább a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitatott kérdésekre vonatkozó részletes ténybeli információkat tartalmaz. A 2006. augusztus 29-i feljegyzés vizsgálatából kitűnik, hogy e találkozó célja és tartalma közvetlenül a Delltől való információgyűjtésre vonatkozott, amely a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyára vonatkozott. Konkrétan a 2006. augusztus 29-i feljegyzés számos esetben utal a Bizottság által A. úrnak feltett kérdésekre és A. válaszára. Mint ilyen, meg kell állapítani, hogy a Bizottság azzal, hogy kérdéseket tett fel A. úrnak, a 2006. augusztus 23-i találkozáson kívánt információkat gyűjteni. Ezek a válaszok olyan információknak minősültek, amelyek közvetlenül kapcsolódtak a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához. Így a találkozó tartalma közvetlenül kapcsolódik a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához.

C. A Dell által a 2006. augusztus 23-i találkozót követő írásbeli intézkedések vizsgálatából kitűnik, hogy az említett találkozó célja és tartalma közvetlenül a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyával kapcsolatos információknak a Delltől történő összegyűjtésére vonatkozott. *A Dell válasza az „A. úrral 2006. augusztus 23-án, az Európai Bizottság által emelt szóbeli vizsgák nyomán követése”* címmel készült. Válaszában a Dell választ ad a Bizottság által feltett nyolc kérdésre. Például a negyedik kérdésre adott válasz első bekezdése egyértelműen jelzi, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó során a Bizottság a vizsgálat tárgyához közvetlenül kapcsolódó kérdéseket tett fel A. úrnak, és hogy ugyanezen 2006. augusztus 23-i találkozáson A. tájékoztatást nyújtott a Bizottságnak e kérdésekre válaszul. Hasonló következtetések vonhatók le a 6. kérdésre adott válasz első bekezdésének vizsgálatából is. Mint ilyen, meg kell állapítani, hogy a Bizottság azzal, hogy kérdéseket tett fel A. úrnak, a 2006. augusztus 23-i találkozáson kívánt információkat gyűjteni. A találkozó tartalma a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához közvetlenül kapcsolódó információ volt.

90. Az ombudsman ezért azt a következtetést vonja le, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó során a Bizottság olyan információkat kért A-tól, amelyek közvetlenül kapcsolódtak a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához, hogy a 2006. augusztus 23-i ülésen ténylegesen megvitatott kérdések közvetlenül a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyára vonatkoztak, és hogy A. konkrét információkat szolgáltatott a Bizottságnak, amelyek közvetlenül kapcsolódnak a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálat tárgyához. A fentiek fényében az ombudsman arra a következtetésre jut, hogy a 2006. augusztus 23-i ülést – annak céljára és tartalmára tekintettel – „19. cikk szerinti interjúnak” kellett volna minősíteni. E következtetés levonása után az ombudsman megjegyzi, hogy a közösségi bíróságoknak még nem volt alkalma értelmezni az 1/2003/EK rendelet 19. cikkét. Emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi jog jelentésével és értelmezésével kapcsolatos legmagasabb szintű hatóság a Bíróság. [50]

91. A 773/2004/EK rendelet különös szabályokat állapít meg az eljárások Bizottság általi megindítására, valamint a panaszok kezelésére és az érintett felek meghallgatására vonatkozóan. A 773/2004/EK rendelet 3. cikke (A nyilatkozattételi felhatalmazás) a következőképpen szól:

„ 1. Amennyiben a Bizottság az 1/2003/EK rendelet 19. cikkével összhangban egy személyt az ő hozzájárulásával hallgat meg, a meghallgatás kezdetén meg kell jelölnie a meghallgatás jogalapját és célját, és emlékeztetnie kell annak önkéntes jellegére. Tájékoztatja továbbá a kihallgatott személyt arról a szándékáról, hogy felvételt készít a kihallgatásról.

2. A meghallgatás bármilyen módon történhet, beleértve telefonon vagy elektronikus úton is.

3. A Bizottság bármilyen formában rögzítheti a meghallgatott személyek nyilatkozatait. A felvételek másolatát jóváhagyás céljából a meghallgatáson részt vevő személy rendelkezésére kell bocsátani. Szükség esetén a Bizottság határidőt állapít meg, amelyen belül a meghallgatott személy közölheti vele a nyilatkozat esetleges helyesbítését. ”

92. A 773/2004 rendelet 3. cikke tehát számos kötelezettséget tartalmaz, amelyeket a Bizottságnak teljesítenie kell minden olyan esetben, amikor egy találkozó célja és tartalma miatt az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti „kihallgatásnak” minősül. Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy minden egyes kötelezettségre vonatkozóan a kényszerítő esetet („kell”) alkalmazták. Hangsúlyozni kell, hogy a 773/2004/EK rendelet 3. cikkét nem úgy kell értelmezni, hogy az olyan feltételeket határoz meg, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy a meghallgatást „19. cikk szerinti meghallgatásnak” lehessen minősíteni, hanem egy sor olyan kötelezettséget tartalmaz, amelyeknek eleget kell tenni, amint a meghallgatást helyesen „19. cikk szerinti meghallgatásnak” minősítik. Amint az a fenti 88. pontból kitűnik, minden olyan esetben, amikor a Bizottság a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információgyűjtés céljából harmadik személyt hallgat meg, a meghallgatás célját és tartalmát figyelembe véve „19. cikk szerinti meghallgatásnak” kell minősíteni. A 773/2004/EK rendelet 3. cikkében foglalt kötelezettség be nem tartása valójában nem jelenti azt, hogy a meghallgatás „19. cikk szerinti meghallgatás” lesz, hanem azt, hogy a Bizottság nem tett eleget a „19. cikk szerinti meghallgatásra” vonatkozó kötelezettségnek.

93. Azok a kötelezettségek, amelyeket a Bizottságnak teljesítenie kell, valahányszor egy találkozót „19. cikk szerinti meghallgatásnak” kell minősíteni, magában foglalja a meghallgatás jogalapjának és céljának megjelölésére vonatkozó kötelezettséget, valamint a meghallgatás önkéntes jellegére való emlékeztetés kötelezettségét a meghallgatás kezdetén. Magában foglalja továbbá a Bizottság azon kötelezettségét, hogy tájékoztassa a kihallgatott személyt arról a szándékáról, hogy felvételt kíván készíteni a kihallgatásról.

94. A 773/2004/EK rendelet 3. cikke kimondja, hogy a Bizottság „bármilyen formában rögzítheti a meghallgatott személyek nyilatkozatait” (kiemelés tőlem). A 773/2004 rendelet 3. cikke tehát egyértelműen mérlegelési jogkört biztosít a Bizottság számára a 19. cikk szerinti meghallgatás rögzítésének módjával kapcsolatban. [51] A 773/2004 rendelet 3. cikke azt is kimondja, hogy a felvétel készítését követően az ilyen felvétel másolatát a kihallgatott személy rendelkezésére kell bocsátani jóváhagyás céljából. A 773/2004/EK rendelet 3. cikkének szövege azonban nem feltétlenül olyan egyértelmű, hogy a Bizottság jogilag köteles-e felvételt készíteni a 19. cikk szerinti meghallgatásról. [52] Összefoglalva, a 773/2004/EK rendelet 3. cikke nem írja elő kifejezetten, hogy rögzíteni kell a „19. cikk szerinti meghallgatást”.

95. Még ha el is fogadnánk, hogy a 773/2004/EK rendelet 3. cikke nem írja elő a „19. cikk szerinti meghallgatás” rögzítésére vonatkozó jogi kötelezettséget [55], hanem mérlegelési jogkört biztosít a Bizottságnak arra vonatkozóan, hogy „19. cikk szerinti meghallgatásról” van-e szó, az ombudsman megjegyzi, hogy bár a jogi szabályok be nem tartása a hivatali visszasság egyik formája, a hivatali visszasság fogalma tágabb, mint a jogszerűség fogalma. Különösen, amikor mérlegelési jogkört gyakorol, az adminisztrációnak mindig jó és jogos indokokkal kell rendelkeznie arra, hogy az egyik eljárásmódot válassza, nem pedig a másikat.

96. Amint az a fenti 82. pontban megállapításra került, a Bizottság szerepe az EK 81. és EK 82. cikk tiszteletben tartásának biztosítása során megköveteli, hogy amint vizsgálatot indít az EK 81. cikk vagy az EK 82. cikk megsértésének gyanújával kapcsolatban, teljes mértékben tájékoztassa magát minden releváns tényről. Még ha el is fogadnánk, hogy a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a „19. cikk szerinti meghallgatás” rögzítése tekintetében, sőt, még akkor is, ha azzal érvelnek, hogy a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információk gyűjtését végző harmadik féllel folytatott meghallgatás nem minősíthető „19. cikk szerinti meghallgatásnak”, az ombudsman úgy véli, hogy az túllépné a Bizottság mérlegelési jogkörét, és ezáltal megsérti a megfelelő ügyintézés elvét, ha a Bizottság e mérlegelési mozgástérrel oly módon használja fel, amely azt jelentené, hogy nem biztosítja, hogy a vizsgálat keretében rendelkezésére bocsátott „vizsgálat tárgyára vonatkozó valamennyi információt” valamilyen formában megfelelő módon rögzítsék, és hogy a feljegyzést ezt követően belefoglalják az ügy irataiba.

97. Még egyszer, *feltételezve*, hogy a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információk gyűjtését lehetővé tevő, harmadik személlyel folytatott kihallgatás rögzítését illetően, [57] vitatható, hogy kivételes esetben előfordulhatnak olyan helyzetek, amelyekben a megfelelő ügyintézés elve nem követelheti meg a megfelelő meghallgatási feljegyzés elkészítését.

98. Először is, ha a Bizottság rendelkezésére bocsátott információk már szerepelnek a Bizottság aktájában, mivel azokat a Bizottság más forrásból szerezte be, előfordulhat, hogy a megfelelő ügyintézés elvének megfelelően nem szükséges megfelelő meghallgatási feljegyzést készíteni. (Ebben az esetben azonban a Bizottságnak legalább egy belső feljegyzést kell készítenie, amelyben jelzi, hogy a meghallgatott személyek által szolgáltatott információk már az aktában szerepeltek. [58] Ugyanez az érvelés azonban nem vonatkozik azokra az információkra, amelyeket a Bizottság *a szóban forgó meghallgatást követően* kaphat. A Bizottság azon képessége, hogy a vizsgálat egy későbbi szakaszában összegyűjtse a (nem rögzített) interjúban már rendelkezésére bocsátott pontos információkat, szükségszerűen bizonytalan. Mint ilyen, nem minősülne megfelelő ügyintézésnek, ha a Bizottság a meghallgatás megfelelő rögzítésének elmulasztásával kockáztatná, hogy a rendelkezésére bocsátott „vizsgálat tárgyával kapcsolatos információkat” ne foglalja bele az aktába. Ha a (nem rögzített) információk terhelő bizonyítéknak minősülnének, a Bizottság elveszítené annak lehetőségét, hogy az esetleges határozatában felhasználja ezeket a terhelő bizonyítékokat. Ez korlátozná a Bizottság azon képességét, hogy biztosítsa az EK 81. és EK 82. cikk tiszteletben tartását. Ha a (nem rögzített) információk mentő bizonyítéknak minősülnének, a Bizottság sértené a vizsgált fél védelemhez való jogát, amennyiben olyan határozatot hozna, amely megállapítja, hogy a

vizsgált fél megsértette az EK 81. cikket vagy az EK 82. cikket. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy függetlenül attól, hogy a fent vázolt kockázatok bekövetkeznek-e, vagy sem, [59] nem jelent megfelelő ügyintézkést a Bizottság számára, hogy ilyen kockázatokat viseljen azáltal, hogy nem készít megfelelő meghallgatási feljegyzést, amikor olyan szóbeli bizonyítékokat szerez, amelyek valamilyen formában még nem szerepelnek az aktában.

99. Továbbá, ha a meghallgatás alatt álló személyektől gyűjtött információk elemzését követően kiderül, hogy a szolgáltatott információk valójában nem a vizsgálat tárgyára vonatkozó információk, nem szükséges átfogó meghallgatási feljegyzést készíteni. [60] A Bizottságnak azonban legalább egy belső feljegyzést kell készítenie, amelyben jelzi, hogy a kihallgatott személyek által szolgáltatott *információk nem minősülnek „a vizsgálat tárgyára vonatkozó információknak”*.

100. Az a tényező, amelyet a Bizottságnak figyelembe kell vennie a kihallgatás rögzítésére vonatkozó mérlegelési jogkörének gyakorlása során, a kihallgatott személy(ek) személyazonossága lesz. Az ombudsman megjegyzi, hogy a COMP/37.990. sz. ügyben 2006. augusztus 23-án tartott találkozó jelentőségét fokozza az a tény, hogy A. a **Dell vezető tisztségviselője volt.** [61] Ő volt a **Dell és az Intel közötti kapcsolatért felelős [a Dell ügyvezetője]** is. Így közvetlen tanúja volt az általa leírt körülményeknek. [62] Elkísérte magas rangú belső tanácsadója és vezető külső tanácsadója is. [63] Végül A. úr tudta, hogy a Bizottság birtokában van az FTC előtt 2003-ban tett vallomására vonatkozó dokumentumoknak. Ezért lehetősége nyílt arra, hogy átgondolja az általa adott választ, amennyiben a Bizottság kérdéseket tesz fel számára e kérdésekkel kapcsolatban. E körülmények összességéből következik, hogy A. nyilatkozatait úgy kell tekinteni, mint amelyeket szándékosan és érett mérlegelést követően tettek, így különösen hitelesek. Ezek a tényezők fontosabbá tették volna az ilyen állítások megfelelő rögzítését. [64]

101. Az ombudsman továbbá azon a véleményen van, hogy a meghallgatásról készült megfelelő felvételnek pontosan le kell írnia a vizsgálat tárgyával kapcsolatos, az ilyen meghallgatás során a Bizottságnak átadott valamennyi információt.

102. Annak biztosítása érdekében, hogy a „19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzés” esetében ez legyen a helyzet, a 773/2004/EK rendelet 3. cikkének (3) bekezdése jogi kötelezettséget ír elő arra vonatkozóan, hogy a felvételek másolatát jóváhagyás céljából a kihallgatott személy rendelkezésére kell bocsátani. A „19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzés” így a „19. cikk szerinti nyilatkozat” lesz, amint azt a megkérdezett személy(ek) jóváhagyják. [65] Mivel a 19. cikk szerinti meghallgatás célja harmadik felektől való információgyűjtés, a „19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzés” csak a meghallgatás során szolgáltatott információkat rögzítheti. [66] A 19. cikk szerinti meghallgatásról készült feljegyzés nem tartalmazhat például a Bizottság vagy szolgálatai által készített értékeléseket és személyes véleményeket. A „19. cikk szerinti nyilatkozatot” az ügyiratban fel kell tüntetni, ha elkészült (azaz azt követően, hogy azt a meghallgatáson részt vevő személy jóváhagyta, vagy ha a jóváhagyásra rendelkezésre álló határidő letelt).

103. Még ha elfogadjuk is, hogy egy harmadik féllel folytatott olyan meghallgatás, amelyben a

vizsgálat tárgyára vonatkozó információkat gyűjtenek, nem minősíthető „19. cikk szerinti meghallgatásnak”, az ombudsman úgy véli, hogy helyes közigazgatási gyakorlat annak biztosítása, hogy a harmadik felektől gyűjtött vizsgálat tárgyával kapcsolatos információkat tartalmazó feljegyzések pontosak legyenek. Ez annál is inkább fontos abban az összefüggésben, amikor a Bizottság az EK 81. és EK 82. cikk szerinti vizsgálati jogköreit gyakorolja, és ahol kiterjedt szankcionálási jogkörrel rendelkezik. Ekként, ha a Bizottságnak kétségei lennének a meghallgatásról készült feljegyzés pontosságát illetően, amelyben a vizsgálat tárgyára vonatkozó információkat szerzett, a megfelelő ügyintézés elvének megfelelően ellenőrizheti a tényeknek a meghallgatás címzettjével való megértését.

104. Nyilvánvaló, hogy ha a vizsgálat során a Bizottság a vizsgálat tárgyára vonatkozó információkat gyűjt, ezeket az információkat csatolnia kell az ügy irataihoz. Ez a helyzet attól függetlenül, hogy az információ megjelenik-e a 19. cikk szerinti meghallgatási nyilatkozatban vagy bármely más formában.

105. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy amennyiben egy ilyen meghallgatásra vonatkozóan elfogadott napirend áll rendelkezésre, a napirendet csatolni kell a „19. cikk szerinti nyilatkozathoz” vagy bármely más vonatkozó feljegyzéshez. Ez a helyzet akkor, ha a napirendet a meghallgatást végző személy készítette elő és továbbította a Bizottságnak, vagy a Bizottság készítette elő, és továbbította a meghallgatást végző személynek. Továbbá, ha a meghallgatás keretében a Bizottság bármilyen más dokumentumot kap a meghallgatáson részt vevő féltől, csatolnia kell azokat a vonatkozó feljegyzéshez. Ezeket a dokumentumokat is bele kell foglalni az aktába.

106. A Bizottság szerint a napirend [67] dokumentum „valószínűleg” egy ügykezelő személyes feljegyzése volt, amelyet vagy e-mailben küldtek el a Dellnek az ülés előtt, vagy átadták a Dellnek az ülés során. Először is, az ombudsman meglepőnek találja, hogy a Bizottság nem tudja kategorikusan azonosítani a menetrend forrását. Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a napirend forrása a Bizottság, nem vitatott, hogy a napirendet az ülés előtt vagy alatt átadták a Dell képviselőinek. Másodszor, az ombudsman nem ért egyet azzal, hogy az ilyen dokumentumot, amelyet közigazgatási eljárás keretében továbbítottak a Dellnek, a Bizottság továbbra is a Bizottság „belső dokumentumának” minősítheti, miután azt a Bizottság szolgálatai harmadik félnek átadták.

107. A Bizottság szerint a 2006. augusztus 29-i feljegyzés „összefoglalja” a 2006. augusztus 23-i ülésen jelen lévő ügyintézők egyikének benyomásait [68] Ez magában foglalja „más forrásokból származó információkat, személyes véleményeket és az ügyintéző véleményét a további vizsgálati stratégiáról.” A Bizottság véleménye szerint a feljegyzést nem azzal a céllal készítették, hogy ellenjegyezze vagy elfogadja az ülés bármely más résztvevőjét (és valószínűleg soha nem írta alá vagy hagyta jóvá az ülés többi résztvevője). A Bizottság szerint a vizsgálatból eredő tények egyikének sem kellett volna részét képeznie. A Bizottság véleménye szerint a 2006. augusztus 29-i feljegyzés az ügyintéző számára a további vizsgálati intézkedések előkészítésére szolgáló segédmemoire volt. Az ombudsman ebből azt a következtetést vonja le, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzés nem minősíthető „a 19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzésnek”.

108. Az ombudsman tehát egyetért a Bizottsággal abban, hogy mivel a 2006. augusztus 29-i feljegyzés a Bizottság saját értelmezését képezi az üléseken elhangzottakról, ezt a feljegyzést helyesen „*belső dokumentumnak*” minősítették.

109. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy mivel a 2006. augusztus 29-i feljegyzés pusztán összefoglaló, és más forrásokból származó információkat, valamint a feljegyzést készítő ügyintéző véleményét tartalmazza, a feljegyzés szerkezetére és konkrét tartalmára való tekintettel az ombudsman ezt követően nem alakítható át az ülés jóváhagyott jegyzőkönyvévé, hogy ellenjegyzés céljából benyújtsa az ülés többi résztvevőjének. Az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság osztja ezt az álláspontot (lásd a fenti 65. pontot).

110. A Bizottság szerint a Bizottság aktájában a 2006. augusztus 29-i feljegyzésen kívül nincs más feljegyzés vagy feljegyzés.

111. A fenti 96–98. pontban az ombudsman megjegyezte, hogy még ha feltételezzük is, hogy a 773/2004 rendelet 3. cikke nem keletkeztet jogi kötelezettséget a „19. cikk szerinti meghallgatás” rögzítésére minden körülmények között, [69], sőt, *még akkor is, ha* elfogadnák, hogy egy harmadik személlyel folytatott meghallgatás, amelyben a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információkat gyűjtik, nem minősíthető „19. cikk szerinti meghallgatásnak”, a megfelelő ügyintézés elve megköveteli, hogy a Bizottságnak gondoskodnia kell arról, hogy a vizsgálat során a Bizottság által összegyűjtött „vizsgálat tárgyával kapcsolatos valamennyi információt” *valamilyen formában megfelelően* rögzítsék, majd azt az ügy irataiba belefoglalják. Megjegyezte továbbá, hogy – bizonyos kivételektől eltekintve – legalábbis vitatható, hogy a megfelelő ügyintézés elve nem feltétlenül követeli meg, hogy minden esetben rögzítsék a Bizottság rendelkezésére bocsátott információkat, amennyiben ezek az információk *már* szerepelnek a Bizottság aktájában. [70]

112. Az ombudsman ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy a Dell 2006. augusztus 29-i feljegyzésben [71] ismertetett válaszaiból levonható az a következtetés, hogy a Dell által a 2006. augusztus 23-i találkozó során szolgáltatott információk közül nem mindegyik szerepelt már a Bizottság aktájában [72]. Például a 2006. augusztus 29-i feljegyzés vizsgálata arra utal, hogy A. a Dell politikáját illetően naprakésszé tette a Bizottságot azáltal, hogy **[2005-re, 2006-ra és 2007-re]** vonatkozó információkkal szolgált.

113. Ezenkívül a Dell által a 2006. augusztus 23-i találkozót *követően* tett írásbeli intézkedések vizsgálata megerősíti, hogy A. FTC 2003. márciusi tanúvallomását követően felmerült tényeket a 2006. augusztus 23-i találkozón is megvitatták. Az írásbeli nyomon követés a következőkből áll: 1) a Bizottság által a 2006. augusztus 23-i találkozó során feltett kérdések Dell általi értelmezése [73], valamint 2) a Dell e kérdésekre adott válasza. A Dell írásbeli nyomon követésében szereplő bizottsági kérdések többsége A. FTC tanúvallomására hivatkozik. A Dell írásbeli nyomon követése azt jelzi, hogy a 2006. augusztus 23-i ülésen a Bizottság további és aktualizált információkat is kért (amelyeket a Dell az ülés írásbeli nyomon követésében nyújtana be). Az első kérdés például a Bizottság „megerősítésére” irányuló, „*megerősítésére*” irányuló *bizottsági* kérelemre vonatkozik, amikor egy azonosított szoftverfejlesztő egy adott projektet

indított. Ebből a megfogalmazásból kitűnik, hogy a Bizottság azt kívánta, *hogy A. „megerősítse”* azokat az információkat, amelyeket a 2006. augusztus 23-i találkozón – legalábbis bizonyos részletekben – *már* rendelkezésre bocsátottak. A Dell nyomon követésének vizsgálatából az is kitűnik, hogy a „*megerősített*” információk olyan eseményekre vonatkoznak, amelyek már 2005-**ben következtek** be. Így, noha a 2006. augusztus 23-i találkozón megvitatott kérdések az FTC meghallgatására vonatkozó tanúvallomáson alapulhattak, hatályuknak túl kellett volna terjednie az A által az FTC tanúvallomásában megadottakon. A Dell írásbeli nyomon követésében számos más példa is található, amelyekből hasonló következtetések vonhatók le. Ebben az összefüggésben az ombudsman a Dell nyomon követéséből ideiglenesen azt a következtetést vonja le, hogy a Dell által a 2006. augusztus 23-i ülésen szolgáltatott összes információ még nem szerepelt a Bizottság aktájában ezen időpont előtt. [74]

114. Így a 2006. augusztus 23-i találkozó során a Bizottság összegyűjtötte a vizsgálatának tárgyára vonatkozó információkat, amelyek némelyike akkor még nem *szerepelt* az aktában (lásd a fenti 111. és 113. pontot). A Bizottság *sem* a 19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzésként, *sem* más módon nem jegyezte fel megfelelően ezt a találkozót. Az ülés napirendje *nem szerepelt* az ügyiratban. Ebben az összefüggésben az ombudsman megállapítja, hogy azáltal, hogy úgy döntött, hogy nem készít megfelelő feljegyzést a 2006. augusztus 23-i ülésről, a Bizottság hivatali visszasságot követett el.

115. Emlékeztetni kell arra, hogy az ombudsmanhoz intézett véleményeiben [75] a Bizottság azzal érvelt, hogy nem köteles „*jegyzőkönyvet*” készíteni bármely személlyel vagy vállalkozással való találkozókról, és ha úgy *dönt*, hogy feljegyzéseket készít ezekről az ülésekről, az ilyen dokumentumok az üléseken elhangzottak saját értelmezésének minősülnek. Ezért azok belső dokumentumokként vannak besorolva. A Bizottság kijelenti, hogy álláspontja összhangban van az Elsőfokú Bíróság TACA [76] és *Group Danone* ügyben hozott ítéleteivel [77].

116. Az ombudsman megjegyzi, hogy a felperesek mind a TACA -ban, mind a *Danone-csoportban* a Bizottság határozatainak *megsemmisítését* kérték azon az alapon, hogy a védelemhez való jogukat megsértették amiatt, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a lényeges eljárási szabályokat, nevezetesen a felperesek iratbetekintési jogát. [78] A fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat relevanciájának teljes elismerése érdekében az ombudsmannak a jelen vizsgálat során először is hangsúlyoznia kell, hogy nem minden eljárási szabálytalanság elegendő a bizottsági határozat megsemmisítéséhez. A közösségi jog általános elve, hogy a közigazgatási határozat eljárási szabálytalanság miatt történő megsemmisítését kérelmezőnek legalább azt a lehetőséget kell bizonyítania, hogy a közigazgatási eljárás kimenetele eltérő lett volna, de a kifogásolt eljárási szabálytalanság miatt. [79] Különösen a védelemhez való jogot illetően a szabálytalanság csak akkor eredményezheti a határozat megsemmisítését, ha az ténylegesen érinti a felperes védelemhez való jogát, [80] Még ha például a vizsgált fél nem is kapott lehetőséget arra, hogy bizonyos terhelő bizonyítékokkal kapcsolatban észrevételeket tegyen, e hiba csak akkor vonja maga után a határozat e tekintetben történő megsemmisítését, ha az érintett állításokat nem lehet jogilag megkövetelt módon alátámasztani azon határozat egyéb bizonyítékai alapján, amelyekkel kapcsolatban az érintett fél lehetőséget kapott észrevételei megtételére. [81] Az ombudsman megjegyzi, hogy a fent hivatkozott ítélkezési

gyakorlatot úgy kell értelmezni, hogy az azokra az eljárási követelményekre utal, amelyek megsértése esetén a határozat *megsemmisítéséhez* vezetnek. Márpedig meg kell állapítani, hogy a dokumentumok hozzáférhetővé tételének elmulasztása nem eredményezi a szóban forgó bizottsági határozat egészének vagy egy részének megsemmisítését. [82] Az ombudsman megjegyzi azonban, hogy *bármely* eljárási szabálytalanság hivatali visszásságnak minősülhet, még akkor is, ha ez az eljárási szabálytalanság végül egy adott esetben nem képezheti a határozat megsemmisítésének indokát. Mint ilyen, a fenti 114. pontban szereplő megállapítást a *TACA* és a *Groupe Danone* ítélezési gyakorlat egyáltalán nem kérdőjelezi meg.

117. A panaszos azt állítja, hogy az, hogy a Bizottság nem jegyezte fel megfelelően a találkozót tartalmát, sérti az alapvető jogait, nevezetesen a védelemhez való jogát. Bár az ombudsman feladata, hogy azonosítsa a *hivatali visszásságokat* [83], ebben a szakaszban meg kell jegyezni, hogy egy adott hivatali visszásság súlyossága valóban súlyosabb lesz, ha a hivatali visszásság esete valamely alapvető jog, például a védelemhez való jog megsértését is magában foglalja. Ezek a jogok nemcsak a közösségi jog alapelvei, hanem az emberi jogok európai egyezményének 6. cikkében is szerepelnek.

118. Az ombudsman megjegyzi, hogy a *TACA* felperesei azzal érveltek, hogy megsértették a védelemhez való jogukat, mivel a Bizottság nem foglalta bele az ügyiratba az érintett harmadik féllel folytatott megbeszélésekről vagy telefonhívásokról készült jegyzőkönyveket. Az Elsőfokú Bíróság a *TACA* -ban megállapította, hogy:

„[...] a versenyjogi ügyekben az iratbetekintési jog arra irányul, hogy a kifogásközlések címzettjei megismerhessék a Bizottság aktájában szereplő bizonyítékokat. Ezzel szemben a Bizottság nem köteles jegyzőkönyvet készíteni a panaszosokkal a Szerződés versenyszabályok alkalmazása során tartott találkozókra vagy telefonbeszélgetéseken folytatott megbeszélésekről.

Az ombudsman a fentiek alapján úgy értelmezi, hogy az iratbetekintési jog és a védelemhez való jog kiterjesztése nem sérül *automatikusan*, ha a Bizottság nem készít jegyzőkönyvet a Szerződés versenyjogi szabályainak alkalmazása során tartott ülésekről vagy telefonbeszélgetésekről. Az iratokba való betekintéshez való jog megsértését, valamint a védelemhez való jogot a találkozókról vagy telefonbeszélgetésekről készült jegyzőkönyvek elkészítésének elmulasztása miatt az egyes ügyek *sajátos körülményeire* tekintettel kell megvizsgálni.

119. A vizsgált fél védelemhez való joga minden bizonnyal sérül, ha a Bizottság nem készít jegyzőkönyvet a találkozókról vagy telefonbeszélgetésekről, és ezt követően határozatában az ilyen találkozókra vagy telefonbeszélgetéseken szóban szolgáltatott terhelő bizonyítékokra hivatkozik [85].

120. Ebből következik, hogy a vizsgált fél védelemhez való joga nem sérül, ha a Bizottság nem készít jegyzőkönyvet azokról a találkozókról vagy telefonbeszélgetésekről, amelyekben a Bizottság nem kapott *tájékoztatást*. Ez az eset állhat fenn, ha a találkozók vagy telefonbeszélgetések célja tisztán eljárási kérdések megvitatása. [86]

121. Ebből az következik továbbá, hogy még ha egy találkozó vagy telefonhívás keretében a Bizottság terhelő bizonyítékokat szerez is be, és az ilyen találkozóról vagy telefonhívásról szóló jegyzőkönyvet nem állít össze és az aktában nem tünteti fel, nem sérti a vizsgált fél védelemhez való jogát, feltéve, hogy az esetleges határozatában nem használja fel ezeket a terhelő bizonyítékokat [87] .

122. Ebből az következik továbbá, hogy ha egy találkozó vagy telefonhívás keretében a Bizottság olyan terhelő bizonyítékokat szerez be, amelyek *már* szerepelnek az ügy irataiban (például azért, mert azokat már ugyanazon vagy más forrásból szerezték be), a Bizottság nem sérti a vizsgált fél védelemhez való jogát, ha elmulasztja az ilyen találkozóról vagy telefonhívásról készült jegyzőkönyvet összeállítani és az ügy iratába felvenni. Ez a helyzet akkor is, ha a Bizottság az esetleges határozatában a terhelő bizonyítékokra támaszkodik.

123. Az is előfordulhat, hogy a Bizottság nem rögzíti a találkozóon vagy telefonhíváson szerzett terhelő bizonyítékokat, de *később* ugyanazokat a terhelő bizonyítékokat (ugyanazon vagy más forrásból) szerzi be, és az ügy iratai között szerepel a (később megszerzett) terhelő bizonyítékok is. A Bizottság nem fogja megsérteni a vizsgált fél védelemhez való jogát, még akkor sem, ha a kifogásközlésben és az esetleges határozatában a (később megszerzett) terhelő bizonyítékokra hivatkozik [88] .

124. Ami a *mentő* bizonyítékokat illeti, a felperes nem hivatkozhat sikerrel a védelemhez való jogának megsértésére, ha csak általánosságban utal arra a lehetőségre, hogy ilyen mentő bizonyítékokat harmadik személyek nyújtottak be a Bizottságnak. Ez azt jelenti, hogy a bírósági eljárásban az a fél, aki azt állítja, hogy a mentő bizonyítékokat visszatartották tőle, köteles legalább a Bíróság elé terjesztett beadványaiban konkrét érveket előterjeszteni a mentő bizonyítékok fennállására és azon konkrét érvekre vonatkozóan, amelyek szerint a mentő bizonyítékokat a Bizottság rendelkezésére bocsátották (de nem szerepeltek a Bizottság aktájában). [89]

125. Az ombudsman megjegyzi továbbá, hogy még ha konkrét érveket terjesztenek is elő a mentő bizonyítékok meglétével kapcsolatban, és konkrét érveket terjesztenek elő arra vonatkozóan, hogy a mentő bizonyítékokat egy (nem rögzített) találkozó vagy telefonbeszélgetés során nyújtották be a Bizottságnak, a vizsgált fél védelemhez való joga nem sérül, ha e mentő bizonyítékok már szerepeltek az aktában, amikor találkozóra vagy telefonhívásra került sor. Továbbá a vizsgált fél védelemhez való joga nem sérül, ha a szóban forgó mentő bizonyítékokat ezt követően egy másik forrásból szerzik be, majd csatolják az ügy irataihoz.

126. Az ombudsman emlékeztet arra, hogy a panaszos állítása szerint a) a Bizottság nem készített jegyzőkönyvet a Dell képviselőivel 2006. augusztus 23-án tartott találkozóról, annak ellenére, hogy az ülés közvetlenül érintette az Intel vizsgálatának tárgyát, és ennek következtében b) a Bizottság nem rögzítette a potenciálisan mentő bizonyítékokat (kiemelés tőlem).

127. Az ombudsman gondosan megvizsgálta a jelen vizsgálat keretében rendelkezésére bocsátott bizonyítékokat. A napirend, a 2006. augusztus 29-i feljegyzés és a 2006. augusztus 23-i ülés írásbeli nyomon követésének vizsgálatát követően az ombudsman arra a következtetésre jut, hogy nem zárható ki, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó legalább részben az Intel potenciálisan mentő jellegű [90] **[91] [bizonyítékára]** vonatkozott.

128. Az ombudsman megjegyzi, hogy 2008. december 19-én a Bizottság hozzáférést biztosított az Intelnek a 2006. augusztus 29-i feljegyzés kitakart változatához, és felkérte az Intelt, hogy tegye meg ezzel kapcsolatos észrevételeit.

129. Az ombudsman megjegyzi, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzés csupán összefoglalja a 2006. augusztus 23-i ülésen jelen lévő ügyintézők egyikének benyomásait. A Dell írásbeli nyomon követésén kívül a Bizottság tájékoztatta az ombudsmant arról, hogy a 2006. augusztus 23-i ülésre vonatkozó aktában nincs más dokumentum. Az ombudsmannak nem volt tudomása a 2006. augusztus 23-i találkozó pontos tartalmáról, és nincs tudomása az ügy irataiban szereplő egyéb dokumentumokról [92] .

130. Az ombudsman már jelezte, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó írásbeli nyomon követésének alapos elemzése arra utal, hogy valóban voltak olyan kérdések, amelyeket a 2006. augusztus 23-i találkozáson megvitattak, és amelyeket a 2006. augusztus 29-i feljegyzés nem részletezett, legalábbis azon részletességgel, amelyet a Dell írásbeli nyomon követése szerint a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitattak [93] Az ombudsman a rendelkezésére bocsátott dokumentumok gondos vizsgálatát követően különösen megjegyzi, hogy a Bizottság a 2006. augusztus 23-i találkozó keretében kérdést tett fel az FTC A. [94] tanúvallomása 12. kiállításának megvitatásával kapcsolatban [94]

131. Ez az információ, amely nem szerepelt a 2006. augusztus 29-i feljegyzésben (legalábbis részletesen), de amelyre a Dell írásbeli nyomon követése a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitatottként hivatkozik, *olyan* információ, amely az ügyiratban található (a Dell írásbeli nyomon követésében található). Az ombudsman azonban megjegyzi, hogy nem tudja megerősíteni, hogy A úr megvitatott-e további releváns kérdéseket a 2006. augusztus 23-i ülésen. Az ombudsman hangsúlyozni kívánja, hogy ezt pontosan azért nem teheti meg, mert a 2006. augusztus 23-i ülésről nincs kimerítő beszámoló. [96]

132. Az ombudsman egyetért a panaszossal abban, hogy ha a Bizottság jegyzőkönyvet vagy átiratot készített volna a 2006. augusztus 23-i ülésről, akkor nem merült volna fel kétség a tekintetben, hogy A úr pontosan mit mondott a 2006. augusztus 23-i ülésen, és ennek következtében nem vita arról, hogy A úr nyilatkozatai relevánsak lennének-e a Bizottság állításai szempontjából, és/vagy felmentették volna-e az Intelt. Az ombudsman emlékeztet arra is, hogy a közösségi bíróságok kijelentették, hogy „*az EK 81. és EK 82. cikk alkalmazására vonatkozó rendeletek által létrehozott kontradiktórius eljárások során nem lehet egyedül a Bizottság feladata annak eldöntése, hogy mely dokumentumok használhatók fel a versenyszabályok megsértésével kapcsolatos eljárásokban a vállalkozások védelmére*”. [97]

133. Az ombudsman azonban úgy véli, hogy a védelemhez való jog egy adott versenyjogi

ügyben történő megsértésének megállapítása a teljes ügyirat gondos elemzését tenné szükségessé, amelyet a kifogásközlés(ek) és végül a határozat gondos elemzésével együtt kell elvégezni. [98] Az ügyirat ilyen felülvizsgálata *többek között* annak bizonyítására irányulna, hogy az ügy más részeiben vannak-e olyan információk, amelyek tisztáznák a 2006. augusztus 23-i találkozó pontos tartalmát. A jelen vizsgálat során az ombudsman nem vizsgálta át a teljes aktát vagy a kiadott kifogásközléseket. [99] A jelen vizsgálat keretében tehát nem zárhatja ki, hogy a Bizottság ügyiratában más olyan dokumentumok is létezhetnek, amelyek az elemzés szempontjából relevánsak lennének.

134. Amint arra az ombudsman a fenti 115. pontban rámutatott, *bármely* eljárási szabálytalanság hivatali visszásságnak minősülhet, még akkor is, ha ez az eljárási szabálytalanság a jelen vizsgálat keretében nem minősül a védelemhez való jog megsértésének. Az ombudsman a fentiekben arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem tett megfelelő feljegyzést a 2006. augusztus 23-i ülésről. Így és anélkül, hogy az Intel védelemhez való jogának Bizottság általi esetleges megsértésével kapcsolatban bármilyen következtetést levont volna, [100] az ombudsman arra a következtetésre jut, hogy a Bizottság hivatali visszásságot követett el azáltal, hogy nem jegyezte fel megfelelően a 2006. augusztus 23-i találkozót.

135. Az ombudsman alapokmánya 3. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy „[a] *lmennyire lehetséges, az ombudsman megoldást keres az érintett intézménnyel vagy szervvel a hivatali visszásságok kiküszöbölésére és a panasz teljesítésére.*” A jelen vizsgálatot megindító levelében az ombudsman megkérdezte a Bizottságot, hogy az ülésen jelen lévő bizottsági tisztviselők által készített feljegyzések alapján továbbra is lehetséges-e felkérni a Dell-t a 2006. augusztus 23-i ülés jegyzőkönyvének aláírására. További véleményében a Bizottság azt válaszolta, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzés, amely az egyetlen olyan dokumentum, amely ismerteti a 2006. augusztus 23-i ülésen tárgyaltakat, „összefoglalja az ülésen jelen lévő egyik ügyintéző benyomását” (kiemelés tőlem). Emlékeztet továbbá arra, hogy a feljegyzést nem azzal a céllal készítették, hogy az ülés bármely más résztvevője ellenjegyezze vagy elfogadja azt. Nem volt célja, hogy a vizsgálatból eredő tények részévé váljon. Ehelyett a 2006. augusztus 29-i feljegyzés csupán az *ügyvivő segédmemoire* -ja volt. Az ombudsman megjegyzi továbbá, hogy a Bizottság 2009. május 13-i határozatával lezárta a COMP/37.990. sz. ügyben folytatott vizsgálatát. Mint ilyen, most már nem tudja korrigálni ezeket a hiányosságokat. Ebben az összefüggésben az ombudsman úgy véli, hogy a jelen ügyben nem lehetséges barátságos megoldás. Az ombudsman ezért az alábbi kritikai megjegyzéssel lezárja vizsgálatát.

B. Az állítás és a kapcsolódó állítás, miszerint a Bizottság arra ösztönözte a Dellet és az AMD-t, hogy olyan információcsere-megállapodást kössenek, amely lehetővé tette az AMD számára, hogy megkerülje az AMD azon jogát, hogy hozzáférjen a Bizottság vizsgálati aktájához.

Háttér

136. A COMP/37.990. sz. ügyben az AMD volt a panaszos. A Bizottság által az EK 81. cikk vagy az EK 82. cikk alkalmazása céljából végzett vizsgálatban részt vevő panaszosnak a vizsgálat során nincs joga betekinteni az iratokba. A panaszos csak a kifogásközlés szerkesztett változatához férhet hozzá (azaz a kifogásközlés egy olyan változatához, amelyből a „bizalmas információkat”, például az üzleti titkokat eltávolították) annak érdekében, hogy lehetővé tegye számára, azaz a panaszosnak, hogy ismertesse álláspontját a Bizottsággal. [101]

137. A vizsgálat során a Bizottság különböző dokumentumokat kapott a Delltől. E dokumentumok némelyikéből származó információkat a Bizottság az Intelnek 2007. július 26-án megküldött kifogásközlésben felhasználta. Az Intel és a Bizottság azonnal megkezdte a kifogásközlés kitakarított változatának pontos tartalmának meghatározását, amelyet megküldenek az AMD-nek. Az Intel azzal érvelt, hogy a Delltől kapott és a kifogásközlésben felhasznált egyes információkat az Intel bizalmas üzleti titkainak kell minősíteni. Az Intel ezért ellenezte az ilyen információknak a kifogásközlés szerkesztett változatába való felvételét.

138. 2007. december 10-én a meghallgató tisztviselő végleges határozatot hozott az Intel által javasolt kivágások elfogadhatóságáról. E határozat alapján létrehozták a kifogásközlés végleges, nem bizalmas jellegű, kitakart változatát, majd 2007. december 21-én vagy környékén továbbították az AMD-nek.

Az ombudsmanhoz benyújtott érvek [102]

139. A panaszos azt állítja, hogy a Bizottság megkerülte az aktához való hozzáférésre vonatkozó szabályokat azáltal, hogy segítséget nyújtott és/vagy arra ösztönözte a Dell-t és az AMD-t, hogy „*aktahozzáférési megállapodást*” kössenek. A panaszos szerint a **[megállapodás]** jogellenes volt, és hozzáférést biztosított az AMD-nek azokhoz a „*bizalmas iratokhoz*”, amelyeket a Dell a Bizottság vizsgálata során a Bizottság rendelkezésére bocsátott. A panaszos azt állítja, hogy a Bizottság legalább „túrte” az AMD/Dell **[megállapodást]** azáltal, hogy lehetővé tette az AMD számára, hogy ezeket a dokumentumokat az Intelnek címzett kifogásközlés kibocsátását követően tartott szóbeli meghallgatáson felhasználja [103]

140. A panaszos azzal érvelt, hogy a Bizottságnak a kifogásközlés kivonatának a Dell felé történő azonosításával kapcsolatos beavatkozása ellenére azt kívánta, hogy a Dell közölje az AMD-vel, és az általa ösztönzött **[megállapodás]** soha nem fért volna hozzá a szóbeli meghallgatás során használt bizonyos kulcsfontosságú anyagokhoz. A panaszos véleménye szerint **ezen anyag felhasználása egyértelműen megsértette az** Intel védelemhez való jogát.

141. Állítását alátámasztó bizonyítékként a panaszos hivatkozott a Dell külső tanácsadójának az ombudsmanhoz intézett 2008. szeptember 18-i levelére, amelyben a Dell ügyvédje kijelenti, hogy:

„[A Dell] megértette, hogy a Bizottság a Bizottságnak benyújtott Dell-dokumentumokból [...] több idézetet is felhasznált a kifogásközlésben [...]. A Bizottság felkérte a Dell-t, és engedélyezte az ilyen árajánlatok használatát – amelyek közül néhány bizalmas üzleti titkokat tartalmazott –

az Intellel kötött titoktartási megállapodás alapján. A Dell továbbá az AMD és más harmadik felek számára ezen idézetek kitakart és betekintheső változatát is átadta a Bizottságnak.[A] titoktartási kérelmekről szóló hosszadalmas vita elkerülése érdekében a Bizottság azt javasolta a Dellnek, hogy kössön nyilvánosságra hozatal tilalmáról szóló megállapodást az AMD tanácsadóival és közgazdászaival a [kifogásközlésben] használt Dell-dokumentumok megosztására vonatkozóan. ”

142. A panaszos véleménye szerint a Bizottság ezért arra ösztönözte a Dellet, hogy a 773/2004/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését és a meghallgató tisztviselő megbízatásának 9. cikkét megsértve nyújtson be részleteket az AMD-nek címzett kifogásközlésből. A panaszos véleménye szerint ez a kötelezettségszegés aláássa a Bizottság azon állítását, hogy a Dell saját kezdeményezésére járt el. Ez annál is komolyabb volt, mivel a Bizottság tudta, hogy abban az időben, amikor arra ösztönözte a Dellet, hogy ezt az anyagot bocsássa az AMD rendelkezésére, az Intel titoktartási kérelmei még felülvizsgálat alatt álltak.

143. A panaszos a Dell külső tanácsadójának (C.) 2007. szeptember 3-i e-mailjét is továbbította az ombudsmannak, amelyben C. arról tájékoztatja egy kollégáját, hogy a Bizottság *egyik tisztviselője (D. úr) felhívta C-t, hogy megkérdezze, hogy a Dell fontolóra veszi-e az AMD-vel kötött [információcsere -megállapodás] alkalmazását az Intellel kötött [a kifogásközlés] idézetei tekintetében* . [104]

144. A panaszos a Dell külső tanácsadójának 2007. augusztus 14-i levelét is eljuttatta az ombudsmannak a Bizottsághoz. A panaszos szerint a levél megerősíti, hogy a Bizottság már 2007. augusztus 9-én benyújtotta a Dellnek a kifogásközlés bizalmas változatából származó idézetek listáját. Az említett levélben a Dell ügyvédje elmagyarázta a Bizottságnak, hogy azok az információk, amelyek tekintetében a Dell bizalmas kezelést kért, *többek között a Dell „bizalmas üzleti kapcsolataira és az Intellel folytatott tárgyalásaira vonatkoznak*”. Más szóval, a panaszos szerint azok az információk, amelyek bizalmas kezelését a Dell kérte, nem kizárólag a Dellre vonatkoztak, hanem a Dell és az Intel közötti bizalmas ügyletekre és tárgyalásokra. Ez azt az állítást tükrözte, hogy az Intel az ügyintézői csoporttal és a meghallgató tisztviselővel folytatott megbeszélések során is megvitatta a kifogásközlést. A panaszos szerint ez a levél bizonyította, hogy a Dell már tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy a kiválasztott árajánlatok nemcsak a Dell üzleti titkait, hanem az Intel üzleti titkait és/vagy egyéb bizalmas információkat is tartalmaznak (amelyeknek az AMD számára történő közzététele a Dell számára nem volt abban a helyzetben, hogy engedélyezze), amikor a Bizottság 2007. szeptember 3-án azt javasolta, hogy a Dell kösse meg **[a megállapodást]** az AMD-vel.

145. A panaszos C. (a Dell külső tanácsadója) 2007. augusztus 23-i belső e-mailjét is eljuttatta az ombudsmanhoz. Az e-mail C. és a Bizottság egyik tisztviselője (D. úr) közötti telefonbeszélgetésre vonatkozik, amelyben C. úr kifejtette, hogy *„a legtöbb idézet vagy az Intellel folytatott bizalmas tárgyalásokból, vagy a [Dell] saját belső ellátási stratégiájának értékeléséből származik.*” A panaszos szerint ez az e-mail megerősíti azt a következtetést, hogy abban az időpontban, amikor a Bizottság azt javasolta, hogy a Dell kösse meg az AMD-vel **[a megállapodást]** és a kifogásközlés bizalmas változatából válogatott idézeteket adjon meg neki, a Bizottság tudta, hogy az ilyen megállapodás alapján az AMD-nek átadandó információk

az Intel üzleti titkait vagy egyéb bizalmas információkat is tartalmaznak.

146. A panaszos 2007. szeptember 25–26-án kelt e-maileket is küldött az ombudsmannak C. és D. úr között. A panaszos szerint ez az e-mail-csere megerősíti, hogy a Bizottság arra ösztönözte a Dellet, hogy kösse meg **a megállapodást** az AMD-vel, és bocsássa rendelkezésére a kifogásközlésben szereplő bizalmas anyagokat. 2007. szeptember 26-án kelt e-mailjében D úr köszönetet mondott C. úrnak „*e tárgyban nyújtott konstruktív segítségéért.*” A panaszos véleménye szerint D. úr köszönete a Dell „*konstruktív segítségéért*” vitathatatlanul megállapítja, hogy a Bizottság üdvözölte azt a tényt, hogy a Dell kész **[a megállapodást]** kötni az AMD-vel, és hogy a Bizottság előmozdította és ösztönözte a megállapodást.

147. A panaszos szerint a Bizottság 2007. október 16-án ellenjavaslatot küldött az Intelnek a kifogásközlés kitakarított változatára vonatkozóan. Ugyanebben a levélben a Bizottság kifejtette az Intelnek, hogy „*egyes eredetiberendezés-gyártó úgy döntött, hogy az AMD rendelkezésére bocsátja azokat a bizalmas információkat, amelyek „a kifogásközlésben idézhetők, és a Bizottság által az AMD-nek benyújtandó kifogásközlés változatában kitörölhetők*”. A panaszos kijelentette, hogy annak ellenére, hogy már megkapta az AMD/Dell megállapodás másolatát, a Bizottság arról tájékoztatta az Intel, hogy „*amennyiben a Bizottságot értesítik az ilyen információcseréről, az érintett információkat többé nem tekinti bizalmasnak az AMD-vel szemben.*” Az Intel ezt követően e-mailt küldött a Bizottságnak, és felvette a kapcsolatot a meghallgatási tisztviselővel a Bizottság 2007. október 16-i levelével kapcsolatban, és az ilyen megközelítésnek a vizsgálatot szabályozó titoktartási rendelkezésekre gyakorolt következményeiről. [105]

148. A panaszos szerint azonban, amikor a meghallgató tisztviselő kikérdezte az ügyintéző csoportot az ilyen megállapodások létezéséről, az ügyintéző csoport tagadta, hogy ilyen megállapodást közöltek vele. A panaszos szerint ez nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyta D-nek a Delllel folytatott korábbi levelezését. A meghallgató tisztviselő 2007. október 18-án, közel egy hónappal azt követően, hogy a Dell benyújtotta a végleges tervezetet D úrnak, arról számolt be az Intelnek, hogy ilyen **[megállapodásokat]** nem jelentettek be *semmilyen formában az ügycsoportnak, amint azt nekem megerősítették.* A panaszos szerint a meghallgatási tisztviselő ezért elutasította a további vizsgálatot, az Intel állításait „*csak hipotetikusként*” utasítva el, és kijelentette, hogy további vizsgálat indokolt lehet abban az esetben, ha egy ilyen megállapodást valaha is végrehajtanak. A panaszos kijelentette, hogy a meghallgató tisztviselő mindenestre azt javasolta az Intelnek, hogy a magánfelek közötti, bizonyos információk cseréjére vonatkozó kétoldalú megállapodások nem tartozhatnak a közigazgatási eljárás hatálya alá. [106]

149. Bizonyítékként a panaszos azt is jelezte, hogy a 2008. március 12-i szóbeli meghallgatáson az AMD külső ügyvédje a következőket nyilatkozta:

„ **[Reacted]** ”

150. A panaszos szerint a Bíróság elrendelte, hogy „*a panaszt benyújtó harmadik fél semmilyen körülmények között nem férhet hozzá üzleti titkokat tartalmazó dokumentumokhoz.*” [107] A panaszos szerint vitathatatlan, hogy az AMD a szóbeli meghallgatáson a Dell bizalmas

dokumentumait használhatta volna fel .

151. A panaszos azzal érvelt, hogy a Bizottság nem alkalmazott ilyen „*könnyebb megközelítést*” más harmadik felek megállapodásaival szemben, amikor úgy vélte, hogy érdekei nem felelnek meg ennek. Ehelyett a Bizottság nagyon gondosan felügyelte az Intel és az eredetiberendezés-gyártók között létrejött iratbetekintési megállapodásokat [108]

152. Hasonlóképpen, a Bizottság kifogást emelt azzal szemben, hogy az Intel a kifogásközlés egy példányát az FTC-nek a kifogásközlés egy példányának megküldésére irányuló informális és formális kéréseire válaszul átadja az FTC-nek. A Bizottság mindkét esetben gyakorolta az ügyirat őreként és az ügy bizalmasságának őreként fennálló hatáskörét, szemben az AMD/Dell **[megállapodással]** kapcsolatos álláspontjával.

153. A panaszos azzal érvelt, hogy az, hogy a Bizottság nem védte meg az aktája bizalmas jellegét, és nem tartotta tiszteletben az iratokba való betekintésre vonatkozóan az EK 287. cikkben, az 1/2003/EK rendeletben és a 773/2004/EK rendeletben előírt szabályokat, a Bizottság EK-Szerződés fenntartására vonatkozó kötelezettségének súlyos és szándékos megsértését jelenti. A panaszos véleménye szerint a Bizottság Szerződésben foglalt kötelezettségeinek megsértése a helyes hivatali magatartás európai kódexe 4. cikkének megsértését is jelenti (amely előírja a tisztviselők számára, hogy a jogszabályoknak megfelelően járjanak el, és alkalmazzák a közösségi jogszabályokban megállapított szabályokat és eljárásokat), valamint a 10. cikk (jogszerű elvárások), a 8. cikk (paritás és függetlenség) és a 9. cikk (objektivitás).

154. Az ombudsmanhoz intézett, 2009. március 20-i és 2009. június 10-i véleményeiben a Bizottság megjegyezte, hogy maga a Dell cserélte ki az információkat az AMD-vel kétoldalúan. Kifejtette, hogy a Dell és az Intel által az ombudsmannak benyújtott anyagokból semmi sem utal arra, hogy a Bizottság az EK 287. cikket megsértve maga közölt volna információkat az AMD-vel. A Bizottság azzal érvelt, hogy az Intel nem nyújtott be bizonyítékot az ombudsmannak arra vonatkozóan, hogy az Intelnek miért van jogi érdeke a Dell és az AMD közötti információcseréhez. Ilyen bizonyítékra lenne szükség, mivel a Bizottság nem fogadta el véglegesen az Intel ezen információkra vonatkozó bizalmas kezelésre vonatkozó állításait.

155. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a Dell saját akaratából úgy döntött, hogy megosztja az AMD-vel a saját tulajdonú információit. A hivatali visszasság értékelése szempontjából irreleváns volt, hogy a Dell maga is inspirálta-e az Intellel folytatott korábbi eszmecserék, amelyekben a Bizottság csak először vett részt, és amelyeket azután a Dell saját kezdeményezésére végzett. A Bizottság azzal érvelt, hogy a Dell teljes mértékben szabadon adhatta meg az információkat egy nem bizalmas változatban a Bizottság rendes eljárása szerint. Úgy döntött azonban, hogy az AMD-vel kétoldalú információcserét folytat. A Bizottság kijelentette, hogy a Dell nem konzultált a Bizottsággal a megállapodás AMD-vel való megkötése előtt. A Bizottság véleménye szerint ez nem hagyott teret arra, hogy ezt az információcserét a Bizottságnak tulajdonítsák, ami az EK-Szerződés 287. cikke értelmében releváns lenne.

156. 2009. április 14-én és 2009. április 16-án a panaszos benyújtotta a Bizottság 2009.

március 20-i véleményére vonatkozó észrevételeit. A panaszos utalt arra, hogy véleménye szerint mi volt a Bizottság azon kísérlete, hogy tagadja az AMD/Dell **[megállapodás]** szerepét. Kifejtette, hogy 2009. március 20-i véleményében a Bizottság megkérdőjelezte a Dell külső tanácsadójának 2009. szeptember 18-i levelében szereplő események leírását. Állítását azonban nem támasztotta alá bizonyítékkal. Ehelyett a Bizottság csupán azt állította, hogy „ellenőrizte a nyilvántartásait”, és „nincs jele arra, hogy ilyen javaslat történt volna, vagy akár arra sem, hogy ilyen telefonhívásra [mint azt a szeptember 3-án] [109] sor került volna”. Ennek alapján a Bizottság „megköti” azt a következtetést, hogy a Dell „önkéntes” megállapodást kötött. A panaszos véleménye szerint ennek a nem alátámasztott következtetésnek ellentmondott az eseményeknek a Dell külső tanácsadója által szolgáltatott leírása, valamint a Dell külső tanácsadója és D úr között 2007. szeptember 25–26-án kicserélt e-mailek. Ezzel szemben a panaszos véleménye szerint a Bizottság nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy D-t vagy az ügyekkel foglalkozó csoport más tagjait hallgatta volna meg ezekkel az eseményekkel kapcsolatban; nem írja le, hogy mely nyilvántartásokat ellenőrizték, és hogy azok tartalmazzák-e az ügyintéző csoport érintett tagjainak telefonnyilvántartását; és nem szolgáltat olyan okirati bizonyítékot, amely alátámasztaná „következtetését”, miszerint a Dell tanácsadója nyilvánvaló indíték nélkül kitalálta volna vagy félrevezette volna a releváns tényeket.

157. A panaszos azt is állította, hogy bár a Bizottság 2009. március 20-i véleményében jelezte, hogy feljegyzést készített a Dell-lel 2007. augusztus 30-án folytatott „magas szintű telefonbeszélgetésről”, a Bizottság nem fejtette ki, hogy a 2007. augusztus 30-án lezajlott beszélgetés részletei hogyan cáfolhatják meg azokat az egyszerű bizonyítékokat, amelyek alapján később javaslatot tett, kapott és felülvizsgálta az **AMD /Dell [megállapodást]**.

158. A panaszos azt is kijelentette, hogy 2009. március 20-i véleményében a Bizottság elismeri, hogy a) felülvizsgálta az AMD/Dell megállapodást (ezáltal ellentmondott a meghallgató tisztviselőnek arra vonatkozó állításának, hogy nem küldtek hozzá ilyen dokumentumot), b) a dokumentum nyilvánvalóan arra irányult, hogy az AMD számára hozzáférést biztosítson az AMD-nek, és c) a Bizottság ezt követően megkísérelte a megállapodással kapcsolatos javaslatokat közölni a Dell-lel. E tényekre tekintettel a Bizottság „következtetése”, miszerint a Dell „nem konzultált a Bizottsággal az AMD-vel való megállapodás megkötése előtt” egyszerűen nem hiteles.

159. Végül a panaszos megjegyezte, hogy 2009. március 20-i véleményében a Bizottság kijelentette, hogy „nincs arra utaló jele, hogy az AMD csak a jogának megfelelő információkat, nevezetesen a Bizottság 2007. július 26-i kifogásközléséből származó kivonatokat kapott volna”. A panaszos szerint a Bizottság állítása nyilvánvalóan nem igaz, mivel i. a kifogásközlés kitakarásának 2007. decemberi véglegesítése előtt az AMD-nek nem volt joga semmilyen kifogásközlést tartalmazó anyaghoz jutni; és ii. az AMD – amint az a Bizottság számára jól ismert – hozzáférést kapott olyan anyagokhoz, amelyeket valójában a kifogásközlésből töröltek. A panaszos szerint a Bizottság intézkedései tehát ténylegesen arra szolgáltak, hogy megszüntessék a Bizottság eljárásaiban a bizalmas információknak biztosított védelmet, és hogy a meghallgató tisztviselő mint végső döntőbíró mellőzze az egymásnak ellentmondó titoktartási igényeket. A Bizottság ezt követően tovább súlyosbította kötelelességzegését azáltal,

hogy engedélyezte **[ezt az anyagot a szóbeli meghallgatáson]** az AMD számára.

160. 2009. június 10-i második véleményében a Bizottság kifejtette, hogy az 1/2003/EK rendelet 27. cikkének (2) bekezdése és a 773/2004/EK rendelet 15. cikkének (2) bekezdése rendelkezik arról, hogy a kifogásközlés címzettjei számára az ügyirathoz való hozzáférés jogi keretét az 1/2003/EK rendelet 27. cikkének (2) bekezdése és a 773/2004/EK rendelet 15. cikkének (2) bekezdése írja elő. E rendelkezéseknek megfelelően az Intelnek joga volt a Bizottság aktájában szereplő valamennyi információhoz hozzáférni „*a belső dokumentumok, más vállalkozások üzleti titkai vagy egyéb bizalmas információk kivételével.*” A 773/2004/EK rendeletben említett nem bizalmas változatok létrehozása összetett feladat, mivel minden információ bizalmas jellegének indokoltnak kell lennie, és azt össze kell hangolni a kifogásközlés címzettjének védelemhez való jogával. A vizsgálat különösen nehéz és intenzív volt a jelen ügyben, mivel az ügy iratanyaga több százezer oldalt tartalmazott.

161. A Bizottság kijelentette, hogy az Intel-ügyben a fenti rendelkezéseket „*tárgyalós eljárás*” alkalmazásával hajtotta végre. Ezt az eljárást először a 2007. július 26-i első kifogásközlést követően használták az Intel iratbetekintésére (ezt egy másik eredetiberendezés-gyártó javasolta a Bizottságnak, amely a vizsgálat során információkat nyújtott be a Bizottságnak). [110] Az ilyen eljárás oka az volt, hogy az eredetiberendezés-gyártó egyébként köteles lett volna jelentős időt és erőforrásokat fordítani a Bizottság ügyiratának terjedelmes hozzájárulására. Az eljárás lényegi eleme az volt, hogy ahelyett, hogy egyes „*információsztálgatók*” által a bizottsági aktába való felvétel céljából rendelkezésre bocsátott beadványok csak egy kitakart változatához fértek volna hozzá, az Intel megállapodásokat kötött arra vonatkozóan, hogy ezen „*információsztálgatók*” beadványainak egészét vagy főbb részeit nem szerkesztett formátumban megkapja (azaz teljes egészében bizalmas információkat is tartalmaz). Cserébe az Intel beleegyezett abba, hogy az információhoz való hozzáférést korlátozott számú személyre korlátozza (nevezetesen az Intel külső tanácsadóira és gazdasági tanácsadóira, valamint bizonyos esetekben házon belüli tanácsadókra). Összefoglalva, az Intel és az „*információsztálgatók*” közötti megállapodás kizárta, hogy az Intel hozzáférjen az információkhoz a vállalat napi üzletmenetével foglalkozó alkalmazottak számára. Ezeket a megállapodásokat széles körben alkalmazzák az amerikai antitrösztügyekben, például az Intel és az AMD között jelenleg a Delaware-i kerületi bíróság előtt folyamatban lévő megállapodásokban. A Bizottság megjegyezte, hogy az Intel-ügyben különböző indokok szóltak e megközelítésről, *többek között* a) a terjedelmes aktáról, amely jelentős késedelmeket okozott volna az eljárás során, és aránytalan költségeket rótt volna az információsztálgatókra a benyújtott dokumentumok nem bizalmas változatainak összeállítása során, és b) az AMD/Intel perben az USA-ban, ahol nagyrészt ugyanazokat az információkat cserélték ki olyan feltételek mellett, amelyek hasonlóak az Intel által a Bizottság eljárása során kötött megállapodásokhoz [111].

162. A Bizottság kijelentette, hogy több fél kötött ilyen megállapodásokat az Intellel. Az Intel és a Dell között létrejött megállapodás azonban eltért a többitől, mivel a megállapodás a Dell által szolgáltatott információknak csak korlátozott részére vonatkozott. Röviddel ezután a Bizottság az Intel beadványaiból megállapította, hogy a Dell valójában sokkal több információt szolgáltatott az Intel számára nem szerkesztett formában. A Bizottság megkérdezte a Dell-t,

hogy miért ez a helyzet, és megtudta, hogy a Dell egy másik megállapodást kötött az Intellel.

163. A fentiek fényében a Bizottság megjegyezte, hogy az információcsere-megállapodások megkötésének lehetősége olyan lehetőség, amelyet a Dell jóval 2007. augusztus 30. előtt megvitatott és megvizsgált, amikor a Bizottság szerint magas szintű telefonhívásra került sor a Delllel. Abban az időben vagy röviddel azután a Dell saját kezdeményezésére ilyen információcserét folytatott az AMD-vel.

164. A Bizottság ezt követően utalt arra a tényre, hogy az ombudsmanhoz intézett 2008. szeptember 18-i levelében a Dell ügyvédje kijelenti, hogy „*a Bizottság azt javasolta, hogy a Dell is kössön [információcsere -megállapodást] az AMD tanácsadóival és közgazdászaival*”. A Bizottság szerint először is hangsúlyozni kell, hogy a Dell teljes mértékben szabadon választhatott ilyen megállapodást. A Bizottság nem ismeri a Dell e megállapodás megkötésére vonatkozó indokait. Az egyik lehetséges ösztönző az eredetiberendezés-gyártó számára egy ilyen megállapodás megkötésére, hogy elkerülje az *AMD-vel szembeni* minden egyes bizalmas kezelés iránti kérelem indokolását és alátámasztását a Bizottság számára (emlékeztetni kell arra, hogy az AMD-nek joga van a kifogásközlés „*értelmes*” nem bizalmas változatához). A Bizottság szerint más ösztönzők is elképzelhetők, és szerepet játszhattak volna a Dell számára. Mindenesetre a Bizottság szerint, vagyis a Bizottság nem kötelezte a Dell-t arra, hogy megállapodást kössön az AMD-vel. Az Intel és az információszolgáltatók közötti kétoldalú megállapodásokhoz hasonlóan azonban a Bizottság nem hagyhatta figyelmen kívül az ilyen megállapodások lehetőségét.

165. A Bizottság szerint a Bizottság belsőleg megkezdte a Dell és az AMD közötti megállapodás lehetőségének megvitatását a Dell-lel 2007. augusztus 30-án folytatott magas szintű telefonhívást követően [112] B (Dell's General Counsel) és a Dell külső tanácsadói (amelyek közül az egyiket a Bizottság állítólag két munkanappal később hívta meg) részt vettek ebben a felhívásban. Az említett találkozót megelőzően a Dellnek megküldött telefonhívás napirendje [113] egyértelműen azt mutatja, hogy a Bizottság a Dellnek az *AMD-vel szembeni* bizalmas kezelés iránti kérelmeit részletesen és a Bizottság 773/2004 rendelet szerinti rendes eljárása alapján kívánta megvitatni. Ebben a napirendben nem volt más lehetőség. A Bizottság szerint e telefonhívás során különböző lehetőségeket vitattak meg, többek között egy olyan információcsere-megállapodást, amelyet a Dell már meglévő és az Intellel nemrégiben megkötött kétoldalú megállapodása alapján ismert. Valószínű, hogy ebben a telefonhívásban B. úr vagy a Dell külső tanácsadója először az AMD-vel is folytatott kétoldalú információcsere lehetőségét említette, mivel a Bizottság által kidolgozott és a Dellnek a telefonhívást megelőzően megküldött napirend nem említette ezt a pontot. Mindenesetre bizonyos, hogy ebben a telefonhívásban az AMD-Dell információcsere-megállapodás gondolata lebegett. Amint azt a Bizottság belső e-mailjei is megerősítik, a Bizottság csak e telefonhívást követően kezdte meg a különböző kérdések belső megvitatását egy ilyen AMD-Dell csere keretében. Ez *többek között* a Bizottság Jogi Szolgálatával folytatott megbeszéléseket is magában foglalt. Így az Intel azon leírása, hogy hogyan jött létre a Dell-AMD megállapodás gondolata, és bizonyos, a Dell által lépcsőzetesen benyújtott szelektív információkra támaszkodik, félrevezeti a tényeket annak a benyomásnak az keltése érdekében, hogy a Bizottság Dell-AMD megállapodást javasolt volna. A valóság az, hogy a Bizottság először a Dell-lel 2007. augusztus 30-án folytatott

telefonhívás során szembesült ezzel a lehetőséggel, és csak ezt követően kezdte meg annak belső elemzését.

166. A Bizottság szerint a Dell 2007. szeptember 25-én, azaz a Bizottság belső elemzésének befejezése előtt aláírt megállapodást küldött a Bizottságnak. Ez volt a megállapodás egyetlen változata, amelyet a Bizottság 2009. június 8-ig látott. Ez a megállapodás azonban nagyrészt ellentmondott a panaszos információkhoz való hozzáféréshez való jogának a közösségi jog szerinti korlátozottabb hatályával. Ez különösen azért volt így, mert a megállapodás az AMD „fájlhoz való hozzáférésére” utalt. Az AMD mint panaszos azonban nem jogosult betekinteni a Bizottság aktájába, hanem csak a kifogásközlés nem bizalmas változatának beszerzésére. Bár egy ilyen megállapodásban a „*terminológiai nyilatkozatok*” jogilag nem voltak közvetlenül érintettek a Bizottságot, az a szerződő feleket olyan megállapodásokhoz vezette volna, amelyek *első látásra* ellentétesek a közigazgatási eljárással. A Dell külső tanácsadója, aki azt a Bizottság ügyekkel foglalkozó csoportjának D. részére küldte, kifejtette, hogy a megállapodást még nem hajtották végre. Ezt tükrözi a D úr által a megállapodás kézhezvételét követően a feletteseinek küldött belső e-mail. A Bizottság közölte a Dell-lel, hogy a kapott megállapodás ellentmond a több telefonhívásban elfoglalt álláspontjának, de e közleményekről nincs írásos feljegyzés.

167. A Bizottság szerint az AMD 2007. november 13-i levelében tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy információcseréről szóló megállapodást kötött a Delllel, anélkül, hogy a végrehajtott megállapodást mint olyant közölte volna a Bizottsággal. Ez összhangban van a meghallgató tisztviselőnek az Intelhez intézett 2007. október 18-i levelével, amely kimondja, hogy „*az [Intel] által említett megállapodások nem kerültek a meghallgató tisztviselő tudomására. A meghallgató tisztviselő 2008. május 7-i levelét sem értesítették az ügyintézőnek az ügyintézőnek, amint azt megerősítette, hogy " egy ilyen megállapodás, amelynek szövegét nem közölték velem, és amelyet olyan fél kötött, amely nem rendelkezik védelemhez való joggal vagy iratbetekintési joggal, tisztán kétoldalú, és nem kötelezi és nem hatalmazza fel a Bizottságot.*

168. Az ombudsmani események láncolatának tisztázása érdekében a Bizottság ezért felkérte az AMD-t, hogy bocsássa rendelkezésére a Dell és az AMD között végül végrehajtott megállapodás végleges másolatát, amelynek keretében a két vállalat információt cserélt. [114] A Bizottság arra is felkérte az AMD-t, hogy ismertesse az AMD és a Dell közötti eredeti megállapodástervezet megkötését követően, valamint a végleges megállapodás ezt követő aláírásához és végrehajtásához vezető lépéseket. Az AMD ezt 2009. június 8-i levelében tette meg, amelyet az ombudsman 2009. június 10-én ellenőrzött. **[Reklámozott]** . Az AMD leveléhez csatolt, végrehajtott megállapodásból kitűnik, hogy a Dell és az AMD ezután alapvetően más megállapodást kötött és hajtott végre, mint amelyet a Dell három héttel korábban küldött a Bizottságnak. **[Részletes]** [115]

169. A Bizottság ezt követően a szokásos eljárás keretében végrehajtotta az AMD hozzáférését a kifogásközlés nem bizalmas változatához. Ezen eljárás keretében az AMD 2007. december 21-i levelében megkapta a kifogásközlés betekinthező változatát.

170. A Bizottság tudomásul vette az Intel azon érvét, amely szerint mivel a Dell által az

AMD-nek átadott információk „az *Intel üzleti titkainak*” minősülnek, az Intelnek érdeke fűződik a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodáshoz. A Bizottság először is részletes érveket terjesztett az ombudsman elé azzal kapcsolatban, hogy véleménye szerint az Intel titoktartási érvei valójában miért nem megalapozottak. A Bizottság ezt követően emlékeztetett arra, hogy a Dell teljes mértékben szabadon rendelkezhetett az általa kívánt információkkal. A Bizottság azt is megjegyezte, hogy nem kötelezte a Dellet arra, hogy információit az AMD rendelkezésére bocsássa.

171. Az Intel 2008. július 10-i, 2008. szeptember 18-i és 2009. április 14-i észrevételeiben megfogalmazott hivatali visszasságokkal kapcsolatban a Bizottság előadta, hogy az Intel azt állította, hogy a Bizottság a 773/2004 rendelet 8. cikkének (1) bekezdését, az 1/2003 rendelet 28. cikkét és az EK-Szerződés 287. cikkét megsértve „*hozzáférést biztosított az AMD számára*”. 2009. április 14-i észrevételeiben azonban az Intel azt is állítja, hogy a Bizottság arra ösztönözte a Dellet, hogy a 773/2004/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdését és a meghallgatási tisztviselő megbízatásának 9. cikkét megsértve nyújtson be a 2007. július 26-i kifogásközlésből származó kivonatokat az AMD-nek.

172. Ami a 2008. március 11–12-i szóbeli meghallgatás Bizottság általi megszervezését illeti, a Bizottság megjegyezte, hogy az AMD nem vehetett részt zártkörű *üléseken*, amelyeken a Dell által a Bizottságnak benyújtott tényeket megvitatták az Intellel. **[Részletes]** [116]

173. A Bizottság ezt követően azzal érvelt, hogy az Intel által az ügyének alátámasztására idézett jogi rendelkezések számos, a Bizottságra nézve kötelező szabályt és elvet tartalmaznak, és hogy az egyes szabályok és elvek feltételei és korlátai vannak. Az EK-Szerződés 287. cikke, valamint az 1/2003/EK rendelet és a 773/2004/EK rendelet [117] vonatkozó rendelkezései arra kötelezik a közösségi tisztviselőket, hogy ne fedjék fel a szakmai titoktartás hatálya alá tartozó információkat. A 773/2004 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése, amely a Bizottság szerint úgy tűnik, hogy az Intel fő alapja a hivatali visszasság megállapítása iránti kérelemnek, a Bizottság panasz elutasítása esetén fennálló kötelezettségeivel foglalkozik. A jelen ügyben tehát nem alkalmazható, mivel a Bizottság azon kötelezettsége, hogy az AMD rendelkezésére bocsássa a kifogásközlés nem bizalmas másolatát, a 773/2004 rendelet 6. cikkéből ered. A 773/2004/EK rendelet 16. cikke meghatározza azokat a szabályokat, amelyek alapján a Bizottság azonosítja az aktájában szereplő bizalmas információkat, amelyeket „*a Bizottság nem közölhet és nem tehet hozzáférhetővé*”. Végül a meghallgató tisztviselő megbízatásának [118] 9. cikke meghatározza azt az eljárást, amely szerint a Bizottság információkat közöl, ha megállapítja, hogy az ilyen információk nem részesülnek üzleti titokként, vagy ha úgy találja, hogy a bizalmas jelleg ellenére a nyilvánosságra hozatalt nyomós érdek indokolja, nevezetesen olyan eljárás révén, amely első lépésben az érintett vállalkozással közölt, indokolással ellátott határozatot tesz szükségessé.

174. Az Intel nem vitatja, hogy a jelen ügyben a Dell, és nem a Bizottság adta át az információkat az AMD-nek, és hogy így az információcserére résztvevő *felek között került sor*. A fent felsorolt valamennyi kötelezettség egyértelműen csak olyan helyzetre vonatkozik, amelyben a Bizottság maga tesz közzé információkat. A *felek* közötti információcserére az antitröszteljárással párhuzamosan kerül sor. A jelen ügyben a Bizottság tudott az ilyen

lehetséges cserékről, és kifejtette azok megfelelőségével **kapcsolatos álláspontját**. Ez azonban nem tekinthető olyan intézkedésnek, amely alapján a tényleges *kontradiktórius* csere a Bizottságnak tudható be.

175. Ennek megfelelően a Bizottság álláspontja szerint, amikor az Intel kifogásolja a Bizottságot, hogy „az AMD hozzáfért olyan bizalmas információkhoz, amelyekhez nem volt joga hozzáférni”, vagy hogy „az AMD-nek nem volt joga SO-anyagok fogadására”, az Intel két kérdést összekever, nevezetesen egyrészt a közigazgatási eljárásen kívüli intézkedéseket, másrészt az ezen eljárásen belüli jogokat és kötelezettségeket, másrészt a Bizottság szerepét. Abból a tényből levonni a következtetést, hogy a Dell és az AMD közötti kétoldalú információcsere eredményeként a Bizottság jogellenesen járt el, téves és félrevezető. Az információk bizalmas jellege ugyanis kizárólag a Bizottság közigazgatási eljárása keretében áll fenn. Az eljárásen túl nincs absztrakt „jogosultság”, legyen az pozitív vagy negatív, az „információra”, ahogy azt az Intel érvelése feltételezi. Az a tény, hogy a meghallgató tisztviselő végleges határozatát megelőzően az AMD jogilag nem volt jogosult arra, hogy a közigazgatási eljárás keretében információkat kapjon, és így a Dell-AMD információcsere-megállapodás alapján olyan információkat kaphatott volna a Delltől, amelyeket a Bizottságtól nem kapott volna meg, nem érinti a Bizottságot, mivel sem a Dell-AMD megállapodásból eredő jogok, sem kötelezettségek nem keletkeztek a Bizottság számára. Ami a Bizottság szerepét és közigazgatási eljárását illeti, a Bizottság szerint az egyetlen kérdés az, hogy a Bizottság bármilyen módon nyilvánosságra hozta-e a birtokában lévő információkat. Amint az a fentiekből következik, a Bizottság semmilyen időpontban sem közvetlenül, sem közvetve nem tárt fel bizalmas információkat a közigazgatási eljárásban. Ezenkívül a Bizottság nem rendelkezik hatáskörrel, még kevésbé kötelezettséggel, hogy megakadályozza harmadik személyeket abban, hogy olyan információkat közöljenek, amelyeket a Bizottságnak benyújtottak, de amelyek már a Bizottság vizsgálatának megkezdése előtt már a birtokukban voltak. A Bizottság egyetlen módja a bizalmas kezelés iránti kérelem érvényességének megállapítására az információhoz való hozzáférés engedélyezése, és ezáltal a bizalmas kezelés iránti kérelem elutasítása vagy a hozzáférés megtagadása. Ilyen *kontradiktórius* információcsere esetén a Bizottságnak nincs jogalapja arra, hogy beavatkozzon az információszoigálató azon döntésébe, hogy megosztja a birtokában lévő információkat más vállalatokkal.

176. Végül a Bizottság megállapítja, hogy az Intelnek a meghallgató tisztviselő megbízatásának 9. cikkére való hivatkozása nem támaszt alá hivatali visszásságra vonatkozó állítást. A meghallgató tisztviselő megbízatásának 9. cikke nem jelent kötelezettséget a Bizottság számára, hanem csupán felhatalmazza a meghallgató tisztviselőt arra, hogy indokolással ellátott határozattal utasítsa el a bizalmas kezelés iránti kérelmeket. Amint az a meghallgató tisztviselő 2007. december 10-i leveléből kitűnik, ez a levél nem minősül a meghallgató tisztviselő megbízatásának 9. cikke alapján hozott határozatnak. Ennélfogva, még ha igaz is lenne az Intel azon állítása, amely szerint a Bizottság az ilyen megközelítés megvalósíthatóságáról folytatott belső megbeszéléseken túl a Dell és az AMD közötti információcsere kezdeményezte vagy ösztönözte, ez nem sértette volna meg az Intel által a hivatali visszásság iránti kérelmének alátámasztására hivatkozott normák egyikét sem. A Dell mindig szabadon dönthetett arról, hogy kétoldalú megállapodást kíván-e kötni az AMD-vel, és továbbra is a Dell kizárólagos felelőssége, hogy tiszteletben tartsa az Intellel szembeni

esetleges titoktartási megállapodásokat. A Bizottság nem azonosíthat olyan egyéb szabályokat vagy elveket, amelyek elméletileg alátámasztanák az Intel állítólagos állítását.

177. A Bizottság hangsúlyozta továbbá, hogy – amint azt fent kifejtettük – annak ellenére, hogy a magánfelek közötti megállapodások nem kapcsolódnak közvetlenül a közigazgatási eljáráshoz, és hogy a Bizottság nem vett részt aktívan a Dell/AMD megállapodás megkötésében, mégis aktív lépéseket tett a Dell és az AMD közötti olyan megállapodás visszaszorítása érdekében, amelynek terminológiája az „*aktához való hozzáférésre*” és a 773/2004/EK rendelet 15. cikkére utalt. E tekintetben a Bizottság megjegyezte, hogy a panaszos AMD-nek a közösségi jog értelmében nem volt *joga „az ügy irataiba való betekintésre”*. A Bizottság továbbá visszatartotta a Dell által előterjesztett megállapodást, amelynek keretében a Bizottság meghallgató tisztviselőjét választottbíróként bevonták, és amely utalt a Dell azon lehetőségére, hogy lemondjon az iratbetekintési jogáról. Ebben az összefüggésben a Bizottság hangsúlyozta, hogy jogilag nem köteles ilyen lépéseket tenni annak érdekében, hogy eltántorítsa a Dell-t az ilyen megállapodás megkötésétől, és hogy a Dell és az AMD mindazonáltal jogosult lett volna részt venni a tervezett információcserében, így a Bizottságnak nem maradt lehetősége annak megakadályozására, hogy ez megtörténjen. A fentiekre tekintettel a Bizottság azt állítja, hogy az Intel azon állításai, amelyek a Dell/AMD információcsere-megállapodással kapcsolatban a Bizottság által biztosított „*aktához való hozzáférésre*” vonatkoznak, nyilvánvalóan megalapozatlanok.

178. Ami a Dell-AMD információcsere-megállapodás kérdését illeti, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az erre irányuló előkészítő belső megbeszélésektől függetlenül a Dell és az AMD egyetlen szakaszban sem „*ösztönözte*” az információcsere-megállapodás megkötését saját eljárásainak megkönnyítése érdekében. A Bizottság különösen nem kötelezte a Dell-t arra, hogy megállapodást kössön az AMD-vel. Ellenkezőleg, a Bizottság aktív lépéseket tett annak érdekében, hogy visszatartsa a Dell és **az AMD közötti megállapodás [első tervezetének]** végrehajtását. Ugyanakkor a Bizottságot nem kötelezték arra, hogy beavatkozzon a Dell és az AMD közötti *kontradiktórium* információcserébe, még akkor sem, ha tudomást szerzett a társaságok ilyen értelmű megállapodások megkötésére irányuló szándékáról. A Dell felelőssége volt, hogy figyelembe vegye az esetleges titoktartási kötelezettségeket az Intellel *szemben*, amikor az információkat továbbította az AMD-nek. A Bizottság az AMD rendelkezésére bocsátotta a kifogásközlés egy változatát, amelyben a Dell összes információját kitakarították. A fentiekre tekintettel a Bizottság fenntartotta, hogy a panaszos hivatali visszasságokra vonatkozó állításai megalapozatlanok.

179. 2009. június 15-i további észrevételeiben, amelyeket a Bizottság 2009. június 10-i további véleményére adott válaszként, a panaszos a Bizottság által a további véleményében felhozott három érvre hivatkozott. Ezek a következők voltak:

i) a **[tervezett]** megállapodás tisztán „kétoldalú” megállapodás volt a Dell és az AMD között, ezért a Bizottságnak nem volt kötelezettsége semmilyen intézkedés meghozatalára;

ii. a Bizottság nem volt köteles lépéseket tenni, mivel a megállapodás nem „aktákhoz való hozzáférésről szóló megállapodás” volt, és

(III) Az Intel nem érdekelte az AMD-nek átadott anyagok bizalmas kezelését, ezért nem sérült meg.

Véleménye szerint e kérdések Bizottság általi értelmezése nem felel meg a tényállásnak, és így nem mentheti fel a közösségi jog súlyos megsértését.

180. Véleménye szerint a Bizottság nem mentheti meg a 773/2004/EK rendelet 6. és 16. cikkében, valamint a meghallgatási tisztviselő megbízatásának 9. cikkében meghatározott eljárások tiszteletben tartásának elmulasztását azzal, hogy azt állítja, hogy a megállapodás, amelynek megkötését ösztönözte, és amelyről teljes mértékben tudatában volt, csupán „*kétoldali*” volt. Azzal érvelt, hogy a Bizottság az ügy iratainak „*gondnoka*”. Mint ilyen, feladata annak biztosítása, hogy az ügyiratokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályokat teljes mértékben tiszteletben tartsák, és megőrizték az ügyiratban szereplő információk bizalmas jellegét. E szabályok magukban foglalják az Intelnek a 773/2004/EK rendelet 6. és 16. cikke szerinti jogait, valamint a meghallgatási tisztviselő megbízatásának 9. cikkét. E rendelkezések célja annak biztosítása, hogy az Intel által bizalmasnak tartott információkat „*a Bizottság csak akkor közölhesse vagy tegye hozzáférhetővé, amennyiben azok bármely más személy üzleti titkait vagy egyéb bizalmas információit tartalmazzák*” mindaddig, amíg a meghallgatási tisztviselő „*meg nem állapítja, hogy az információk nem védettek, és ezért nyilvánosságra nem hozhatók*”, és ezt a megállapítást közli az alperessel. A releváns időpontban a Bizottság értesítést kapott arról, hogy az Intel a fent említett jogszabályokban előírt eljárást alkalmazta azon anyagok tekintetében, amelyeket a Bizottság a Dell számára biztosítani kívánt. A Dell 2007. augusztus 14-i levele további értesítést küldött a Bizottságnak arról, hogy a szóban forgó idézetek az Intel bizalmas információit tartalmazták, és az Intellel folytatott megbeszélései eredményeként a Bizottság ténylegesen közölte, hogy az Intel ezen anyaggal kapcsolatban bizalmas kezelés iránti kérelmet nyújtott be. Mindazonáltal ezen ismeretek ellenére a Bizottság arra ösztönözte, majd engedélyezte, hogy az AMD hozzáférjen ezekhez az anyagokhoz, mielőtt a meghallgatási tisztviselő megállapíthatná annak bizalmas jellegét. Ezzel a Bizottság megsértette a 773/2004/EK rendelet 6. és 16. cikkét, valamint a meghallgatási tisztviselő megbízatásának 9. cikkét.

181. A Bizottság a panaszos szerint nem mentheti meg az Intel jogainak védelmének elmulasztását azzal, hogy azt állítja, hogy a megállapodás kétoldalú, vagy hogy az AMD, a Dell és a Bizottság közötti megbeszélések kizárólag az AMD 773/2004 rendelet 6. cikke szerinti jogával kapcsolatos jogi helyzetre vonatkoznak. Az AMD/Dell megállapodás megkötésének kezdeményezésére és az abban való közvetlen részvételre tekintettel a Bizottság nem állíthatja, hogy a megállapodás pusztán „*kétoldalú*”. A panaszos szerint nem vitatott, hogy i. a Bizottság a Dell rendelkezésére bocsátotta a bizalmas kifogásközlésből származó árajánlatokat, és ii. javasolta vagy kérte, hogy a Dell ezeket az árajánlatokat nem szerkesztett formában nyújtsa be az AMD-nek. Az ombudsmanhoz intézett véleményében a Bizottság nem vitatja, hogy azt javasolta a Dellnek, hogy „*fontolja meg az AMD-vel kötött [információcsere-megállapodás] alkalmazását az Intellel kötött [a kifogásközlés] idézeteire vonatkozó [Dell] szerződéshez hasonló módon*” [119]. Ezenkívül azt állítja, hogy a Bizottság most elismeri, hogy amikor a Dell véglegesen aláírta egy ilyen megállapodás felülvizsgálatára vonatkozó tervezetét, azt javasolta,

hogy a megállapodást át kell alakítani. E tényekre tekintettel azt állítja, hogy a Bizottság „csúf”, amikor azzal érvel, hogy „*a Bizottság nem vett aktívan részt a Dell/AMD [információcsere-megállapodás] megkötésében*”. Különösen azt állítja, hogy a Bizottság azon állítása, amely szerint „*a Bizottságnak a kétoldalú cserével összefüggésben való részvétele vagy az arra való hivatkozás megszűnt a megállapodás új változatában, amelyet végül a Dell és az AMD között kétoldalúan hajtottak végre*”, nem változtat azon a tényen, hogy a Bizottság ösztönözte és aktív szerepet játszott a **[kidolgozott]** megállapodás megkötésében, és nem mentesíti a Bizottságot az ügy iratainak öreként fennálló szabadságvesztés-kötelezettségei alól.

182. A panaszos azzal érvel, hogy a Bizottság azon állítása, amely szerint a **[kidolgozott]** megállapodás kizárólag a 773/2004/EK rendelet 6. cikkét érinti, figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy pontosan a Bizottság által az AMD/Dell információcsere-megállapodás megkötésében való ösztönzés és aktív részvétel révén megkerülte a 6. cikkben (valamint a 773/2004/EK rendelet 16. cikkében és a meghallgató tisztviselő megbízatásának 9. cikkében) előírt eljárást.

183. A panaszos véleménye szerint a Bizottság azon állítása, amely szerint „*nem rendelkezik hatáskörrel, nem is beszélve arról a kötelezettségről, hogy megakadályozza harmadik feleket abban, hogy nyilvánosságra hozzák azokat az információkat, amelyeket a Bizottságnak benyújtottak*”, egyáltalán nem kapcsolódik a tényleges eseményekhez, mivel figyelmen kívül hagyja a Bizottság által az AMD/Dell megállapodás megkötésében játszott „*közvetlen és aktív szerepet*”. A panaszos véleménye szerint az ombudsmanhoz intézett kérdés nem a Bizottság tudomása nélkül harmadik felek által kötött független, *kontradiktórius* megállapodás jogszerűsége. Sokkal inkább az a kérdés, hogy a Bizottság, mivel tudta, hogy az Intel anyaggal szembeni bizalmas kezelése még nem történt meg, és hogy a szóban forgó anyag „*a Bizottság által az AMD-nek benyújtandó kifogásközlés változatában kitörölhető*”, helytelenül járt-e el azáltal, hogy aktívan ösztönözte és részt vett egy olyan megállapodás megkötésében, amely megengedhetetlen hozzáférést biztosít az AMD-nek az iratokhoz, ezáltal megkerülve az Intel azon eljárási jogát, hogy a meghallgató tisztviselővel rendezze a titoktartási igényét. Az ügy iratainak öreként a Bizottság köteles volt megakadályozni az ilyen megállapodások megkötését és végrehajtását, különösen akkor, ha megkapta a megállapodás tervezetét, és arra a következtetésre jutott, hogy az „*első látásra ellentétes a közigazgatási eljárással*”.

184. A panaszos véleménye szerint a Bizottságnak azt is **meg kellett akadályoznia, hogy az AMD felhasználja a szóbeli meghallgatás során általa megszerzett** információkat. Ez különösen igaz, mivel a meghallgató tisztviselő végső bizalmassági megállapításai azt mutatták, hogy az információk valójában bizalmasak, és hogy az AMD nem jutott volna hozzá a szóban forgó anyaghoz megfelelően felügyelt eljárás keretében. Mindazonáltal a Bizottság megengedte az AMD számára, hogy bevezesse ezt a „kivágott” anyagot, **még azt követően is**, hogy az AMD a szóbeli meghallgatás elején értesítette a Bizottságot és a meghallgatási tisztviselőt arról, hogy a szóban forgó bizalmas anyagot kívánja felhasználni.

185. Hasonló okokból a Bizottság nem ment el azon állításával, hogy beavatkozott annak érdekében, hogy a közölt megállapodást „aktuális hozzáférésről szóló megállapodásból” „a Dell és az AMD között kétoldalúan végrehajtott” megállapodássá alakítsa át. Először is, amint az

fentebb kifejtésre került, a Bizottság részvétele az anyagok rendelkezésre bocsátásában, és azt sugallja, hogy azt nem szerkesztett formában osztják meg az AMD-vel, valamint annak elismerése, hogy a Bizottság szorosan részt vett a megállapodás szerkezetátalakításában, csak azt erősíti meg, hogy a Bizottság aktív szerepet játszott egy olyan megállapodás létrehozásában, amely a 773/2004 rendelet 6. és 16. cikkének, valamint a meghallgatási tisztviselő megbízatásának 9. cikkének megkerülésére irányult, és azt ténylegesen megtette. Másodszor, „a Dellnek vagy az AMD-nek a 773/2004/EK rendelet szerinti jogairól való lemondásra” vagy „a meghallgató tisztviselő választottbíróként való részvételére vonatkozó rendelkezés” hivatkozás jelenléte vagy hiánya nem változtatja meg az eredeti megállapodás célját vagy hatását **[kiszövegezve]**; nem csökkenti a Bizottságnak a megállapodás beszerzésében való közvetlen részvételét és ezen eljárások megsértését sem. Harmadszor, az a gondolat, hogy a megállapodás „bilaterális csere” minősítése, nem pedig az „aktuális hozzáférésről szóló megállapodás” mentheti meg a Bizottságot attól, hogy tájékoztassa az Intelt vagy a meghallgató tisztviselőt a megállapodás létezéséről: figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a Dell által a Bizottsággal 2007. szeptember 25-én közölt megállapodás és az AMD által 2007. november 13-án a Bizottsággal közölt megállapodás célja és hatása azonos volt.

186. A panaszos azt is megjegyezte, hogy bár a Bizottság azt állítja, hogy 2007. november 13-án „tájékoztatta” az Intelnek a megállapodásról szóló értesítést, elmulasztotta megemlíteni, hogy 2008. július 23-ig várta, hogy az Intel rendelkezésére bocsássa e levél egy példányát, amelyet az Intelnek a kiegészítő kifogásközléssel kapcsolatos aktához való hozzáférése részeként tartalmazott. Ez körülbelül nyolc hónappal a november 13-i értesítés után történt, és négy hónappal azután, hogy az AMD a szóbeli meghallgatáson felhasználta a bizalmas anyagokat.

187. Végül, az Intel eljárási jogainak védelméhez fűződő érdeke mellett az Intel bizonyítható titoktartási jogokkal rendelkezett az AMD által a szóbeli meghallgatáson **felhasznált tényleges** idézetek tekintetében is. Bár a szóban forgó dokumentumokban szereplő anyagok behozatala és valódisága nem állapítható meg a kitakarítás időpontjában, a tényleges kivonatok vizsgálata megerősíti, hogy – amint azt a meghallgató tisztviselő megállapította – bizalmas kezelésre volt szükségük, mivel az Intel Delllel folytatott kereskedelmi tárgyalásaira vonatkoztak, amely tárgy egyértelműen alkalmas az Intel elsődleges versenytársával szembeni védelemre. Ez határozottan cáfolja a Bizottság azon állítását, amely szerint a szóban forgó idézetek nem tartalmaztak az Intel üzleti titkait.

Az ombudsman értékelése

188. A panaszos második állítása szerint a Bizottság „ösztönözte” a Dell-t és az AMD-t egy információcsere-megállapodás megkötésére, amely lehetővé tette az AMD számára, hogy megkerülje az AMD azon jogát korlátozó szabályokat, hogy hozzáférjen a Bizottság vizsgálati aktájához.

189. Először is, és a Bizottság elleni állítás jellegének egyértelmű meghatározása érdekében az ombudsman szükségesnek tartja, hogy először a panaszos azon érvével foglalkozzon, amely szerint az AMD a szóbeli meghallgatás során megsértette az Intel „védelemhez való jogát”

azzal, hogy az Intel „*bizalmas információinak*” minősítette az Intelt.

190. A versenyjogi ügyben a panaszosnak korlátozott joga van arra, hogy a Bizottság vizsgálati aktájában szereplő információkat beszerezze a Bizottságtól. A Bizottság vizsgálata során nem jogosult „*az ügy irataiba való* betekintésre”. Csak a kifogásközlés betekinthező változatához fér hozzá. (Az ombudsman e tekintetben megjegyzi, hogy a Bizottságnak meg kell küldenie a kifogásközlés nem bizalmas változatát a panaszosnak abból a célból, hogy lehetővé tegye a panaszos számára, hogy írásbeli és szóbeli beadványokat nyújtson be a Bizottsághoz ezzel kapcsolatban). [120] A kifogásközlés nem bizalmas változatának törlésének célja annak biztosítása, hogy a panaszos a kifogásközlésben részt vevő panaszos a kifogásközlés egy változatának beszerzése révén ne szerezzen tudomást a harmadik felekre vonatkozó bizalmas információkról. [121] Ha a Bizottság (hiba miatt) a panasztevőnek küldött kifogásközlés változatába belefoglalta volna a panasztevőnek küldött kifogásközlés egy változatát, nem szerez tudomást arról, hogy a panasztevő a kifogásközlés egy változatának megszerzéséhez való jogán keresztül tudomást szerezzen a harmadik felekre vonatkozó *bizalmas* információkról [124]. Ugyanakkor, bár a bizalmas információk Bizottság általi ilyen téves továbbítása érintheti egy harmadik fél jogos üzleti érdekeit, [125] az ilyen információk (sikeres) továbbítása önmagában [126] nem érinti a vizsgált fél „*védelemhez való jogát*”. [127] Bizonyos, hogy a panaszos jobban megismerheti a vizsgált félnek küldött kifogásközlés tartalmát, miután egy harmadik félre vonatkozó bizalmas információkat kapott. Ez a tény azonban önmagában nem jelenti azt, hogy a vizsgált fél képes lenne megvédeni magát a kifogásközlésben szereplő állításokkal szemben.

191. Ha a Bizottság nem sértheti a vizsgálat alá vont fél „*védelemhez való jogát*”, még akkor sem, ha (hiba miatt) a kifogásközlésben szereplő bizalmas információkat továbbította a panaszosnak, ebből az következik, hogy nem sértheti a vizsgálat alá vont fél „*védelemhez való jogát*” abban az esetben sem, ha valaha megállapítást nyert, hogy egy harmadik felet bizalmas információknak a panaszosnak történő továbbítására javasol, vagy akár arra ösztönöz. [128] az ombudsman elvben nem ért egyet a panaszos által előadott azon érveléssel, amely szerint a vizsgált fél védelemhez való joga sérülne, ha a versenyjogi ügyben a panaszos olyan információkat kapna vagy más módon szerezne be, amelyeket a panaszos felhasználhatna a Bizottsággal a bizottsági vizsgálat keretében közölendő érvek megfogalmazására [129].

192. Másodszor, az ombudsman azon a véleményen van, hogy az a tény, hogy egy harmadik személy (mint például a Dell) információkat szolgáltat a Bizottságnak a jogsértés EK 81. cikk vagy EK 82. cikk szerinti vizsgálata keretében, nem ruházza fel a Bizottságot azzal a jogkörrel, hogy megakadályozza e harmadik személyt abban, hogy önállóan úgy döntsön, hogy ezeket az információkat az általa megfelelőnek ítélt módon használja fel. [130] azon lehetőség hiányában, hogy a vállalkozások közötti információcsere maga is az EK 81. cikk szerinti jogsértésnek minősülhet, az a tény, hogy valamely fél (mint például a Dell) információkat szolgáltat a Bizottságnak a jogsértés EK 81. cikk vagy EK 82. cikk szerinti vizsgálata keretében, nem ruház a Bizottságra olyan jogkört, amely megakadályozná e harmadik személyt abban, hogy ugyanazokat az információkat harmadik személlyel kicserélje.

193. Az az elv, amely szerint a Bizottság pusztán azon tény miatt, hogy harmadik fél

továbbította neki az információkat , nem jogosult arra, hogy megakadályozza, hogy e harmadik fél ugyanazokat az információkat más célokra felhasználja, még akkor sem, ha a Bizottságnak átadott információk a vizsgálat tárgyát képező fél által benyújtott titoktartási kérelemen alapuló bizottsági vizsgálat alkalmazásában „bizalmas információnak” minősülnek. Ilyen körülmények között nem a Bizottság feladata, hogy megvédje a vizsgált fél ezen információval kapcsolatos esetleges érdekeit.

194. Harmadik előzetes pontként az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság, amikor eleget tesz azon kötelezettségének, hogy a panaszos rendelkezésére bocsássa a kifogásközlés kitakart változatát, egyetlen alkalmazandó szabályt vagy elvet sem fog megsérteni, *kivéve, ha a kifogásközlésben szereplő információk kitakart változatában „bizalmas információkat” tartalmaz.* A jelen vizsgálat keretében ugyanis nem vitatott, hogy a Bizottság közvetlenül nem továbbította az AMD-nek az Intellel kapcsolatos bizalmas információkat. Ha a Bizottság úgy dönt, hogy – például azért, mert tájékoztatást kapott a panaszos és egy harmadik fél közötti információcsere-megállapodásról – úgy dönt, *hogy tartózkodik attól* , hogy bizonyos információkat belefoglaljon a kifogásközlés kitakarított változatába, akkor ez az eljárás nem jelenti a Bizottság titoktartási kötelezettségének megsértését.

195. Negyedszer, az ombudsman azon a véleményen van, hogy az *AKZO Chemie BV kontra Bizottság* ügyben hozott ítéletet [131] , amely szerint a panaszt benyújtó harmadik személy „semmilyen körülmények között nem férhet hozzá az üzleti titkokat tartalmazó dokumentumokhoz” (kiemelés tőlem), úgy kell értelmezni, hogy a hozzáférésre vonatkozó szabályok megakadályozzák a Bizottságot abban, hogy a panaszos számára bármilyen körülmények között hozzáférést biztosítson a bizalmas információkhoz. Ez magában foglalhatja a Bizottság arra irányuló kérését, bátorítását vagy megkönnyítését, hogy a panaszos hozzáférjen ezekhez az információkhoz. Az *AKZO-ügyben hozott ítélet* azonban nem jelenti azt, hogy a Bizottság köteles megakadályozni, hogy harmadik személyek a Bizottságtól függetlenül rendelkezésükre álló információkat adjanak a panaszosnak.

196. Az ombudsman továbbá azon a véleményen van, hogy amennyiben egy panaszos harmadik féllel kötött információcsere-megállapodás útján olyan információkat szerez be, amelyeket a Bizottság a vizsgálati aktája szempontjából „bizalmas információnak” minősített, a Bizottság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy megakadályozza e harmadik felet abban, hogy ezekre az információkra hivatkozzon vagy más módon felhasználja azokat a Bizottsághoz intézett írásbeli vagy szóbeli beadványok benyújtásakor. [132] Az ombudsman megjegyzi, hogy a kifogásközléssel kapcsolatban a Bizottsághoz írásbeli vagy szóbeli beadványt benyújtó panaszos a kifogásközlés nem bizalmas változatában ismertetett tényekre és érvekre támaszkodhat. A petíció benyújtója azt is megjegyzi, hogy a panaszos hivatkozhat bármely más forrásból származó olyan tényre vagy érvre is, amelyet a kifogásközléssel kapcsolatos észrevételei megfogalmazása szempontjából relevánsnak tart. Feltéve, hogy a panaszos nem kapott ilyen információt a Bizottságtól (lásd a fenti 189., 190. és 191. pontot és a lenti 198. pontot), nem a Bizottság feladata, hogy megkérdőjelezze, hogy a panaszos hogyan jutott ilyen tényekhez vagy érvekhez.

197. Ötödször az ombudsman úgy véli, hogy a Bizottság jogában áll harmadik feleknek kifejeíteni

álláspontját azon eljárási kérdésekkel kapcsolatban, amelyek az eljárásainak helyes kezelésével kapcsolatban merülhetnek fel, abban az esetben, ha a Bizottság részére információt szolgáltató harmadik fél tájékoztatja a Bizottságot arról, hogy a panaszossal információcsere-megállapodást kíván kötni, vagy ilyen megállapodást kötött. Amennyiben a Bizottságot tájékoztatják az információcsere-ről szóló megállapodás tervezetéről, vagy akár egy véglegesített információcsere-megállapodásról is, amelynek célja, *hogy hozzáférést biztosítson a panaszosnak „az aktához”*, a Bizottság jogosult tájékoztatni a harmadik felet arról, hogy a panaszosok az EK 81. cikket vagy az EK 82. cikket alkalmazó bizottsági eljárás során nem rendelkeznek „*betekintési joggal*”. [133] Ezen túlmenően a Bizottság ilyen körülmények között jogosult lenne figyelembe venni az ilyen megállapodásokat a kifogásközlések nem bizalmas változatának kidolgozásakor.

198. A fentiek ellenére az ombudsman úgy véli, hogy bár a Bizottság által egy vizsgálat keretében a panaszosnak történő *téves* információtovábbítás következménye csak az lehet, hogy a Közösség szerződésen kívül felelőssé válhat az esetlegesen bekövetkezett károkért, ugyanez nem feltétlenül vonható le a bizalmas információknak a panaszosnak a Bizottság által történő *szándékos* továbbítása tekintetében. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy a bizalmas információknak a Bizottság által a panaszos részére történő *szándékos* továbbítása a vizsgálat során a Bizottság általános pártatlanságát is megkérdőjelezheti, megsértve a megfelelő ügyintézés elvét. [134] Különösen ez lenne a helyzet, ha a Bizottság kifejezett szándéka a bizalmas információk panaszosnak történő átadása során az lenne, hogy megerősítse az egyik fél pozícióját a Bizottság hatáskörébe tartozó közigazgatási eljárásban.

199. Ezzel az érveléssel összhangban az ombudsman azon a véleményen van, hogy a Bizottság nem lenne összhangban a megfelelő ügyintézés elveivel, ha harmadik felek közötti információcsere-megállapodást kérne, ösztönözne vagy megkönnyítene, különösen, ha a Bizottság tudatában lenne annak a kockázatnak, hogy a megállapodás egy másik harmadik fél bizalmas információinak továbbításával járna. Bár az ombudsman nem ítéli meg az Intel által a COMP/37.990. sz. ügyben benyújtott bizalmas kezelés iránti kérelmek érvényességét, megjegyzi, hogy a Bizottság nem zárta ki, hogy e bizalmas kezelésre vonatkozó egyes állítások érvényesek lehetnek. Ilyen körülmények között a Bizottság mint hatóság nem lett volna összhangban a megfelelő ügyintézés elveivel, ha valamely harmadik felet olyan intézkedések meghozatalára kért, bátorított vagy segített volna elő, amelyek (akár potenciálisan) megsértették volna egy másik harmadik fél azon jogát, hogy bizalmas információit védje. [135]

200. Továbbá, ha a Bizottság harmadik felet kérne fel arra, hogy egy versenyjogi ügyben olyan bizalmas információkat közöljön egy panaszossal, amelyekhez a 773/2004/EK rendelet 6. cikkének alkalmazásával összefüggésben egyébként nem férne hozzá, ez a vizsgálat keretében a Bizottság általános pártatlanságát is megkérdőjelezheti [136].

201. A jelen vizsgálatban a panaszos azzal érvel, hogy a Bizottság ösztönözte a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást azáltal, hogy már 2007. augusztus 9-én benyújtotta a Dellnek a kifogásközlés bizalmas változatából származó idézetek listáját. Az ombudsman a 2007. augusztus 14-i levélből úgy értelmezi, hogy a 2007. augusztus 9-i levél célja az volt, hogy tájékoztassa a Dellt a kifogásközlésben szereplő különböző idézetekről, amelyek a Dellre

vonatkozó vagy azzal kapcsolatos információkat tartalmazhattak. A Dellnek címzett kifogásközlésből származó idézetek listájának rendelkezésre bocsátása lehetővé tenné a Dell számára, hogy azonosítsa azokat a bizalmas információk minősülő információkat, amelyeket az AMD számára a kifogásközlés szerkesztett változatának az AMD részére történő rendelkezésre bocsátásával összefüggésben nem szabad nyilvánosságra hozni. A Dell 2009. augusztus 14-i válaszában célja az volt, hogy meggyőzze a Bizottságot arról, hogy az AMD-nek megküldendő kifogásközlés szerkesztett változatában nem tartalmazhat olyan információkat, amelyeket a Dell bizalmasnak tekintett. Ezt az értelmezést támasztja alá az is, hogy az ombudsman megvizsgálta a Dell külső tanácsadója (C. úr) 2007. augusztus 23-i, kollégájához intézett e-mailjét, amelyben C. azt állítja, hogy a Bizottság egyik tisztviselője (D. úr) megvitatta vele a Dell által bizalmasnak tekintett idézetek kifogásközléséből való kitakarást.

202. A Bizottság levele és a Dell válasza tehát a „*rendes eljárás*” részét képezte, amelynek keretében a Bizottság meg kívánja határozni, hogy a kifogásközlés bizalmas változatából milyen információkat kell kitörölni annak érdekében, hogy létrejöhessen a kifogásközlés nem bizalmas változata. Következésképpen az ombudsman úgy véli, hogy a 2007. augusztus 14-i levél nem bizonyítja, hogy a Bizottság a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást kért, ösztönözte vagy megkönnyítette.

203. A jelen vizsgálatban a panaszos azzal is érvel, hogy a 2007. szeptember 3-i e-mail, amelyben a Dell külső tanácsadója (C. úr) arról tájékoztatja egy vezető kollégáját, hogy a Bizottság egyik tisztviselője (D. úr) *felhívta C-t, hogy megkérdezze, hogy a Dellnek az AMD-vel kötött [információcsere-megállapodást] alkalmaznia fogja-e az Intellel kötött [a kifogásközlés] idézeteihez hasonló megállapodás alkalmazását*” bizonyítéknak minősül arra vonatkozóan, hogy a Bizottság felkérte a Dellet, hogy az AMD-vel olyan információkat szolgáltatson, amelyekhez az AMD nem férne hozzá a kifogásközlés szerkesztett változatában. A panaszos hivatkozik továbbá a Dell tanácsadójának az ombudsmanhoz intézett 2008. szeptember 18-i levelére, amelyben a Dell külső tanácsadója kijelenti, hogy „*a Bizottság azt javasolta a Dellnek, hogy kössön titoktartási megállapodást az AMD tanácsadóival és közgazdászaival a kifogásközlésben használt Dell-dokumentumok megosztásáról*”.

204. Az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság nem ért egyet azzal, hogy azt javasolta a Dellnek, hogy kössön információcsere-megállapodást az AMD-vel. A Bizottság kifejti, hogy a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodás lehetőségéről csak a Dell-lel 2007. augusztus 30-án folytatott magas szintű telefonhívást követően kezdett belső megbeszélést folytatni, amely során egy ilyen információcsere-megállapodást vitattak meg. A Bizottság azzal érvel, hogy mivel a Bizottság által kidolgozott és a Dellnek a telefonhívást megelőzően megküldött napirend nem említette a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást [137], „*valószínű, hogy ebben a telefonhívásban vagy B. úr [138] vagy a Dell külső tanácsadója először említette az AMD-vel is folytatott kétoldalú információcsere lehetőségét.*”

205. A Bizottság kategorikusan megerősíti, hogy az említett telefonhívás során ténylegesen megvitatták a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást.

206. A telefonhívás e napirendje alapján [139] az ombudsman egyetért azzal, hogy a Bizottság

2007. augusztus 30-i telefonhívásának kezdetén az volt a szándéka, hogy megvitassa a Dellnek a kifogásközlésből való törlését. Az ombudsman azonban nem vonhat le következtetést pusztán abból a tényből, hogy a napirend nem tesz említést a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodásról, hogy a kérdést a Bizottság vagy a Dell vetette-e fel.

207. Az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság nem állítja kategorikusan, hogy a Dell vetette fel az információcsere-megállapodás lehetőségét, és kategorikusan sem állítja, hogy nem a Bizottság vetette fel az információcsere-megállapodás lehetőségét. Ehelyett azt állítja, hogy „*valószínű*” volt, hogy a kérdést először a Dell említette.

208. Az ombudsman elismeri, hogy *ab initio* „*valószínű*”, hogy akár a Bizottság, akár a Dell felvetné az információcsere-megállapodás kérdését egy ilyen telefonhívásban. Az ombudsman tisztában van azzal, hogy az ilyen megállapodások előnyt jelenthetnek egy olyan félnek, amelyet a Bizottság arra kötelez, hogy a Bizottság rendelkezésére bocsássa a korábban a Bizottsághoz benyújtott bizonyítékok kitakarított változatait. [140] Az ombudsman ugyanis a Bizottság aktájának vizsgálata során látta a Bizottság és egy másik OEM közötti levelezést [141], amelyben ez a másik OEM tájékoztatja a Bizottságot arról, hogy a) az említett OEM-nek a Bizottság aktájában szereplő (számos) dokumentumainak a Bizottság rendelkezésére bocsátásával járó teherről, valamint b) az (az eredetiberendezés-gyártó számára) az ilyen költségek elkerülésének előnnyel jár azáltal, hogy információcsere-megállapodást köt (az Intellel). Nem lenne szokatlan, hogy egy fél, amelyet a Bizottság felkér arra, hogy az utóbbival folytatott „*magas szintű*” telefonhívás során a Bizottság rendelkezésére bocsátott információk kitakarításának részleteit vitassa meg, olyan alternatívát javasoljon a Bizottságnak, amely e fél számára kevésbé megterhelő lenne. Az ombudsman tisztában van azzal, hogy a Bizottság „*előnyöket*” is láthat az ilyen információcsere-megállapodásokban. A Bizottságnak és a panaszosnak információt szolgáltató fél közötti információcsere-megállapodás szükségtelenné teheti, hogy a Bizottság, amikor a kifogásközlés „*értelmes*” nem bizalmas változatát kívánja előterjeszteni, a vizsgálat alatt álló fél ezen információra vonatkozó bizalmas kezelés iránti kérelmeinek ellenőrzése és az azokkal kapcsolatos álláspont kialakítása céljából. Véleménye szerint az ombudsman ezen értelmezését a Bizottság későbbi intézkedései is megerősítik. Összefoglalva, annak ellenére, hogy nem volt meggyőződve az Intel titoktartási kérelmének megalapozottságáról, a Bizottság a kifogásközlésből törölte azokat a Dell-ajánlatokat, amelyek az Intel állítása szerint az Intelre vonatkozó bizalmas információkat is tartalmaztak. Az ombudsman úgy értelmezi, hogy a Bizottság nem foglalkozott tovább azzal a kérdéssel, hogy az ilyen állítások érvényesek-e vagy sem, mert a Bizottságnak tudomása volt arról, hogy az AMD számára a kifogásközlés kitakart változata értelmes volt, mivel az AMD az információcsere-megállapodás révén hozzáfért a vitatott Dell-ajánlatokhoz.

209. Az ombudsman két eltérő – *ab initio* hihető – tényekről szóló beszámolóval együtt igyekszik ellenőrizni, hogy van-e olyan bizonyíték, amely a tények egyik magyarázatát a másikhoz képest jobban hitelesíti.

210. Az ombudsman először is megjegyzi, hogy a 2007. szeptember 3-i e-mail tükrözi C úr [142] egyetértését a D-vel (a Bizottság egyik tisztviselőjével) folytatott beszélgetésről. Mint ilyen, nem lehet biztos, hogy az e-mail *pontosan* tükrözi-e D úr által e beszélgetés során

használt szavakat. Érthető azonban, hogy az e-mail tükrözi C őszinte értelmezését, különösen annak fényében, hogy az e-mailt *tempore non suspecto-ban* fogalmazták meg, vagyis anélkül, hogy gondolkodtak volna arról, hogy később bizonyítékként hasznos lesz-e. [143] Az ombudsman ebből arra a következtetésre jut, hogy kellően bizonyított, hogy az információcsere-megállapodás kérdését a 2007. szeptember 3-i telefonbeszélgetésben említették [144]

211. A fentiek fényében az ombudsman úgy véli, hogy az a tény, hogy C és D úr a 2007. szeptember 3-i telefonbeszélgetés során megvitatta az információcsere-megállapodást, nem jelenti azt, hogy ez volt az első alkalom, hogy a Bizottság és a Dell megvitatta ezt a kérdést. [145] Az ombudsman megjegyzi, hogy D úr (viszonylag) az ügycsoport (viszonylag) junior tagja [146]. Az ombudsman valószínűtlennek tartja, hogy ha a Bizottság a Dell-lel folytatott eljárása során fontos fejleményt kívánt volna közölni a Dell külső tanácsadójával, ezt az első vitát az ügycsoport egy fiatalabb tagjára hagyta volna. Az ombudsman sokkal valószínűbbnek tartja, hogy a kérdést korábban a Bizottság által 2007. augusztus 30-án „*magas szintű*” telefonhívásnak nevezett telefonhívás keretében vitatták meg, amelyben a Dell belső tanácsadója, a Dell vezető külső tanácsadója és a Bizottság ügyekkel foglalkozó csoportjának rangidős tagjai vettek részt.

212. Ami azt illeti, hogy a 2007. augusztus 30-i „*magas szintű*” telefonhívás keretében a Bizottság vagy a Dell (vagy a Dell külső tanácsadója) vetette fel először az információcsere-megállapodás kérdését, az ombudsman megjegyzi, hogy a Bizottság a 2007. augusztus 30-i „*magas szintű*” telefonhívásra vonatkozó „*belső feljegyzésre*” hivatkozik. Az ombudsman vizsgálata során megvizsgálta ezt a feljegyzést. A feljegyzés a 2007. augusztus 30-i találkozón jelen lévő bizottsági tisztviselők benyomásait tartalmazza. A szóban forgó feljegyzés azonban nem tűnik a szóban forgó „*magas szintű*” telefonhívás egyidejű beszámolójának. A feljegyzés megállapítja, hogy bizonyos, hogy az információcsere-megállapodás gondolata az ülésen „megoszlott” volt. Nem határozza meg pontosan, hogy ki „*vitárolta*” ezt az ötletet (legfeljebb azt sugallhatja, hogy „*valószínű*” volt, hogy a Dell vagy a Dell külső tanácsadója azt javasolta, hogy a Dell használjon információcsere-megállapodást).

213. A panaszos hivatkozott továbbá C és D között 2007. szeptember 25–26-án kelt e-mailekre is. Azzal érvelt, hogy ez az e-mail-csere megerősíti, hogy a Bizottság arra ösztönözte a **Dellet, hogy kösse meg a megállapodást** az AMD-vel, és bocsássa rendelkezésére a kifogásközlésben szereplő bizalmas anyagokat. Az ombudsman megjegyzi, hogy D. úr 2007. szeptember 26-i e-mailjében köszönetet mondott C. úrnak „*a témában nyújtott konstruktív segítségéért.*” A panaszos véleménye szerint D. úr köszönete a Dell „*konstruktív segítségéért*” vitathatatlanul megállapította, hogy a Bizottság üdvözölte, hogy a Dell kész **[megállapodást]** kötni az AMD-vel, és hogy a Bizottság előmozdította és ösztönözte a megállapodást.

214. Az ombudsman az ügy iratainak vizsgálata keretében belső e-maileket látott el a Bizottságtól, amelyek azt jelzik, hogy A. úr által az „*e tárgyban nyújtott konstruktív segítségére*” való hivatkozásokat nem a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodás „*ösztönzése*” kapcsán, hanem a Dell által a Bizottságnak megküldött információcsere-megállapodás

tervezetének módosításával kapcsolatos együttműködő hozzáállásával kapcsolatban fogalmazták meg. A Bizottság által (az iratbetekintési szabályoknak való megfelelés érdekében) szükségesnek ítélt módosítások az AMD azon jogára vonatkozó hivatkozások törléséhez kapcsolódtak, hogy „az ügyiratokhoz *hozzáférjenek*”. [147] A belső e-mailek valójában azt sugallják, hogy 2007 szeptemberében a Bizottság aktívan folytatta a kifogásközlés törlésére irányuló hagyományos eljárást.

215. A fentiek fényében az ombudsman úgy véli, hogy a C és D között 2007. szeptember 25–26-án kelt e-mailek nem jelentenek meggyőző bizonyítékot arra nézve, hogy a Bizottság információcsere-megállapodás megkötésére ösztönözte a Dellet.

216. Az ombudsman úgy véli, hogy ha a Bizottság a megfelelő ügyintézés elvének megfelelően a megfelelő időben belső feljegyzést készített volna a 2007. augusztus 30-i telefonhívás lényeges elemeiről, fontos bizonyítékokat tudott volna szolgáltatni arra vonatkozóan, hogy ki javasolta először a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást. [148] Az ombudsman sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a telefonhívás belső feljegyzésének a releváns időpontban történő megszüvegezésének elmulasztása bizonytalanságot teremt a pontos tartalommal kapcsolatban. Az ombudsman úgy véli továbbá, hogy ha a Bizottság akkor készített volna egy ilyen belső feljegyzést, akkor képes lett volna megfelelően kezelni azokat a vádakokat is, amelyek szerint tisztviselői nem megfelelően vetették fel először az információcsere-megállapodás kérdését.

217. Mivel a panaszos nem hivatkozott semmilyen állításra vagy érvre a 2007. augusztus 30-i telefonhívásról szóló belső feljegyzés megszüvegezésének elmulasztásával kapcsolatban, az ombudsman ezért a jelen vizsgálatban nem folytatja a kérdést, hanem további észrevételt tesz.

218. Az ombudsman valószínűnek tartja, hogy a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodás lehetőségét először a 2007. augusztus 30-i telefonhívás során vetették fel. Tekintettel arra, hogy e telefonhívás tartalmára vonatkozóan nem állnak rendelkezésre egyidejű okirati bizonyítékok, és figyelembe véve az ombudsmannak a hozzá benyújtott bizonyítékokkal kapcsolatos megállapításait (lásd a fenti 201–215. pontot), az ombudsman úgy véli, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek ahhoz, hogy állást foglaljon arról, hogy a Dell először azt javasolta-e a Dellnek, hogy ez utóbbi kössön információcsere-megállapodást az AMD-vel. Mivel az ombudsman úgy véli, hogy vizsgálatai nem tárnak fel olyan további bizonyítékokat, amelyek tisztázhatnák a 2007. augusztus 30-i telefonbeszélgetés pontos tartalmát, vizsgálatát azzal a megállapítással zárja, hogy az ombudsman ezen állítással kapcsolatos további vizsgálatai nem indokoltak.

C. Következtetések

Az első állításra vonatkozó vizsgálata alapján az ombudsman a következő kritikai megjegyzéssel zárja le vizsgálatát:

A Bizottság azáltal, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozóról nem készített megfelelő írásbeli feljegyzést az említett találkozóról elfogadott jegyzőkönyv összeállítása céljából, megsértette a megfelelő ügyintézés elvét.

A második állításra vonatkozó vizsgálata alapján az ombudsman megállapítja, hogy az ombudsman további vizsgálatai nem indokoltak. Ezért lezárja a vizsgálatot.

A panaszost és az Európai Bizottságot tájékoztatják erről a döntésről.

TOVÁBBI MEGJEGYZÉS

A megfelelő ügyintézés érdekében a Bizottság utasíthatja személyzetét annak biztosítására, hogy az ügy iratai között megfelelő belső feljegyzés készüljön a fontos eljárási kérdésekkel kapcsolatban harmadik felekkel folytatott találkozók vagy telefonhívások tartalmáról.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Kelt Strasbourgban, 2009. július 14-én.

[1] Az EK 82. cikk tiltja az erőfölénnyel való visszaélést.

[2] Lásd a T-191/98. és T-212/98–T-214/98. sz., *Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság* egyesített ügyekben hozott ítéletet (EBHT 2003., II-3275. o.) (más néven *TACA*).

[3] E dokumentum másolatát a panaszos benyújtotta az ombudsmannak.

[4] A meghallgató tisztviselő bizottsági tisztviselő, akinek szerepe a bizottsági versenyjogi eljárások pártatlanságának és objektivitásának fokozása. A meghallgatási tisztviselő megbízatását az egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízatásáról szóló, 2001. május 23-i 2001/462 bizottsági határozat (HL L 162., 2001. június 19., 21–24. o.) határozza meg.

[5] Lásd a T-457/08. R. sz., *Intel kontra Bizottság* ügyeket (még nem tették közzé) és a T-457/08. sz. *Intel kontra Bizottság* ügyet (még nem tették közzé).

[6] Lásd az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-457/08. R. sz., *Intel Corp kontra Bizottság* ügyben 2009. január 27-én hozott végzését (még nem tették közzé).

[7] Lásd a fenti 6. lábjegyzetet.

[8] 2009. március 20-i véleményében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy nem biztos, hogy az a tény, hogy az Intel visszavonta kérelmét a T-457/08. sz. ügyben, automatikusan ismét elfogadhatóvá teszi az Intel által az ombudsmanhoz benyújtott panaszt. A Bizottság azonban – a jövőbeli ügyekben elfoglalt álláspontjának sérelme nélkül – kijelentette, hogy ebben a konkrét esetben nem fogja tovább vizsgálni a panasz esetleges elfogadhatatlanságának kérdését.

[9] A Bizottsághoz intézett 2009. február 16-i levelében az ombudsman kijelentette, hogy a nagyon rövid határidő indokolt, mivel a Bizottságnak tudomása volt az állításokról 2008. július 22. óta, valamint az összes bizonyítékról 2008. szeptember 26. óta.

[10] A panaszos azt állítja, hogy a Dell által a Bizottságnak megküldött, az üléseket követő írásbeli nyomon követés azt sugallja, hogy a menetrendet valóban követték.

[11] A kifogásközlés a Bizottság versenyjogi vizsgálatainak hivatalos lépése, amelyben a Bizottság írásban tájékoztatja az érintett feleket a velük szemben emelt kifogásokról. A kifogásközlés címzettje (írásban) válaszolhat a kifogásközlésre, megjelölve az általa ismert, a Bizottság által felhozott kifogásokkal szembeni védekezése szempontjából releváns tényeket. A címzett szóbeli meghallgatást is kérhet az üggyel kapcsolatos észrevételeinek ismertetésére. A Bizottság ezt követően határozatot hozhat arról, hogy a kifogásközlésben tárgyalt magatartás összeegyeztethető-e az EK-Szerződés versenyjogi szabályaival (EK 81. és EK 82. cikk). A kifogásközlés elküldése nem befolyásolja az eljárás végeredményét. A Bizottság dönthet úgy is, hogy egy vagy több kiegészítő kifogásközlést küld.

[12] E tanúvallomás teljes másolatát a panaszos benyújtotta az ombudsmannak.

[13] A panaszos azt állítja, hogy 2008. január 22-én az Intel levelet intézett a Bizottság meghallgató tisztviselőjéhez az ügy irataiba való betekintés iránti kérelmekről. E kérelmek között szerepelt az A-val folytatott interjú másolata iránti kérelem is. 2008. február 19-én a meghallgatási tisztviselő azt válaszolta, hogy *„nincs tudomásom a 2006. augusztus 23-i A-val folytatott interjúról, és felkértem az ügycsoportot, hogy reagáljon erre a kérelemre.”*

[14] A panaszos azt állítja, hogy 2008. február 21-én az ügyintéző csoport e-mailt küldött, amelyben megerősítette, hogy A. úr valóban részt vett a Bizottsággal 2006. augusztus 23-án tartott találkozón, de *„a Bizottság ezen ülés során nem hallgatta meg [A] urat, és az ülésről nem készült jegyzőkönyv.”* 2008. március 10-én a meghallgatási tisztviselő azt válaszolta, hogy az ügyosztálytól kapott információk szerint *„nem került sor az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti meghallgatásra, sem az ülés során vagy azt követően készült jegyzőkönyv, amely az ügyirat részét képezi”.*

[15] A panaszos azt állítja, hogy az Intel 2008. április 14-én ismét levelet írt a meghallgatási tisztviselőnek, amelyben ismertette az A-val folytatott interjúval kapcsolatban az ügycsoport által alkalmazott megközelítés jelentőségét, és aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy az ügyintéző csoport nem készített részletes feljegyzést egy ilyen fontos találkozóról. 2008. május 7-én kelt levelében a meghallgató tisztviselő elismerte, hogy az ügyekkel foglalkozó csoport egyik tagja

feljegyzést nyújtott be a 2006. augusztus 23-i ülésről. A meghallgató tisztviselő kijelentette, hogy a szóban forgó feljegyzést fel kellett volna venni az ügy iratanyagába. Ugyanakkor azt is megállapította, hogy az Intel nem rendelkezik hozzáférési joggal, mivel a feljegyzés „belső feljegyzés” volt, és „úgy tűnik” nem hivatkoztak az Intelnek címzett kifogásközlésben.

[16] A 11. cikk (Tisztesség) kimondja, hogy „[a] tisztviselő pártatlanul, tisztességesen és észszerűen jár el. ”

[17] A 12. cikk (Bíróság) szövege a következő:

„ 1. A tisztviselőnek szolgálatkésznek, korrektnek, udvariasnak és nyilvánosnak kell lennie. Levelek, telefonhívások és e-mailek megválaszolásakor a tisztviselőnek a lehető leghasznosabbnak kell lennie, és a feltett kérdésekre a lehető legteljesebben és legpontosabban kell válaszolnia.

2. Ha a tisztviselő nem felelős az adott ügyért, az állampolgárt a megfelelő tisztviselőhöz irányítja.

3. Ha olyan hiba következik be, amely hátrányosan érinti a nyilvánosság valamely tagjának jogait vagy érdekeit, a tisztviselő bocsánatot kér ezért, és törekszik a hibájából eredő negatív hatásoknak a legmegfelelőbb módon történő kijavítására, és a Vámkódex 19. cikkével összhangban tájékoztatja a nyilvánosságot a fellebbezési jogról.”

[18] A helyes hivatali magatartás európai kódexének 7., 8. és 9. cikke előírja, hogy az európai intézménynek vagy szervnek „el kell kerülnie, hogy hatásköreit olyan célokra használja fel, amelyek jogszabályban nem alapulnak, vagy amelyeket nem közérdek indokol, ” legyen „ pártatlan és független, és tartózkodjon a nyilvánosságot hátrányosan érintő önkényes cselekményektől”, és „figyelembe vegye a releváns tényezőket, és megfelelő súlyt adjon a döntésben”.

[19] Az ombudsman megértheti, hogy ezek a dokumentumok A úrnak az FTC előtt 2003-ban tett vallomására vonatkoztak.

[20] Az ügy irataihoz való hozzáférés fontos eljárási lépés a versenyjogi és összefonódási ügyekben. Lehetővé teszi, hogy a kifogásközlés címzettje (lásd a fenti 11. lábjegyzetet) megtekinthesse a Bizottság aktájában szereplő valamennyi bizonyítékot, függetlenül attól, hogy az terhelő vagy felmentő. A fél ezt követően megértheti azokat a tényeket, amelyek miatt a Bizottság kifogásközlést küldött, és felhívja a Bizottság figyelmét az ügy iratainak azon elemeire, amelyekről a fél úgy véli, hogy nem kaptak kellő súlyt. Ez olyan alapvető eljárási biztosíték, amely biztosítja a vállalatok védelemhez való jogát. A Bizottság közleményt tett közzé a bizottsági aktához való hozzáférés szabályairól (Hivatalos Lap C 325., 2005. december 22., 7–15. o.).

[21] A Bizottság hangsúlyozza.

[22] Hivatkozás a fenti 20. lábjegyzetben.

[23] Hivatkozás a fenti 2. lábjegyzetben.

[24] Lásd a T-38/02. sz., *Groupe Danone kontra Bizottság* ügyet (EBHT 2005., II-4407. o.).

[25] A Bizottság megjegyezte, hogy a 2007. július 26-i kifogásközlés által lefedett vizsgálati időszak a 2002 decemberétől kezdődő időszakra vonatkozik, míg A. úrnak a 2003. márciusi FTC előtti tanúvallomása főként a 2002. decemberi eljárásra vonatkozik.

[26] Az ombudsman megérte, hogy a Bizottság hivatkozik a napirendre (lásd a fenti 36. pontot).

[27] A Bizottság által az Intellel 2007. július 27-én és 2008. július 17-én közölt kifogásközlések fényében a Bizottság úgy véli, hogy A-nak az FTC előtt 2003-ban tett tanúvallomása, amelyre az Intel hivatkozik, és amelyet mentőnek tart, nem támasztja alá az Intel azon állítását, amely szerint a Dellnek fizetett árengedmények nem voltak kizárólagosak.

[28] Az ombudsman emlékeztet arra, hogy a Bizottság véleményét 2009 márciusában nyújtották be. 2009 májusában határozatot fogadott el.

[29] Hivatkozás a fenti 2. lábjegyzetben.

[30] Hivatkozás a fenti 24. lábjegyzetben.

[31] Lásd az Elsőfokú Bíróság T-30/91. sz., *Solvay kontra Bizottság* ügyben 1995. december 14-én hozott ítéletének (EBHT 1995., II-1775. o.) 81. pontját.

[32] Lásd a COMP/37.990 ügyben 2009. május 13-án hozott határozatot (még nem tették közzé).

[33] E tekintetben a panaszos a T-314/01. sz., *Avebe kontra Bizottság* ügyre (EBHT 2006., 2006. o.) hivatkozott. II-3085 a 66. pontban; A T 30/91. sz., *Solvay kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet (EBHT 1995., II-1775. o.) 81. és azt követő pontjai; A C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., *Aalborg Portland A/S és társai kontra Bizottság* egyesített ügyek (EBHT 2004., I-123. o.) 75. pontja.

[34] A közösségi bíróságok megállapították, hogy „a közösségi jogrend által a közigazgatási eljárásokban nyújtott garanciák magukban foglalják különösen a gondos ügyintézés elvét, amely magában foglalja az illetékes intézmény azon kötelezettségét, hogy gondosan és pártatlanul megvizsgálja az egyedi ügy valamennyi releváns szempontját”. Lásd a T-339/04. sz., *France Télécom kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., II-521. o.) 94. pontját. Lásd még a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott *TACA* –ügyben hozott ítélet 404. pontját. Ezzel szemben, *mielőtt* vizsgálatot indítana, a Bizottság csak a panaszos által tudomására hozott ténybeli és jogi elemeket köteles figyelembe venni (annak eldöntése érdekében, hogy a vizsgálat megindításához elegendő közösségi érdek áll-e fenn). Lásd az *Automec Srl kontra Bizottság*

(*Automec II*) ügyben hozott ítélet (EBHT 1992., II-2223. o.) 86. pontját. Lásd még a 210/81. sz., *Oswald Schmidt* ügyben hozott ítélet 19. pontját, amely a *Demo-Studio Schmidt kontra Bizottság* ügyben 1983. december 12-én hozott ítélet (EBHT 1983., 3045. o.) 19. pontját tartalmazza; A C-119/97. P. sz., *Union française de l'express (Ufex) és társai kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet (EBHT 1999., I-1341. o.) 86. pontja.

[35] Lásd a 43/82. és 63/82. sz., *VBVB és VBBB kontra Bizottság* egyesített ügyekben hozott ítélet (EBHT 1984., 19. o.) 18. pontját.

[36] Lásd a Törvényszék T-201/04. sz., *Microsoft kontra Bizottság* ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletének (EBHT 2007., II-3601. o.) 1275. pontját.

[37] A Tanács 1/2003/EK rendelete (2002. december 16.) a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról (HL L 1., 2003. január 4., 1–25. o.).

[38] Az ombudsman megjegyzi, hogy az 1/2003 rendelet az Elsőfokú Bíróság által a *TACA* és a *Groupe Danone* ügyben hozott ítéletek alapjául szolgáló határozatokat követően lépett hatályba (hivatkozás a 2. lábjegyzetben).

[39] A Tanács 17/62 rendelete (1962) HL 204.

[40] Lásd a fenti 56–60. pontot.

[41] A közlemény 12. §-a kimondja, hogy:

„A Bizottság szervezeti egységei nem kötelesek jegyzőkönyvet készíteni bármely személlyel vagy vállalkozással tartott találkozóról. Ha a Bizottság úgy dönt, hogy feljegyzéseket készít ezekről a találkozóról, az ilyen dokumentumok a Bizottság saját értelmezését képezik az üléseken elhangzottakról, ezért belső dokumentumoknak minősülnek.”

[42] Hivatkozás a fenti 2. lábjegyzetben.

[43] Hivatkozás a fenti 24. lábjegyzetben.

[44] Lásd a 16/62. és 17/62. sz., *Confédération nationale des producteurs de fruit et légumes és társai kontra Tanács* egyesített ügyekben hozott ítéletet (ECR English special edition, 471. o.); A 45/86. sz., *Bizottság kontra Tanács* ügyben hozott ítélet (EBHT 1987., 1493. o.); A C-300/89. sz., *Bizottság kontra Tanács* ügyben hozott ítélet (EBHT 1991., I-2867. o.) 10. pontja; és a C-295/90. sz., *Parlament kontra Tanács* ügyben 1992. július 12-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-4193. o.) 13. pontja.

[45] A C-322/88. sz., *Salvatore Grimaldi kontra Fonds des maladies professionnelles* ügyben 1989. július 12-én hozott ítélet (EBHT 1989., 4407. o.) 14. pontja.

[46] Az interjúk számos formát ölthetnek, például találkozót, telefonhívásokat vagy

videokonferenciákat (lásd a 773/2004/EK rendelet 3. cikkének (2) bekezdését).

[47] Például a csoportmentességi rendeletek értékelése keretében tartott találkozók, illetve a szakpolitikai „*iránymutatások*” értékelése keretében tartott találkozók.

[48] Kétségtelen, hogy a vizsgálat hivatalos megindítása előtt lebonyolított meghallgatás (például a panaszossal folytatott meghallgatás) nem minősül az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti „*meghallgatásnak*”. Továbbra is helyes igazgatási gyakorlatnak minősülhet, ha az ilyen ülésekről megfelelő jegyzőkönyvet készítenek.

[49] Ez a szabály magából az 1/2003 rendelet 19. cikkének szövegéből következik, amely kimondja, hogy „a Bizottság kikérdezhet minden olyan természetes vagy jogi személyt, aki hozzájárul a meghallgatáshoz”, valamint az ítélkezési gyakorlatból (lásd a 43/82. és 63/82. sz., VBVB és VBBB kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. július 12-én hozott ítélet [EBHT 1984., 19. o.] 18. pontját, amely kimondja, hogy „a Bizottság ésszerű mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eldöntésére, hogy milyen célszerű lehet olyan személyek meghallgatása, akiknek a bizonyítékai relevánsak lehetnek a vizsgálat szempontjából”.

[50] Lásd például az európai ombudsmannak a Tanács ellen benyújtott 1056/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH panaszról szóló határozatát a 3.5. pontban.

[51] A Bizottság feljegyzés megszövegezésével, hangfelvétel vagy videofelvétel útján rögzíthetné a 19. cikk szerinti interjút. Az ombudsman úgy véli, hogy a Bizottságnak a legmegfelelőbb eszközöket kell használnia a 19. cikk szerinti meghallgatás rögzítésére, tekintettel a meghallgatás konkrét céljára, tartalmára és kontextusára. Így, ha a meghallgatás nagyon összetett tényekre vonatkozik, amelyeket nehéz lenne pontosan leírni a *helyszínen*, a Bizottságnak úgy kell döntenie, hogy hang- vagy videofelvételt készít az interjúról.

Ezzel szemben a 773/2004 rendelet 14. cikkének (8) bekezdése (a szóbeli meghallgatások lefolytatása) egyértelműen kötelezi a Bizottságot annak biztosítására, hogy az egyes személyek által a szóbeli meghallgatásokon tett nyilatkozatokat rögzítsék. Kimondja, hogy „minden meghallgatott személy nyilatkozatát rögzíteni kell.” (Emphasis hozzátéve)

[53] Bár a 3. cikk szövege alapján vitatható, hogy nem egyértelmű, hogy létezik-e jogi kötelezettség a „19. cikk szerinti meghallgatás” rögzítésére, az is vitatható, hogy a 773/2004 rendelet 3. cikkének teleologikus értelmezése azt a következtetést vonja le, hogy azt úgy kell értelmezni, hogy azt úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy valamilyen formában felvételt készítsenek a 19. cikk szerinti meghallgatásról. Összefoglalva, a 19. cikk célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy a vizsgálat tárgyával kapcsolatban információkat gyűjtsön. A 19. cikk célja vitathatatlanul sérülne, ha a Bizottság nem rögzítené az általa gyűjtött információkat. Az is vitatható, hogy az 1/2003 rendelet 19. cikkének a 773/2004 rendelet 3. cikkével összefüggésben értelmezett szöveggörnyezeti értelmezése ahhoz a következtetéshez vezetne, hogy valóban fennáll a 19. cikk szerinti meghallgatás rögzítésére vonatkozó kötelezettség. Az 1/2003/EK rendelet 19. cikkének szövege hasonló a 18. és a 20. cikk szövegéhez, mivel a 18. és a 20. cikk szintén felhatalmazza a Bizottságot, de nem kötelezi a

Bizottságot az információkérésre és az ellenőrzések lefolytatására. Nem vitatható, hogy amikor a Bizottság a 18. és 20. cikkben meghatározott hatáskörök gyakorlása mellett *dönt*, e hatáskörök gyakorlásának eredményeit (a 18. cikk szerinti kérelem címzettjének választát és a helyszíni vizsgálat során kapott dokumentumokat, valamint az erre vonatkozó „magyarázatokat”) az ügy iratanyagába *kell* beilleszteni. A 773/2004/EK rendelet 3. cikkének a „19. cikk szerinti *meghallgatás*” rögzítésére vonatkozó kötelezettséggel történő értelmezése mellett szóló további kontextusbeli érv magából a 3. cikkből származhat. A 773/2004/EK rendelet 3. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a Bizottságnak „*a kihallgatott személyt tájékoztatnia kell arról a szándékáról, hogy felvételt készít a kihallgatásról*”. Így a Bizottságnak legalább azon szándékkal kell rendelkeznie, hogy a meghallgatás megkezdésekor rögzítse a 19. cikk szerinti kihallgatást. Nem tűnik ellentmondásosnak, ha a 3. cikk (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy ezt követően alapos indok nélkül tartózkodjon a „19. cikk szerinti *meghallgatás*” rögzítésétől.

[54] Természetesen a „*bármely*” szó használata úgy is értelmezhető, hogy bár a Bizottságnak szándékában áll rögzíteni a vizsgálat tárgyával kapcsolatban tett nyilatkozatokat, és ezt a szándékot *kell* követnie, ha a vizsgálat tárgyával kapcsolatban ténylegesen bármilyen nyilatkozatot tesznek, nincs bizonyosság arról, *hogy* a meghallgatás tárgyát képező fél a Bizottság által feltett kérdésekre válaszolva ténylegesen a vizsgálat tárgyára vonatkozó információkkal fog válaszolni. Ha a vizsgálat tárgyával kapcsolatban ténylegesen nem szolgáltatnának információt, az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti nyilvántartás nem lenne lehetséges.

[55] Az ombudsman megjegyzi, hogy a közösségi bíróságoknak még nem volt alkalma határozni az 1/2003 rendelet 19. cikkének vagy a 773/2004/EK rendelet 3. cikkének helyes értelmezéséről. Emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi jog jelentésével és értelmezésével foglalkozó legfelsőbb hatóság a Bíróság (lásd például az európai ombudsmannak a Tanács elleni 1056/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH panaszról szóló határozatát a 3.5. pontban).

[56] Lásd az ombudsman 995/98/OV sz. panaszról szóló határozatának 1.7. pontját és az 1999/2007/FOR panaszról szóló ombudsmani határozat 2.8. pontját (elérhető az európai ombudsman honlapján).

[57] Az ombudsman hangsúlyozza, hogy nem feltétlenül ért egyet ezzel a feltételezéssel. Megjegyzi továbbá, hogy a közösségi bíróságoknak még nem volt alkalma a 773/2004/EK rendelet 3. cikke e szempontjának „hiteles” értelmezésére. Lásd a fenti 90. lábjegyzetet.

[58] Ebben a feljegyzésben a Bizottságnak megfelelően azonosítania kell az aktában már szereplő információkat. Azt is értékelnie kell, hogy szükséges *lenne-e* a „19. cikkhez *fűzött megjegyzés*” megfogalmazása és azt követően a 19. cikk szerinti nyilatkozattá történő átalakítása a már az aktában szereplő információk megerősítéséhez vagy ellenőrzéséhez.

[59] Az, hogy ezek a kockázatok bekövetkeznek-e, attól függ, hogy a 19. cikk szerinti meghallgatás során szolgáltatott információk ténylegesen később bekerültek-e az ügy irataiba *ahhoz*, hogy a vizsgált fél a közigazgatási eljárás során gyakorolhassa védelemhez való jogát.

[60] Nem zárható ki, hogy annak ellenére, hogy a meghallgatott személyek hozzájárultak ahhoz, hogy a „vizsgálat tárgyával” kapcsolatban meghallgassák őket, a meghallgatás során valójában nem szolgáltathatnak „a vizsgálat tárgyával kapcsolatos információkat”.

[61] Lásd az Elsőfokú Bíróság T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., *JFE Engineering Corp. kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004.* július 12-én hozott ítéletének (EBHT 2004., II-2501. o.) 206. pontját (analógia útján).

[62] *Idem* a 207. pontban. Az ombudsman megjegyzi, hogy *többek között* A. FTC tanúvallomása és az azokhoz csatolt kiállítások megerősítik, hogy A. az általa leírt események „közvetlen tanúja”.

[63] *Idem* a 208. pontban (analógia útján).

[64] *Idem* a 209. és 210. pontban.

[65] A jóváhagyás lehet explicit vagy implicit. A 3. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy a meghallgatásról készült feljegyzés egy példányát „a meghallgatáson részt vevő személy rendelkezésére kell bocsátani jóváhagyás céljából.” Ezt követően kijelenti, hogy „szükség esetén a Bizottság határidőt állapít meg, amelyen belül a meghallgatáson részt vevő személy közölheti vele a nyilatkozattal kapcsolatos bármilyen helyesbítést.” Az ombudsman ezért úgy értelmezi ezt a rendelkezést, hogy amennyiben valamely fél a megadott határidőn belül nem közli a Bizottsággal a helyesbítéseket, a Bizottság jogosult úgy tekinteni, hogy az általa készített jegyzőkönyv pontos.

[66] Semmi sem akadályozza meg a Bizottság szolgálatait abban, hogy a „19. cikk szerinti meghallgatási feljegyzésen” kívül külön belső feljegyzéseket készítsenek, amelyek a Bizottság szolgálatainak az interjúval kapcsolatos értékelését és személyes véleményét tartalmazzák. A 19. cikk szerinti meghallgatás jellegétől függően helyénvaló lehet, hogy a Bizottság szolgálatai is készítsenek ilyen belső feljegyzéseket.

[67] Lásd a fenti 36. pontot.

[68] A Dell 2006. augusztus 23-i ülését követő írásbeli intézkedések alapos elemzése azt mutatja, hogy valóban voltak olyan kérdések, amelyeket a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitattak, és amelyeket a 2006. augusztus 29-i feljegyzés nem részletezett, legalább olyan részletességgel, amelyet a Dell írásbeli nyomon követése a 2006. augusztus 23-i ülésen megvitatott. Például a negyedik kérdésre adott válaszában a Dell a következőket mondja ki:

„A Bizottság ezt a kérdést a tanúvallomás 9. kiállításának megvitatása keretében tette fel, amely tartalmazza [A] úrnak az Intel [F.]-hoz intézett, 2002. áprilisi e-mailjét, amelyben az [AMD-termék] teljesítményét vitatják meg. [A.] nézete, amely a csapata által akkoriban végzett teljesítményelemzésen alapult, az volt, hogy [az AMD termék] túlteljesítené az Intel termékét. A Bizottság az elemzés elvégzéséhez használt referenciaértékeket keresi.”

Az ombudsman megjegyzi, hogy bár a Dell írásbeli nyomon követéséből származó részlet kifejezetten a 2006. augusztus 23-i ülésen lezajlott vitára utal, a 2006. augusztus 29-i feljegyzés nem tartalmaz ilyen részletes hivatkozásokat. Hasonló következtetés vonható le a Dell 6. kérdésre adott válaszána elemzéséből is.

[69] Lásd a fenti 57. lábjegyzetet.

[70] Természetesen, ha a 773/2004 rendelet 3. cikkének (3) bekezdését úgy értelmeznénk, hogy az olyan jogi követelményt írna elő, amely szerint *minden* olyan meghallgatásról nyilvántartást kell készíteni, amelyben a vizsgálat tárgyára vonatkozó információkat a Bizottság rendelkezésére bocsátották, ez azt jelentené, hogy a gondos ügyintézés elve is ilyen követelményt írna elő. Valójában a megfelelő ügyintézés elve nem írhat elő a jogi normánál *alacsonyabb* standardot.

[71] Az ombudsman itt a panaszos által az ombudsmanhoz eljuttatott feljegyzés nem bizalmas változatára hivatkozik.

[72] Az ombudsman nem vizsgálta meg a Bizottság teljes ügyiratát, amely szerinte több százezer oldalból áll. Ugyanakkor megvizsgálta A. 2003-as FTC vallomását.

[73] Az a tény, hogy ezeket a kérdéseket a Bizottság szóban tette fel a Dellnek, megerősíti, hogy a Dell nyomon követése nem a 18. cikk szerinti levélre adott válasz eredménye (az 1/2003/EK rendelet 18. cikke felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy írásban kérdéseket tegyen fel harmadik feleknek).

[74] Lásd a 72. lábjegyzetet.

[75] Lásd a fenti 56–60. pontot.

[76] Hivatkozás a fenti 2. lábjegyzetben.

[77] Hivatkozás a fenti 24. lábjegyzetben.

[78] Az ombudsman megjegyzi, hogy az ügy irataiba való betekintés nem önmagában vett cél, hanem a védelemhez való jog védelme (a Bíróság C-51/92. P. sz., *Hercules Chemicals kontra Bizottság* ügyben 1999. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4235. o.] 76. pontja). Ebből következik, hogy a bizalmas dokumentumok kivételével a Bizottság köteles a kifogásközlés tárgyát képező vállalkozások rendelkezésére bocsátani minden olyan dokumentumot, akár javára, akár más módon, amelyet a vizsgálat során szerzett be (lásd a T-45/98. és T-47/98. sz., *Krupp Thyssen Stainless és Acciai speciali Terni kontra Bizottság* egyesített ügyekben 2001. március 14-én hozott ítélet [EBHT 2001., II-3757. o.] 45. és 46. pontját). E tekintetben az ombudsman megjegyzi, hogy az 1/2003 rendelet 27. cikkének (2) bekezdése értelmében a vizsgált fél jogosult betekinteni a Bizottság irataiba, a vállalkozások üzleti titkaik védelméhez fűződő jogos érdekeire is figyelemmel.

[79] Lásd a 90/74. sz., *Deboeck kontra Bizottság* ügyet (EBHT 1975., 1123. o.), a 30/78. sz., *Distillers Company kontra Bizottság* ügyet (EBHT 1980., 2229. o., 26. pont) és az Elsőfokú Bíróság T-50/91. sz., *De Persio kontra Bizottság* ügyben 1992. július 12-én hozott ítéletének (EBHT 1992., II-2365. o.) 24. pontját.

[80] Lásd például a T-75/06. sz., *Bayer Crop Science és társai kontra Bizottság* ügyben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet 131. pontját (még nem tették közzé). A határozat nem semmisíthető meg részben vagy egészben a megfelelő hozzáférés hiánya miatt, kivéve, ha megállapítást nyer, hogy a vizsgálati iratokhoz való megfelelő hozzáférés hiánya megakadályozta a vállalkozásokat abban, hogy a közigazgatási eljárás során átlássák azokat a dokumentumokat, amelyek a védekezésük során hasznosak lehetnek (lásd a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., *Aalborg Portland és társai kontra Bizottság* egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 101. pontját).

[81] Lásd az Elsőfokú Bíróság T-109/02., T-118/02., T-122/02., T-125/02., T-126/02., T-128/02., T-129/02., T-132/02. és T-136/02. sz., *Bollore és társai kontra Bizottság* egyesített ügyekben 2007. július 12-én hozott ítéletének (EBHT 2007., II-947. o.) 80–81. pontját. Lásd még a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott TACA 196. pontját; Lásd még a Törvényszék T-86/95. sz., *Compagnie générale maritime és társai kontra Bizottság* ügyben 2002. december 11-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-1011. o.) 447. pontját.

[82] Lásd az Elsőfokú Bíróság T-25/95. sz., *Cimenteries CBR kontra Bizottság* ügyben 2000. december 14-én hozott ítéletének (EBHT 2000., II-491. o.) 156. pontját.

[83] Lásd az EK 195. cikket.

[84] Lásd a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott TACA –ügyben hozott ítélet 351. pontját.

[85] Lásd a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott TACA –ügyben hozott ítélet 352. pontját.

[86] A fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott TACA –ügyben a felperes azzal érvelt, hogy a Bizottság megsértette a védelemhez való jogát azáltal, hogy nem rögzítette a panaszos ügyvédei és a Bizottság közötti telefonbeszélgetés tartalmát. Az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy a panaszos ügyvédei és a Bizottság közötti konkrét telefonhívás célja annak megvitatása volt, hogy a kifogásközlésben szereplő információkat „bizalmas információnak” kell-e minősíteni. Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az ilyen telefonbeszélgetés célja miatt nyilvánvalóan nem sérti a felperes védelemhez való jogát. (TACA 355) Az ombudsman értelmezése szerint az említett telefonbeszélgetés során megvitatott információk szükségszerűen már az ügy iratai között szerepeltek. A felhívás egyetlen célja az volt, hogy ezeket az információkat „bizalmas” vagy „nem bizalmas” információnak minősítsék. Mint ilyen, e sajátos körülmények között az említett telefonbeszélgetés rögzítésének és az iratanyagba való felvételének elmulasztása nem eredményezhette volna azt, hogy a felperestől megtagadják a felperes védekezése szempontjából releváns információkat. Amint az a fenti 87. pontban megállapításra került, az a

találkozó, amelynek célja és tartalma a vizsgálat keretében egy eljárási lépés megszervezése, nem minősül az 1/2003/EK rendelet 19. cikke szerinti „kihallgatásnak”.

[87] A TACA felperese azt is előadta, hogy a Bizottság megsértette a védelemhez való jogát azáltal, hogy nem készített jegyzőkönyvet a versenyügyekért felelős bizottsági tag és egy harmadik fél részvételével tartott találkozóról. Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor megjegyezte, hogy a védelemhez való jog nem sérülhet, ha a Bizottság határozatában nem hivatkozik a találkozó során szolgáltatott terhelő bizonyítékokra (lásd a fenti 2. lábjegyzetben hivatkozott TACA –ügyben hozott ítélet 387. pontját).

[88] Természetesen minden új terhelő bizonyítékhoz hozzáférést kell biztosítani ahhoz, hogy valamely félnek válaszolnia kellene a kifogásközlésre (lásd a Törvényszék T-67/01. sz., *JCB Service kontra Bizottság ügyben* 2004. július 14–én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-49. o.] 50–52. pontját).

[89] A TACA felperesei még azt sem állították, hogy a szóban forgó találkozóval kapcsolatos bizonyos bizonyítékokat fel lehetett volna használni mentő bizonyítékként.

[90] [Redacted]

[91] [Redacted]

[92] A panaszos észrevételeiben előadta azt az érvet, amely szerint a Bizottság által a 2006. augusztus 23-i találkozó megfelelő rögzítésének elmulasztása a pártatlanság hiányának bizonyítéka. Az ombudsman azon a véleményen van, hogy *ha* a Bizottság a vizsgálat során mentő információkat kapna, és nem rögzítené ezeket a mentő információkat *valahol* az aktában, ez a mulasztás – még ha nem is szándékos a Bizottság szolgálatai részéről – olyan objektív tényezőt képezne, amely megkérdőjelezheti a vizsgálat pártatlanságát. Amint az a lenti 133. pontban megállapításra került, az ombudsman a jelen vizsgálat keretében nem von le következtetést arra vonatkozóan, hogy valóban vannak-e olyan dokumentumok a Bizottság aktájában, amelyek további információkat szolgáltatnának a 2006. augusztus 23-i találkozó pontos tartalmával kapcsolatban.

[93] Lásd a fenti 68. lábjegyzetet.

[94] Lásd a Dell írásbeli nyomon követésének 6. kérdését.

[95] [Redacted]

[96] Lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-264/04. sz., *WWF European Policy Programme kontra Tanács* ügyben 2007. szeptember 29–én hozott ítéletének (EBHT 2007., II-911. o.) 61. és azt követő pontjait.

[97] Lásd a T-30/91. sz., *Solvay kontra Bizottság* ügyet (EBHT 1995., II-1775. o., 81. pont). A Bizottság kifejtette, hogy álláspontja szerint A. által az FTC előtt 2003-ban tett tanúvallomás,

amelyre az Intel mentőként hivatkozik, nem támasztja alá az Intel azon állítását, amely szerint a Dellnek fizetett árengedmények nem függték a kizárólagosságtól. Még ha ez végül is igaz lenne, ez önmagában még nem igazolná az Intel azon *lehetőségétől* való megfosztását, hogy védekezésében olyan bizonyítékokra hivatkozzon, amelyek előnyére *befolyásolták* az eljárás menetét és az esetleges határozat tartalmát (lásd a fenti 33. lábjegyzetben hivatkozott *Aalborg Portland A/S és társai kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet 74. pontját); lásd még a fent hivatkozott *Solvay kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet 89. pontját.

[98] Elvont módon nem zárható ki, hogy a határozat elfogadását *megelőzően* a kifogásközlésben szereplő állítások/terhelő bizonyítékok nem szerepelnek az esetleges határozatban. Ha egy esetleges határozat nem tartalmazná a kifogásközlésben szereplő állításokat/gyanús bizonyítékokat, az ezen állításokkal/vádoló bizonyítékokkal kapcsolatos iratokba való betekintéssel kapcsolatos esetleges hiányosságok nem érintenék az érintett fél védelemhez való jogát. Mint ilyen, az ombudsmannak a Bizottság határozatának elfogadását megelőzően tett megállapítása legfeljebb annak megállapítását jelentheti, hogy a hiba a védelemhez való jog megsértésének *lehetőségét* hordozza magában. Az ilyen megállapítás természetesen nyitva hagyná a Bizottság azon lehetőségét, hogy a határozat meghozatala előtt orvosolja ezt a jogsértést, amennyiben ez még lehetséges lenne. Az ombudsman hangsúlyozza, hogy hatáskörébe tartozik az olyan eljárási hibákra vonatkozó állítások vizsgálata, amelyek kockázatot vagy a védelemhez való jog megsértésének veszélyét hordozzák (ha azokat a végleges határozat meghozatala előtt nem orvosolják).

[99] A Bizottság azzal érvelt, hogy a 2006. augusztus 29-i feljegyzést követő vizsgálati intézkedések olyan terjedelmes beadványokat eredményeztek a Dell részéről, amelyeket véleménye szerint teljes mértékben az Intel rendelkezésére bocsátottak. A Bizottság pontosítja, hogy a 2006. augusztus 23-i találkozó és az Intelnek 2007. július 26-án benyújtott első kifogásközlés között a Dell nyolc kiegészítő beadványt nyújtott be a Bizottsághoz a vizsgálat kulcsfontosságú kérdéseivel kapcsolatban. Ezeket a dokumentumokat a panaszos nem nyújtotta be az ombudsmannak, és az ombudsman nem vizsgálta meg a helyszíni vizsgálat keretében.

[100] Ebben az összefüggésben az ombudsman azt is megjegyzi, hogy nem lehet technikai és jogi nehézségeken alapuló kifogást felhozni arra, hogy nem nyújtottak be kimerítő beszámolót a találkozóról, ami *azt* eredményezhette volna, hogy egy harmadik fél mentő információkat szolgáltatott a Bizottságnak. Ugyanis, amint azt az Elsőfokú Bíróság a *Solvay* -ügyben hozott ítéletében (lásd a T-30/91. sz., *Solvay kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet [EBHT 1995., II-1775. o.] 102. pontját) megállapította, „a védelemhez való jog tiszteletben tartása nem ütközik azokkal a technikai és jogi nehézségekkel, amelyeket a hatékony közigazgatás képes és kell leküzdeni.” A megfelelő ügyintézés elve ezért azt is megköveteli, hogy a Bizottság megfelelő lépéseket tegyen annak érdekében, hogy megfelelően rögzítse azokat az üléseket, amelyeken ilyen információkat *nyújthatnak* neki.

[101] A 773/2004/EK rendelet 6. cikke.

[102] A jelen vizsgálatban a panaszos új bizonyítékokat nyújtott be az ombudsmannak a

vizsgálat során történt második állítással kapcsolatban. Ez szükségessé tette az ombudsmanok számára, hogy további vizsgálatokat végezzenek annak érdekében, hogy kikérjék a Bizottság véleményét az új bizonyítékokról. Az egyértelműség érdekében az ombudsman ebben a dokumentumban összefoglalja a panaszos és a Bizottság különböző tényeit és érveit.

[103] A panaszos azt állította, hogy az AMD a Bizottság által 2008. március 12-én tartott szóbeli meghallgatáson három ilyen dokumentumot felhasználhatott.

[104] Ezt az e-mailt a panaszos 2009. április 16-i további észrevételeiben juttatták el az ombudsmanhoz. Mivel ez a bizonyíték nem állt a Bizottság rendelkezésére, amikor az ombudsman 2009. március 20-i véleményét benyújtotta az ombudsmannak, az ombudsman lehetőséget adott a Bizottságnak, hogy észrevételeket tegyen az új bizonyítékokkal kapcsolatban, amelyeket 2009. június 10-i véleményében tett meg.

[105] A panaszos azt állította, hogy az Intel 2007. október 16-án, 18-án, 19-én és 25-én, 2007. október 17-én, 2007. november 28-án és 2008. április 14-én pedig a meghallgatási tisztviselőnek küldött tájékoztatást a Dell/AMD **[megállapodásról]**. **[Részletes]**

[106] 2008. május 7-i levelében a meghallgató tisztviselő azt az álláspontot képviselte, hogy a **[megállapodás]** „*olyan fél által kötött, aki mint ilyen nem rendelkezik védelemhez való joggal vagy iratbetekintési joggal, tisztán kétoldalú, és nem hatalmazza fel és nem kötelezi a Bizottságot.*”

[107] Lásd a Bíróság 53/85. sz., *AKZO Chemie BV kontra Bizottság* ügyben 1986. július 12-én hozott ítéletének (EBHT 1986., 1965. o.) 28. pontját.

[108] A panaszos szerint ezek az eredetiberendezés-gyártók az Intel külső tanácsadója rendelkezésére kívánták bocsátani a nem szerkesztett iratanyagokat annak érdekében, hogy elkerüljék azokat a költségeket és időket, amelyek a kitakart változatok elkészítésében részt vettek volna.

[109] A panaszos parafrázisa.

[110] A szóban forgó eredetiberendezés-gyártót **[kivágták]** .

[111] A 2009. május 28-i, május 29-i és június 10-i helyszíni vizsgálat során az ombudsman szolgálatai 2007. január 11-én kelt **[kiszövegezett]** levelet láttak meg.

[112] Ezt megerősítik azok az e-mailek, amelyeket az ombudsman 2009. május 28-án és 29-én, valamint 2009. június 10-én ellenőrzött.

[113] A felhívás napirendjét az ombudsman 2009. május 28-án és 29-én, valamint 2009. június 10-én ellenőrizte.

[114] A Bizottság 2009. június 2-i levele az AMD-nek, amelyet az ombudsman 2009. június

10-én ellenőrzött.

[115] [Redacted]

[116] A Bizottság utalt az Intel által az ombudsmanhoz intézett 2008. július 10-i panaszának 10. mellékleteként benyújtott meghallgatási jegyzőkönyvre.

[117] Az 1/2003/EK rendelet 28. cikke kimondja:

„A 11., 12., 14., 15. és 27. cikkben előírt információk cseréjének és felhasználásának sérelme nélkül a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai, azok tisztviselői, alkalmazottai és az e hatóságok felügyelete alatt dolgozó egyéb személyek, valamint a tagállamok más hatóságainak tisztviselői és köztisztviselői nem hozhatják nyilvánosságra az e rendelet alapján általuk megszerzett vagy kicserélt információkat, valamint a szakmai titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozó információkat.”

[118] A Bizottság 2001. május 23-i 2001/462 határozata egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízatásáról (HL L 162., 2001. június 19., 21. o.).

[119] Az ombudsman megjegyzi, hogy ez az idézet C úr 2007. szeptember 3-i e-mailjéből származik.

[120] A 773/2004/EK rendelet 6. cikke (A panaszosok részvétele az eljárásban) a következőképpen szól:

„ 1. Amennyiben a Bizottság kifogásközlést ad ki egy olyan ügygel kapcsolatban, amellyel kapcsolatban panasz érkezett, a panaszos rendelkezésére bocsátja a kifogásközlés nem bizalmas változatának egy példányát, és határidőt állapít meg, amelyen belül a panaszos írásban kifejezheti álláspontját.

2. A Bizottság adott esetben lehetőséget biztosíthat a panaszosoknak arra, hogy kifejtsék álláspontjukat azon felek szóbeli meghallgatásán, amelyekre kifogásközlést adtak ki, amennyiben a panaszosok írásbeli észrevételeikben ezt kérik. Ez a kötelezettség a tagállamok azon képviselőire és szakértőire is vonatkozik, akik a 14. cikk értelmében részt vesznek a tanácsadó bizottság ülésein.”

[121] E felek közé tartozik a vizsgálat alatt álló fél és bármely más olyan harmadik fél, amely érvényes állítással él arra vonatkozóan, hogy a Bizottság aktája bizalmas információkat tartalmaz.

[122] Az EK 287. cikk szövege a következő:

„ A Közösség intézményeinek tagjai, a bizottságok tagjai, valamint a Közösség tisztviselői és egyéb alkalmazottai feladataik megszűnése után sem hozhatnak nyilvánosságra szakmai titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozó információkat, különösen a vállalkozásokra, üzleti

kapcsolataikra vagy költségösszetevőikre vonatkozó információkat. ”

[123] Az 1/2003 rendelet 28. cikke (szakmai titoktartás) a következőképpen szól:

„ 1. A 12. és 15. cikk sérelme nélkül a 17–22. cikk alapján gyűjtött információk csak arra a célra használhatók fel, amelyre azokat megszerzték.

2. A 11., 12., 14., 15. és 27. cikkben előírt információk cseréjének és felhasználásának sérelme nélkül a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai, azok tisztviselői, alkalmazottai és az e hatóságok felügyelete alatt dolgozó egyéb személyek, valamint a tagállamok más hatóságainak tisztviselői és köztisztviselői nem hozhatják nyilvánosságra az e rendelet alapján általuk megszerzett vagy kicserélt információkat, valamint a szakmai titoktartási kötelezettség hatálya alá tartozó információkat. ”

[124] A 773/2004/EK rendelet 16. cikke részletesen meghatározza a bizalmas információk Bizottság általi kezelésére vonatkozó szabályokat.

[125] Az információ bizalmasnak minősítésére jogosult fél lehet a vizsgálat alatt álló fél vagy bármely más fél (például olyan fél, amely az 1/2003/EK rendelet 18. cikke alapján benyújtott információkérésre válaszul információkat szolgáltatott a Bizottságnak). A felek kérhetik a másik fél által a Bizottság részére szolgáltatott információk bizalmas kezelését is (lásd az 53/85. sz., AKZO Chemie BV kontra Bizottság ügyben 1986. július 12-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1965. o.] 28. pontját), ahol a Bíróság megállapítja, hogy a Bizottságnak „figyelembe kell vennie a vállalkozások üzleti titkaik védelméhez fűződő jogos érdekeit. Az üzleti titkok így nagyon különleges védelmet élveznek. [A panaszosokra alkalmazandó, a hozzáférésre vonatkozó szabályokat] a közigazgatási eljárás során alkalmazandó általános elv kifejeződésének kell tekinteni. Ebből következik, hogy a panaszt benyújtó harmadik személy semmilyen körülmények között nem kaphat hozzáférést az üzleti titkokat tartalmazó dokumentumokhoz.”) Érdemes megjegyezni azt is, hogy az ilyen téves továbbítás esetleges negatív hatásai nem függenek ezen információknak a Bizottság eljárásában való felhasználásától, például amikor a panaszos írásbeli észrevételeket tesz vagy a szóbeli meghallgatáson előterjesztést tesz. Sokkal inkább a bizalmas információk ilyen továbbításának negatív hatása azonnal akkor kezdődik, amikor a harmadik személy kézhez vette ezeket az információkat. E tekintetben az ombudsman úgy véli, hogy amennyiben a Bizottság tévesen küld bizalmas információkat egy panaszosnak, amint tudomást szerez a hibájáról, tájékoztatnia kell a panaszost a hibáról, és fel kell kérnie a panaszost, hogy térjen vissza a kifogásközlés említett változatához.

[126] Mindazonáltal vitatható, hogy a vizsgált felet tájékoztatni kell azokról az információkról, amelyeket a Bizottság a panaszos rendelkezésére bocsátott annak érdekében, hogy a vizsgált fél megfelelően kifejtthesse érveit a közigazgatási eljárás során, beleértve a szóbeli meghallgatást is. Ezért a vizsgált fél számára lehetővé kell tenni, hogy kérésre másolatot kapjon a kifogásközlés kitakart változatáról.

[127] Mint ilyen, a bizalmas információknak a panaszos részére történő téves továbbítása legfeljebb akkor minősülhet releváns tényezőnek a Bizottsággal szembeni kártérítési kereset

szempontjából, ha bebizonyosodik, hogy a Bizottság felelős e továbbításért.

[128] Ezzel szemben az ombudsman nem zárna ki a vizsgált fél védelemhez való jogának sérelmének lehetőségét, ha a Bizottság erőfeszítéseket tenne annak megakadályozása érdekében, hogy a vizsgált fél más forrásokból – például harmadik felekkel kötött információcsere-megállapodások révén – olyan információkat szerezzen, amelyeket a vizsgált fél a védekezéséhez felhasználna.

[129] Például, ha a panaszos írásbeli észrevételeket tesz a kifogásközléssel kapcsolatban, vagy előadást tart a szóbeli meghallgatáson.

[130] A Bizottság azonban dönthet úgy, hogy az a fél, amely az engedékenységi iránti kérelemmel kapcsolatban tájékoztatást nyújt a Bizottságnak, elveszítheti vagy csökkentheti az engedékenységi közlemény szerinti engedékenységi jogát (lásd a kartellügyekben a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL C 298., 2006. december 8., 17–22. o.) 12. cikkét), ha az engedékenységi iránti kérelmének tényét vagy tartalmát még azelőtt nyilvánosságra hozza, hogy a Bizottság kifogásközlést adott volna ki az ügyben. Lásd még a 2006. január 19-én benyújtott, *Deltafina kontra Bizottság ügyben* folyamatban lévő keresetet (T-12/06. sz. ügy).

[131] Hivatkozás a fenti 125. lábjegyzetben.

[132] Feltételezve, hogy ezeket az *információkat kezdetben „bizalmas információnak”* minősítették, az ilyen információ – amennyiben a panaszos által a Bizottsághoz benyújtott írásbeli vagy szóbeli beadványaiban tett nyilatkozatok eredményeként (ismét) szerepel az aktában – továbbra is „*bizalmas információnak*” minősül.

[133] Lásd a fenti 136. pontot.

[134] Lásd az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkének (1) bekezdését (A megfelelő ügyintézéshez való jog), amely kimondja, hogy „*mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit pártatlanul intézzék*” Lásd még a helyes hivatali magatartás európai kódexének 8. és 11. cikkét.

[135] Amint az a fenti 191. pontban megállapításra került, az ilyen keresetek nem sértenék a vizsgált fél védelemhez való jogát. Mindazonáltal és ennek ellenére a Bizottságnak nem szabad aktívan törekednie arra, hogy aláássa a vizsgált félnek a bizalmas információinak védelméhez fűződő érdekeit.

[136] Lásd a fenti 198. pontot és a 134. lábjegyzetet. Ez akkor fordulhat elő, ha a Bizottság szándéka az volt, hogy megerősítse az egyik fél pozícióját a Bizottság hatáskörébe tartozó közigazgatási eljárásban.

[137] A napirend csak a kifogásközlés törlésével kapcsolatos kérdéseket említette.

[138] B. a Dell vezető belső tanácsadója volt.

[139] Az ombudsman szolgálatai a 2009. május 28-án, 2009. május 29-én és 2009. június 10-én lefolytatott ellenőrzés során megvizsgálták a napirendet.

[140] Lásd a 773/2004/EK rendelet 16. cikkének (3) bekezdését.

[141] A szóban forgó eredetiberendezés-gyártót **[részletes]** .

[142] E-mailjében C. úr, a Dell külső tanácsadója tájékoztatja egy kollégáját, hogy a Bizottság egyik tisztviselője (D. úr) felhívta C-t, hogy megkérdezze, hogy a Dell fontolóra veszi-e az AMD-vel kötött [információcsere-megállapodás] alkalmazását az Intellel kötött [a kifogásközlés] idézeteire vonatkozó szerződéshez hasonló megállapodás alkalmazásával ” .

[143] Lásd az Elsőfokú Bíróság T-59/02. sz., *Archer Daniels Midland Co. kontra Bizottság* ügyben 2006. december 11-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-3627. o.) 275–277. és 290. pontját. Lásd még a T-151/94. sz., *British Steel plc kontra Bizottság* ügyben hozott ítélet (EBHT 1999., II-629. o.) 429. pontját.

[144] Az ombudsman azt is megjegyzi, hogy a Dell külső tanácsadójának 2008. szeptember 18-i levele tükrözi a Dell értelmezését a C és D közötti beszélgetés jelentésével kapcsolatban.

[145] Az a tény, hogy a panaszos a Bizottság és a Dell között 2007 augusztusában folytatott megbeszélések relevanciájával kapcsolatos érveket terjeszt elő (lásd a fenti 201. pontot) arra utal, hogy a panaszos úgy vélte, hogy a Bizottságnak már 2007. augusztus 9-ig szándékában állt ösztönözni a Dell és az AMD közötti információcsere-megállapodást.

[146] Az ügy irataiban meg kell jegyezni, hogy D. úr ügyintéző.

[147] Az ombudsman megjegyzi, hogy az információcsere-ről szóló megállapodás tervezetének módosításával kapcsolatos vita, amelynek célja, hogy eltávolítsa az AMD azon jogára vonatkozó hivatkozásokat, hogy „az ügyirathoz hozzáférjen”, szintén szerepel az ombudsmannak megküldött bizottsági véleményben.

[148] Ha abban az időben megszövegezték, a belső feljegyzés – amellet, hogy pontosabb – hasznot húzott volna az *in tempore non suspecto* elvből.